ROSAMOND MARSHALL
KITTY

ROMAN DE DRAGOSTE

EDITURA TAINA PRESS S.R.L.

CAPITOLUL I

— Un penny, vă rog, domnule, un penny, un penny vă rog! Câţiva paşi, un salt, şi iată-mă mergând în urma unui domn bătrân şi impunător care trecea cu grijă strada

Pall Mall, printre băltoacele puţin adânci lăsate de ploaie.

Un penny, vă rog, conaşule, un penny, un penny! Dar nu-mi dădea nicio atenţie, şi mergea mai departe.

— Vă rog, înălţimea Voastră, am scâncit eu cu vocea, plângăreaţă, mor de foame! Nici măcar o privire nu-mi aruncă, în cele din urmă am început să alerg cu paşi mărunţi pe lângă el şi am încercat figura care prindea întotdeauna cu tipii de genul lui.

— Vă rog, înălţimea Voastră, doar un mic penny.

Aveţi o faţă atât de bună!

Se opri brusc şi se uită la mine. Am rămas surprinsă văzându-i ochii mari şi albaştri ca cerul de vară deasupra noastră.

Era un om înalt, cu pieptul lat şi mijlocul plin, dar bine făcut, fără să fie gras sau să aibă burtă. Brelocuri grele de aur atârnau de lanţul ceasului său. Pe vesta de mătase erau brodate flori galbene şi verzi; la mâna dreaptă, musculoasă, purta un inel de preţ.

— Zii aşa, puştoaice! spuse el zâmbind. Faţa mea cea bună face doar un penny?

— Şi ce, dacă-ţi ceream un shilling parcă mi-l dădeai? i-am strigat eu, înţepată.

A râs şi mi-a îndepărtat şuviţele de păr căzute pe obraji.

— Neagră ca un cărbunar, sub buclele astea roşii! a spus el, cu vocea scăzută. Dar ştii că eşti o frumuseţe?

Am legănat şoldurile provocator, căci zâmbetul său începuse să-mi topească neîncrederea.

— Î ştiu!

Bătrânul îşi clătină capul acoperit cu păr des şi cenuşiu, uşor pudrat şi zise:

— Nu ţi-ar strica să te mai speli pe ochi, din când în când, râse el. Cum te cheamă? Roşcata? Ceva în glasul şi în zâmbetul său binevoitor mă atrase în mod straniu, dar eram încă bănuitoare.

— Nu spun cum mă cheamă!

— Îţi dau penny-ul!

— Nu spun pentru niciun fel de penny!

— Atunci îţi dau doi!

— Nici pentru doi nu spun!

— Atunci facem o prinsoare! râse el. Am să spun trei nume şi dacă nu ghicesc, îţi dau un shilling!

— Şi dacă eu pierd? Voiam să mă asigur. Eu nu plătesc!

— Ba o să plăteşti, domnişoară Strânge-Penny! Dar o să-mi dai ce am să-ţi cer eu! şi-i râse din nou. De data asta înţelesesem. Era genul de convorbire pe care-l cunoşteam perfect. Mi-am ţuguiat buzele şi am dat afirmativ din cap.

— Te cheamă Mary? spuse el. Am clătinat din cap.

— Nell?

— Nu! Tremuram de nerăbdare, cu cât sfârşea mai repede cu atât mai bine.

— Te cheamă Kitty! exclamă el. Am rămas cu gura căscată de mirare, cum ghicise?

— Aşa puştanco! zâmbi el. Am câştigat. Scoase ceasul, un ceas frumos şi mare, de aur, şi-l privi. Cercetă din ochi strada Pall Mall, apoi se întoarse spre mine.

— Păcat! spuse el, dar astăzi n-am timp. Uite-ţi shillingul, Kitty! Am prins moneda din zbor.

— Doamne! Un shilling, m-am gândit. Şi bătrânul gâscan n-are timp astăzi – să-i dea Dumnezeu sănătate i Picioarele mă frigeau de nerăbdare să dau o fugă până la brutăria de peste drum.

— Vino înapoi mâine, la ora asta, Kitty! spuse el atunci o să am timp. Poţi să câştigi un shilling, poate şi mai mult, fără să cerşeşti!

— Îhî! Da! Mâine, am bolborosit eu, retrăgându-mă de pe trotuar în spaţiul mai sigur al străzii.

— Vorbesc serios, urât-o! spuse el, scoţând o cheie, am să te aştept.

M-ar» întors şi am alergat ca un iepure la brutărie să-mi cumpăr o pâine de doi penny. Îmi săreau ochii de foame.

În ziua aceea pornisem devreme la hoinăreală, din Strada Jumătate-Lună şi în sus pe şanţul Copoiului spre Poarta Veche. Căutam, dar parcă n-aş fi vrut să găsesc ce căutam. Am mers mereu pe Mlaştina Bisericii, pe Lombard, pe str. Păsărarilor până în Cartierul Ieftin. Aici, un coş cu măruntaie în galantarul unei măcelării, putoarea de peste care ieşea dintr-o pescărie, şi parfumul prăjiturilor proaspete care se ridica din pivniţa unei cofetării mi-au făcut o poftă chinuitoare.

În sus pe Martin Cel Mare, în sus pe Poarta Nouă, prin Holburn la Charing Cross. Trecuse de mult amiaza iar eu eram flămândă ca un câine, trebuia să găsesc de mâncare.

Bătrâna Meg nu ne dădea voie să hoinărim în acest cartier elegant al Londrei; ea spunea că trebuie să găsim clienţi în propriul nostru cartier; dar eu, când eram doar o bucăţică, de fată, alergasem adesea prin Sfântul James, cu o bandă de hoţi de catarame, încât regiunea îmi era cunoscută. Puteai vedea oricând doisprezece sau douăzeci ca mine, tremurând sub zdrenţe, cu degetele vinete de frig şi aproape plângând, aşteptând lângă intrările cluburilor sau caselor de joc. Când lumea bună sosea în cupeuri, iar lacheii împreunau mâinile ca să ridice pe ele stăpânii şi stăpânele, şi să-i treacă peste şanţurile împuţite de lângă trotuar, ne repezeam cu toţii în jurul lor, ca o haită de câini, trăgeam pantofii din picioarele vreunei doamne cu pălăria împodobită cu pene, sau a vreunui grangur plastronat şi o luam la fugă înainte ca feciorul sau vreun paj să poată pune mâna pe noi.

Cataramele de pantofi se vindeau cu trei penny, adesea chiar cu şase penny, în cartierul evreiesc, şi odată am şterpelit o cataramă încrustată cu pietre albe lucitoare, pe care am luat un shilling.

La dracu' cu bătrâna Meg! Asta era locul care-mi plăcea cel mai mult în Londra – străzile erau îngrijit pietruite, casele aveau praguri din piatră albă lucitoare, iar alămurile uşilor scânteiau.

Mi-am cumpărat pâinea. Rupând înfometată din coaja proaspătă am trecut din nou Pall Mall-ul. Nu era rău. Un shilling, exact pe degeaba, şi mâine mai mult. Dar mâine o să trebuiască să-l câştig. Cum dracu' mi-a ghicit domnul ăla bătrân numele?

I-am privit casa cu atenţie. Avea trei etaje – o casă grozavă. Deasupra uşii principale erau statui de femei şi bărbaţi dezbrăcaţi aşa cum văzusem eu în parcuri. Pe uşa vopsită în alb era o placă lucitoare de alamă cu ceva scris pe ea; dar, asta nu-mi spunea nimic fiindcă nu ştiam să citesc. Ferestrele de la etajele de sus aveau perdele bogate, cu volane de dantelă – o casă de grangur!

O să mă întorc, cu siguranţă că o să mă întorc. Nu dorisem eu dintotdeauna să văd o casă ca asta pe dinăuntru?

Tocmai atunci, o trăsură frumoasă trasă de doi cai apăru în fugă pe stradă şi opri la uşa domnului meu.

Mestecându-mi pâinea, m-am tras înapoi lipindu-mă de grilajul curţii şi am privit feciorul care sări de pe capră cu o scrisoare în mână. A urcat treptele în fugă şi a sunat. Vizitiul mi-a făcut cu ochiul şi eu i-am răspuns, pe urmă însă m-am răzgândit şi i-am scos limba. Uşa s-a deschis şi domnul meu a ieşit afară. A luat scrisoarea; feciorul s-a urcat la loc pe capră şi trăsura a pornit.

Domnul a citit scrisoarea, apoi a împăturit-o cu grijă şi a strecurat-o în buzunar; rămăsese privind gânditor de-a lungul străzii. Deodată „m-a văzut şi a strigat Oh. Mai eşti aici Kitty? vino înăuntru.

Am înghiţit repede, gata să mă înec, ultima bucăţică de pâine şi l-am ascultat.

Am intrat într-un hol scăldat într-o lumină verde, slabă, şi plin de un miros curios care m-a făcut să mă opresc şi să adulmec ca o vulpe.

— Terpentină uleiuri, mi-a explicat domnul.

În stânga o scară se răsucea spre etaj. Pe dreapta o sală lungă ducea spre spatele casei. Fiecare bucăţică de perete, din plafon până în

podea era acoperită cu tablouri, unele înrămate altele nu domnul meu m-a condus prin coridorul ăsta atât de repede încât tot ce am văzut din tablouri a fost o figură de om, un petec de culoare sau un pom…

Mi-am strâns degetele goale de la picioare păşind pe podeaua netedă şi rece. În stomac începusem să simt răscolirile obişnuite. Bătrâna Meg ne spusese să închidem ochii şi să ne gândim la o cofetărie, dar se părea că eu n-am să învăţ niciodată.

— Am ajuns, Kitty! spuse domnul meu.

Eram într-o cameră mare, luminoasă, mai frumoasă decât oricare dintre cele pe care mi le închipuisem eu vreodată. Pretutindeni vedeai aur şi argint – aur pe mobilă, aur în jurul tablourilor de pe pereţi. Erau sfeşnice de argint, tabacheri de argint cu tutun de prizat, cutii de argint cu tutun. Ce loc pentru o lovitură!

Domnul meu m-a privit gânditor, apoi s-a îndreptat spre o cămăruţă şi a dat la o parte o perdea. Intră aici, Kitty. Spală-te niţel. Să vedem cum arăţi în realitate!

Aşa! «Bătrânul grangur era năzuros! Mi se întâmpla adesea dar nu-mi era silă să mă spăl, de fapt îmi plăcea, fiindcă rareori aveam prilejul să o fac. În cămăruţă era un lavoar pe care se afla un lighean mare de aramă şi o carafă. Deasupra atârna o oglindă şi pe un suport se afla un prosop curat.

— Uite săpunul, Kitty, a spus el, arătând spre o farfurioară. Nu face economie!

Săpun – săpun! L-am luat în mână. L-am frecat între palme, l-am mirosit, dulce, dulce săpun. Mi se părea că miros flori.

Perdeaua a fost trasă la loc şi am auzit paşi grei, repezi, hotărâţi, trecând prin cameră.

Scoţându-mi zdreanţă puturoasă pe care o numeam rochie am turnat apă în lighean şi am înmuiat săpunul, în curând o spumă minunat parfumată îmi acoperea mâinile. Mi-am muiat faţa în apa şi am săpunit-o. Mi-am spălat gâtul, urechile, corpul. Apa se înnegrise de murdărie. Am vărsat-o în căldare şi am umplut ligheanul din nou. Râuleţe de murdărie mi se scurgeau pe picioare, şi m-am frecat iarăşi şi iarăşi cu minunata apă răcoroasă, apoi am pus ligheanul pe podea şi

mi-am spălat picioarele. Ce lux să-mi pot înmuia picioarele mele zgâriate şi înăsprite! Aerul în jurul meu mirosea încântător a violete.

— Gata, Kitty? strigă o voce de dincolo. În bucuria mea îl uitasem pe domn. Vin, am răspuns; dar înainte de asta eram hotărâtă să-mi spăl părul, îngenunchind pe podea mi-am înmuiat părul şi l-am frecat cu săpun, făcând clăbuci până am terminat ultima picătură de apă din carafă, şi l-am uscat frecându-l cu ştergarul curat. Nu mă puteam hotărî să-mi îmbrac rochia, putoarea ei mă îmbolnăvea. Goală, am ieşit din cameră. Domnul şedea cu spatele spre mine. Era ocupat să prindă pe o scândură o bucată mare de hârtie cafenie. Degetul lui tot înfigea ţintă după ţintă în jurul hârtiei. A aşezat scândură pe un piedestal curios făcut din lemn. Am simţit un fior rece coborând pe spinare; ce-o fi făcând oare? Voia poate să scrie ceva rău de mine? Pielea mi se încreţi pe braţe şi pe solduri.

— Nu staţi pe loc dacă încearcă să vă noteze numele, sau unde locuiţi. Fugiţi! Fugiţi! Bătrâna Meg ne pre… aise.

Atunci domnul se întoarse, ochii i s-au deschis largi, falca i s-a mişcat de câteva ori în sus şi în jos până când bâlbâi. Ce – ce dracu'?…

Privind în ochii lui aspri, am înghiţit de câteva ori cu greutate până ce am reuşit să bâlbâi. Unde… unde să mă întind?

CAPITOLUL II

Mai târziu mi-a spus că mă crezuse un copil până când mi-a văzut sânii plini şi triunghiul roşcat care trăda femeia. Totuşi era supărat pe el însuşi, pentru felul în care se lăsase surprins de lipsa mea de pudoare.

— Îmbracă-ţi hainele, neruşinato! mi-a strigat.

Am roşit ca şi când aş fi fost pălmuită, l-am privit şi am scuturat picături de apă din buclele mele roşii. Rochia mea pute! am ţipat şi eu la el. Uite ce curată sunt! Mi-am plimbat mâinile pe corp apoi le-am întins ca să i le arăt.

A răsuflat adânc. Aşteaptă aici, am să văd dacă pot să găsesc ceva.

Speriată la gândul că s-ar putea să nu-mi plătească, am ridicat pumnii strânşi. Ah, craii ăştia bătrâni! am strigat. Ai vrea să-ţi iei

cuvântul înapoi, nu-i aşa? Ei află… n-am să mă car de aici, nu fac niciun pas, auzi, până nu mă plăteşti.

Fără un cuvânt a pus ca m-a în buzunar şi mi-a aruncat o monedă. Uite sălbăticiune!

Înmărmurită, am văzut strălucirea aurului pe când îl prindeam. Numai odată mai atinsesem o liră de aur, asta când îmi vândusem fecioria dascălului de la biserica Sf. Botolph. Bătrâna Meg însă îmi luase la repezeală plata din mână, de nici nu am apucat să văd bine faţa Majestăţii sale pe monedă.

Ca o veveriţă care răsuceşte o nucă, aşa am răsucit moneda pe o parte şi pe alta, cercetându-i feţele şi marginea. Era aur; gustul era diferit – dulce – plăcut.

L-am privit pe domn. Nu sunt fată mare! am şoptit eu, îngrozită că s-ar fi putut să se înşele şi să-mi dea o monedă greşită.

Timp de o secundă nu a răspuns, stătea cu buzele atât de strânse încât abia l-am auzit şoptind.

— Nu mai spune nimic, Kitty. Stai acolo.

S-a îndreptat spre o ladă mare de lemn, a deschis capacul şi a început să răscolească, aruncând veşmintele care erau înăuntru. Auzeam blestemele care le spunea cu un glas înăbuşit şi care mă îngrozeau şi mai tare. Nu pricepeam nimic. Eram în faţa unui bărbat – unui gen de bărbat – cum nu mai cunoscusem: oferise bani şi apoi se depărtase de mine; un bărbat care se supărase din aceleaşi motive pentru care alţii deveneau mieroşi şi libidinoşi.

— Încearcă asta, mi-a spus el, aruncându-mi un veşmânt. Era o rochie de mătase castanie roşcată cu floricele roşii şi verzi. Când mi-am tras rochia, pe cap, a căzut răcoroasă şi foşnind pe pielea mea goală; linia joasă a gâtului era tivită cu o spumă de dantele învolburate şi îngălbenite care îmi evidenţiau sânii, cordonul îmi strângea mijlocul ca un inel. Uite pantofii de dans ai lui Mary, domnul meu îi cântări gânditor în mână. Mary e fata mea. Doamne! Picioruşele ei sunt de două ori mai mari acuma.

Pantofi de dans! Până acum nu pusesem pantofi în picioare. Iarna mi le înfăşuram în paie şi zdrenţe murdare şi cenuşii – toate

marfă de gunoi fiindcă eram cea mai tânără dintre fetele bătrânei Meg.

— Încălţă pantofii, Kitty, a spus domnul meu, şi uite pieptănul şi o panglică să-ţi legi părul.

Domnul rămăsese în picioare şi mă privea în timp ce mă luptam să trec pieptenele prin buclele mele ude. Acuma zâmbea. Uite colo o oglindă, Kitty.

Pantofii îmi veneau perfect, iar şireturile roşii întunecate îmi făceau gleznele subţiri şi albe.

Mâinile mele se mişcau vioaie pe când îmi netezeam părul şi-mi legai panglica în jurul capului, făcându-i o fundă obraznică la mijloc. Niciodată înainte nu mă simţisem atât de adânc tulburată şi atât de veselă! în oglindă îmi puteam vedea obrajii strălucind de curăţenie. Erau roşii ca merele din căruţa unui fructar.

— Aşa! spuse vocea domnului în spatele meu, am ghicit bine, eşti o frumuseţe!

M-am uitat repede la el. Nu-i aşa că arăt ca o ducesă? l-am întrebat. Negriciosul, aşa-mi spune.

— Negriciosul?:

— Era un căpitan de balenieră, zău că da! – m-am lăudat eu, legănându-mă ca să aud foşnetul moale al fustei mele de mătase. Odată mi-a dat un inel, dar era prea mare pentru degetele mele şi l-am pierdut!

— Negriciosul e băiat de treabă, nu-i aşa? Vino, ducesă, urcă-te pe tronul ăsta.

Curioasă, m-am urcat pe locul ce mi la arătat. Era o cutie joasă, cam de vreo doi metri de jur-împrejur, acoperită cu un covor. Pe ea se afla şi un scaun mic, aurit, pentru modele, când pozau.

— E un joc? am întrebat eu, veselă.

Domnul meu a dat cu piciorul său lat în şevaletul său de lemn, făcându-l să alunece mai aproape de tronul meu; apoi a luat un băţ negru, care semăna cu un cărbune, şi i-a ascuţit vârful.

— Ai auzit vreodată de pictori, Kitty?

— Pictori? îhî. Care pictează!

— Ei, bine… eu sunt unul dintre aceea. Uită-te împrejur: pe

pereţi, sunt portretele unor doamne frumoase…

Doamne vulgare… domni frumoşi… şi hodorogi bătrâni!

Am urmărit curba pe care o descria creionul lui de cărbune, până când privirea mi s-a oprit pe silueta unui tânăr înalt, subţire, îmbrăcat într-un costum albastru. Şedea în umbră – privind drept spre mine.

— Ala? am strigat eu, arătând cu degetul. Cine-i ăla?

Domnul meu se uită într-acolo. E un tânăr prieten de-al meu, răspunse el.

— Spune-i că vreau să vină mai aproape! – am zis.

— Dumnezeule, Kitty! Ce compliment pentru arta mea!

Râsul său mă jigni; am făcut pe supărata până când el m-a îndemnat: Du-te până acolo şi convinge-te singură.

Am sărit de pe tron şi am alergat spre tânăr, m-an. Întins ca să-i ating mâna, şi am descoperit, că nu era adevărat. Ridicându-mă pe vârful picioarelor i-am privit faţa pictată şi obrajii netezi… moi! ochii trişti… buze care păreau că-mi vorbesc.

— Ei bine? – m-a întrebat domnul meu pe când mă

Întorceam cu paşi înceţi.

— Nu e adevărat, e cumva mort? – am întrebat e cu greutate.

— Doamne sfinte, nici gând! E chiar foarte viu.

M-am luminat când am auzit asta şi m-am urcat la loc pe tron. Vine pe-aici? – am întrebat.

— Obişnuia… adesea. Acum e plecat. Stai liniştită „Kitty! Lasă-mă să-mi continui desenul.

Am rămas uitându-mă la tânărul din umbră. Ai fi jurat că e o fiinţă vie, care respiră. Eşti gata? – părea; că spune – putem să mergem?

— Care-i numele tău de familie, Kitty? – m-a întrebat domnul meu. Vocea lui m-a trezit: visam cu ochii deschişi.

— Habar n-am! – i-am răspuns. Cum te cheamă pe dumneata, domnule? Sprâncenele lui ascuţite se ridicară într-un unghi ascuţit şi el râdea înveselit.

— Spune-mi doar Tom, Kitty! – spuse el râzând.

şi-mi ordonă să întorc capul aşa cum îl ţinusem înainte.

Ascultam fâşâitul cărbunelui său plimbându-se pe hârtie.

N-aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea.

— Cum te cheamă de-adevăratelea? – am întrebat din nou.

— Thomas Gainsborough, – a răspuns el. Îmi plăcea numele: suna pompos.

— Da' pe acela cum îl cheamă? – am întrebat, arătând cu degetul spre tânărul subţirel din umbră.

— Îl cheamă Brett… Brett Harwood.

I-am rostit numele cu jumătate glas; era ca o muzică pe buzele mele. Brett Harwood, chiar că-i semăna!

— Tom! – am exclamat într-un impuls subit.

— Aş vrea să fi avut şi eu un nume.

Sprâncenele i se ridicară din nou în unghi, când Tom zâmbi; încetă să mai zgârie hârtia, ochii i se plimbară prin cameră. Uite! – strigă el, arătând spre o cutie 12

de tinichea de pe o masă apropiată. Tutun Gordon! Cel mai bun! Ce-ai zice despre Kitty Gordon?

— E un nume bogat, ăsta? – am întrebat eu îngrijorată.

— Doamne, sigur că da! Gordon-ii sunt oameni într-adevăr bogaţi, averea lor vine din… din fum!

— E-n regulă! – am spus eu. O să-l iau pe Gordon.

Tom desena într-una; părea că a uitat cu totul de mine. Eu priveam spre băiatul îmbrăcat în albastru, dar mi-era foame; pâinişoara nu reuşise să umple niciun sfert din golul din mine. Mă. Întrebam, în gând, dacă lui Tom ăsta nu i-o fi şi lui foame. Toţi grangurii luau ceaiul după-amiaza, şi la urma urmei de ce nu? – dacă aş fi avut şi eu aur şi argint, aş fi băut ceai de trei ori pe zi. Niciodată înainte nu m-ai văzusem o cameră atât de bogată, niciodată nu mai văzusem o mobilă atât de lucioasă şi strălucitoare, ferestre atât de sclipitoare. Masa aia lungă cu dinţi albi, am aflat eu mai târziu, era clavecin. Cutiile acelea din lemn cenuşiu, lucios, de forma unor rinichi, erau nişte lucruri cu care făceai muzică. Obiectul acela ca o aripă, cu coarde lucitoare de oţel, ora o harpă. Era tăcere în camera asta bogată,

şi pe lângă mirosul uleiurilor se simţea parfumul trandafirilor dintr-un vas verde. Mai era şi mirosul de curăţenie. Omul acesta era un om curat; şi pentru întâia dată în viaţa mea eram şi eu curată. Rochia pe care o purtam avea un slab miros de mosc. Pe dedesubt, pielea mea mirosea a săpun de violete. Mirosurile puturoase făceau parte din viaţa mea de toate zilele; dar le uram. Cât de adeseori fusesem chinuită din cauza asta!

— Kitty umblă mereu eu nasu-n sus! Putoarea o deranjează pe dumneaei! – îşi băteau joc fetele de mine.

Părul începuse să mi se usuce şi simţeam buclele roşii-aurii ondulate, vii, încălzindu-mi urechile şi obrajii.

Deodată am zâmbit. Ce-ar fi să mă vadă acum bătrâna Meg!

— De ce râzi, Kit? – m-a întrebat Tom.

— Să ştii, că i-ar veni rău! – am râs eu, tare.

Tom mă privi atent: Cui i-ar veni rău?

— Bătrânei Meg!

Am tăcut. Stomacul meu striga după mâncare şi-mi simţeam şi creierul gol. Oare Tom a simţit foamea mea?

— Ne oprim puţin pentru ceai, Kitty? – m-a întrebat el.

— Oh, da! – am exclamat eu fierbinte.

A tras de cordonul clopotului şi am auzit un dăngănit slab într-o parte îndepărtată a casei. Un fecior a intrat numai decât.

— Daa, conaşule. Felul său gros de a vorbi sena Ana cu cel al grăjdarilor, care lucrau la staţia de diligente din Charing Cross.

— Job, adu ceaiul şi vezi dacă poţi să găseşti vreo bucată de carne rece, şi adu brânză la pâinea cu unt. Şi grăbeşte-te!

— Daa, conaşule! Servitorul m-a privit curios şi a plecat.

— Serveşte aici? – am întrebat.

— Asta-i Job, omul nostru de corvoadă! Tom continuă să vorbească, probabil ca să mă distragă de la gândurile mele. Doamnei Gainsborough i-ar place un fecior mai stilat, dar Job e cinstit, şi e prea greu de cap ca să ajungă vreodată supărător de deştept.

Aşteptam, tremurând. Venea mâncare, auzisem cuvintele, bucată rece de carne, brânză. Îmi lăsa gură apă şi a trebuit să înghit de

mai multe ori – carne rece, brânză J M-am răsucit pe scaun, ca să-mi păstrez echilibrul.

— Doamne! exclamă noul meu prieten. Eşti albă ca o faţă de masă. Eşti chiar aşa de flămândă, fetiţo?

Înainte de a-i răspunde, uşa s-a deschis şi servitorul; a intrat cu o tavă mare, încărcată cu mâncare. Am sărit jos, i-am smuls tava lui Job, şi m-am aşezat pe jos ca să mănânc.

Tom s-a îndreptat spre clavecin, făcând să sune câteva, note. Sunt sigură că auzea cum rupeam carnea cu dinţii, şi zgomotul pe care-l făceam îngrămădind pâine şi brânză în gură şi sorbind înghiţituri mari de ceai. Ştiu că am mâncat ca un câine lihnit; dar ochii mei nu vedeau ceea ce mâncam, vălul foamei se aşezase peste ei. Când n-a: mai rămas nimic afară de osul de berbec şi foile de ceai, 14

am strâns şi am mâncat toate firimiturile şi resturile de pe tavă.

— Ei – spuse gazda mea, când larma pe care o făceam, a încetat – putem continua?

Lărgindu-mi cordonul, m-am aşezat la loc, apoi i-am zâmbit şi i-am spus: E-n regulă!

Odată cu timpul care trecea, pleoapele mi s-au îngreuiat. Am alunecat în scaun într-o poziţie confortabilă. Camera asta era liniştită. Nu se auzeau voci aspre. În ea domnea aceiaşi tăcere pe care o găsisem adesea pe malul râului, dis de dimineaţă, în colţul întunecat, băiatul în albastru mă privea încă.

Toc-Toc. Un ciocănit brusc.

— Intră, – strigă Tom, fără să-şi ia ochii de la lucru.

Omul care intră era un nobil; am ştiut asta după hainele lui.

Totuşi, mi-am dat seama – că nu era aşa de bogat ca Tom; se vedea o rosătură pe mâneca hainei sale, iar ghetele subţiri şi lustruite erau crăpate de prea mult purtat. Nu puteai lua mai mult de un penny, pe fiecare, în cartierul evreiesc. Dar avea o siluetă bine proporţionată, picioare subţiri şi puternice şi genunchi musculoşi, care se îndoiau făcând paşi lungi care-i aparţineau tot atât de mult ca şi trăsăturile săpate ca în piatră şi ochii săi cercetători, aproape fricoşi.

— Frumos cerb, m-am gândit eu. Adesea primisem câte o

lovitură pe spinare cu un baston cu măciulie de argint, ca acela pe care-l purta el, când deveneam prea stăruitoare pe stradă.

— Salutări, domnule Gainsborough!

— Bună ziua, Sir Hugh! Chiar eu simţeam răceala gazdei mele faţă de vizitatorul său; în acelaşi timp, vedeam că acest frumos Sir Hugh nu dădea nici doi bani pe părerea gazdei sale. Îmi aruncă o privire îndrăzneaţă, apoi trecu în spatele lui Tom, privind peste umărul său.

— O tânără zeiţă pozând pentru domnul Gainsborough, eh? Sau mai bine zis… o tânără Venus. Superb! Într-adevăr superb!

— În cazul nostru „Venus se numeşte domnişoara Kitty Gordon, răspunse Tom, rece. Vă mulţumesc pentru compliment.

Domnul cel tânăr mă privi din nou. Ştiţi, domnule Gainsborough, că modelul dumitale are tot ce-i trebuie pentru a fi o mare frumuseţe?

— Într-adevăr! – spuse Torn lungind silabele, cu e mirare prefăcută, şi potrivi umerii lui laţi în faţa şevaletului, ca şi când ar fi vrut să oprească pe tânărul acesta înfumurat de a mai privi desenul.

Noul venit s-a apropiat de mine, mi-a ridicat o buclă cu degetele sale albe, a săltat-o în palmă, ca şi când ar fi vrut s-o cântărească, a tras-o până ce a desfăcut-o, apoi dându-i drumul a privit cu atenţie când se ondula la loc pe gâtul meu. II Vedeam expresia ochilor în dosul pleoapelor pe jumătate închise.

— Ei bine, Sir Hugh, – spuse Tom brusc. Aţi întrebat dacă mă puteţi vedea. Ce aveţi să-mi spuneţi? Tânărul zâmbi viclean. Sunt fericit să vă pot anunţa, că am reuşit să procur preţul ce mi-aţi cerut pentru portretul vărului meu, domnule. Puse mâna în buzunarul! de la piept. O sută de guinee. Le am la mine.

— Am şi hotărât soarta acestei pânze. Îmi pare rău, domnule! – spuse Tom cu un zâmbet larg.

Mâna albă a lui Sir Hugh rămase în buzunar, de parcă ar fi fost ţintuită acolo. Da… domnule Gainsborough… mă uimiţi! Cine e cumpărătorul? în vocea sa se desluşea un fel de mârâit. Am ascultat mută de mirare. O sută de guinee! Aste era o avere de neînchipuit! Şi aici, în faţa mea, se dădea o luptă – nu ca acelea pe care le ştiam eu, cu

pumni şi cuţite; ci o ciocnire de cuvinte pronunţate politicos, dar aspre ea o plesnitură de bici.

— Pânza a cumpărat-o domnul Buttall din strada Greacă.

— Să fie afurisit!

Sprâncenele lui Tom se ridicară sus de tot. Domnul Buttall intenţionează să păstreze pânza până la întoarcerea vărului domniei voastre, – spuse el. Nu trebuie să vă temeţi, nu se va despărţi de ea.

N-aveam, nici cea mai mică idee despre ceea ce vorbeau până ce vizitatorul se apropie de băiatul în albastru, care şedea, tăcut şi atent, în colţul său întunecat. Atunci mi-am dat seama că se certau pentru el.

— Îl cunoşti? – am întrebat.

Tânărul se întoarse şi mă privi. Brett Harwood face parte din familia mea, spuse el arogant…

— Brett Harwood şi Sir Hugh sunt veri primari, – îmi explică Tom, fiecare cuvânt al lui înţepând ca un ac.

Cuvântul văr nu-mi spunea nimic, dar chiar ochii mei puteau să vadă, că omul de aer şi tânărul din portret semănau unul cu altul. Nu era atât o asemănare a trăsăturilor cât una a aspectului general.

— Amândoi sunt la fel de mândri, m-am gândit, ca Lordul Primar când trece cu lanţul său de argint la gât.

— Nu vă pot discuta dreptul de a face o afacere mai bună, domnule Gainsborough, spuse Sir Hugh dispreţuitor, bunul nostru Jonathan Buttall are o pungă bine garnisită…

— Jonathan Buttall e un tânăr care munceşte din greu.

Sir Hugh, spuse domnul meu, cu un zâmbet pe care celălalt nu-l putea vedea, Tom fiind iar cu faţa la şevalet.

Jonathan câştigă bani prin muncă cinstită. Cu siguranţă că are dreptul să-şi satisfacă gustul pentru pictură bună, dacă şi-l poate plăti!

Sir Hugh îşi luă pălăria şi exclamă: într-adevăr, aşa e! Acei care se ocupă cu comerţul, trebuie neapărat să muncească din greu, domnule. O pornesc cu stângul chiar de la naştere. Am să vă urez bună ziua, domnule Gainsborough. Se întoarse şi mă privi insistent. Bună ziua şi ţie, Venus.

Cu gura căscată, l-am privit trecând prin cameră şi închizând uşa cu un pocnet brusc.

— Hugh Marcy fierbe, râse Tom, în timp ce mişca şevaletul de lemn ca să prindă lumina palidă ce venea de la un luminător. Spera să câştige cel puţin o sută de guinee de la pânza asta.

CAPITOLUL III

pofta, am să-ţi plătesc

Am ieşit în strada Pall Mall puţin cam zăpăcită, atât l de multe se întâmplaseră în după amiaza asta neobişnuită. Rochia de mătase îmi mângâia trupul. Pictorul îmi dăduse voie s-o păstrez împreună cu pantofii, panglica de asemeni, şi în sân aveam o liră de aur. Stomacul îmi era plin de hrană îmbelşugată, iar capul plin de visuri.

Pictorul mă desenase frumoasă şi curată şi mă numise o frumuseţe. Am cântat, cu jumătate glas: O frumu-seţe… frumu-seţe… frumuseţe! îmi legănam fusta de mătase în ritm cu paşii, plăcându-mi foşnetul ei moale.

Am să mă întorc în casa asta, cu siguranţă c-am să mă întorc! Avea toate lucrurile despre care visasem eu – curăţenie, hrană, linişte şi pe minunatul, băiat în albastru. Iar domnul Thomas Gainsborough era de asemenea un om de treabă; era bun, se ţinea de cuvânt.

Am aşteptat în colţul străzii Sf. James, privind trăsurile care goneau pe lângă mine, mulţimea de oameni în mişcare. Cum am să pot oare să mă întorc, iarăşi în uliţa Jumătate-Lună!

Când coboram de pe trotuar, o voce strigă! Kitty! Era Sir Hugh. Mâna lui se strecură sub braţul meu; am bănuit ce voia, din felul cum m-a strâns, şi m-am simţit tulburată. Ducându-mă cu el as mai întârzia întoarcerea! la bătrâna Meg.

— Unde locuieşti, Kitty? m-a întrebat el.

— Spre biserica Sf. Botolph.

— Cu părinţii?

— Locuiesc cu bătrâna Meg.

— Bătrâna Meg?

— Îhî! Mă duc cu bărbaţi pentru bătrâna Meg, şi pentru dumneata o să fie cinci shillingi!

Un şuierat slab îi scăpă de pe buze. Doamne! Fetiţo, dar nu te-ncurci în cuvinte. Făcu semn unei birje şi mă ajută să mă urc.

Am stat foarte tăcută şi prevăzătoare în timp ce trăsura ne ducea de-a lungul străzilor, îmi va plăti oare cinci shillingi? Aş fi primit şi mai puţin, fiind dă era, atât de curat şi-mi plăcea mirosul de tutun aromat şi lavandă al hainelor sale. Îmi plăceau mâinile lui albe, unghiile rotunjite cu marginile curate.

Birja opri în faţa porţii de fier a unei grădini ce semăna a parc, în piaţa Soho. Un amurg albăstrui începuse să se lase. Am fost surprinsă de tăcerea de aici; nu se auzea nimic afară de ciripitul vrăbiilor. Casele păreau somnoroase şi nelocuite. Însoţitorul meu mă ajută să cobor din trăsură şi plătii birjarului. Am trecut prin poarta care scârţâia în balamalele-i ruginite şi am mers pe o alee năpădită de măcriş şi gura leului. La o cotitură a aleii se afla o casă înaltă, cu obloane la ferestre. Tencuiala se fărâmiţa pe coloanele subţiri ce mărgineau intrarea principală, cărămizile cădeau din zidurile putrede. Jumătate din cos era dărâmat. Dar aspectul ei era frumos şi impunător, o adevărată casă de nobil.

Tovarăşul meu a descuiat uşa şi mi-a făcut semn să intru; dar eu m-am oprit în prag. Vreau cei cinci shillingi acum, – am declarat.

— Uite-i, Venus. El zâmbi, şi puse jumătate de coroană în mâna mea, întinsă.

Asta era ziua mea cu noroc! Un «shilling, o liră, şi acuma cinci shillingi. Niciodată nu primisem atât de mult într-o singură zi.

Braţul lui Sir Hugh m-a împins în casă. A închis uşa uşor. Linişte. – a şoptit el şi m-a condus spre scară; dar n-am ajuns departe, fiindcă o uşă s-a deschis la capătul holului şi a apărut o femeie bătrână, care purta o lumânare aprinsă. Hugh! strigă el, tu eşti?

— Da, eu sunt, Lady Susan. Nu te deranja. Mâna sa mă îndemna pe scări în sus.

— Hugh! – strigă bătrâna cu voce aspră. Pe cine ai adus cu tine?

El oftă, enervat, în timp ce bătrâna traversa holul; fustele-i largi

se înfoiau împrejurul ei ca nişte valuri în care părea că înoată, îi puteam desluşi faţa la lumina lumânării. Era o bătrâna neîngrijită, şi, pe când îmi privea faţa de aproape, am simţit că miroase groaznic a gin şi a tutun de prizat.

— Ei bine, Hugh! – spuse ea, supărată. Casa mea nu e loc pentru…

— Lasă, lasă, Lady Susan… la urma urmei…

— Scoate-o de aici! – strigă femeia. Scoate-o imediat de aici. Vrei să-mi distrugi reputaţia?

— Ce să-ţi distrug! – bâlbâi tovarăşul meu. Femeia şovăi ca şi când ar fi lovit-o, şi asta mi-a plăcut.

— Lady Susan, aceasta este domnişoara Kitty Cordon.

— Spuse Sir Hugh cu o politeţe prefăcută. Este o prietenă a domnului Gainsborough. I-a pozat pentru un portret. Locuieşte la ţară. S-a întâmplat că domnul Gainsborough n-a avut nicio cameră s-o adăpostească şi a sugerat că dumneata ai putea s-o găzduieşti.

Am ascultat aceste minciuni sfruntate, mândră şi în cântată. Deodată, însoţitorul meu simţi respiraţia îmbâcsită de gin a femeii.

— Uşor – uşor, Lady Susan, – o dojeni el. Iar ai dat iama prin sticlă?

De la aroganţă, femeia trecu la slugărnicie. Obrajii se lăsară încreţindu-se într-o mie de cute, din ochi îi picură lacrimi adevărate. Am luat doar o picătură, Hugh! Doar o picătură pentru durerile mele de genunchi! Mâinile sale noduroase cuprinseră tremurătoare o sticlă. Am crezut că va cădea în genunchi şi se va târî în faţa lui.

— Locul dumitale e în pat, Lady Susan! – spuse el, aspru. Cu luminarea pâlpâind, ea se pierdu în holul întunecat.

— Vino! – spuse Sir Hugh. Mă conduse sus, pe o scară largă, într-o cameră ce părea întunecată, cafenie şi prăfuită la lumina lumânării, o cameră care părea mobilată numai cu un pat larg deasupra căruia atârnau draperii grele şi lungi.

Închişi, golculp] linişti!: ăhugh stătea întins1”! 1111 Pentru o felie de şuncă-adică dacă aş avea aceşti

— Re se di hneaP. merelau? ce* f *” * Ştiam, căci le simL™ bine

fă™te şi nu

Moly era singura dintre noi, fetele, la domni adevăraţi. Sărută mo care se pricepel

Moly domni

««s*™» «iihni pentru prima şi

Acuma ştiam

Molly SJ

minte!

oară, ce voia cue şi puternice – am, căci le simţisem puterea. Eşti o fiinţă minunată, îmi şopti el, deschizând ochii. O fată ca ţin ar putea căpăta orice ar dori, dacă n-ar avea felul de a vorbi!

M-am aplecat peste el şi l-am sărutat aşa cum mă sărutase şi el pe mine. Ce-i cu felul meu de a vorbi – am şoptit uşor. Mă trase din nou aproape de el.

e un beţiv. Am st cu ochii larg deschişi

— N mătase încreţită, deapra patului. De unde şedeam, puteam să văd crăpături lungi în mătase ruptă, care atârna legănându-se uşor în curentul care pătrundea prin fereast

Când în cele din urmă se desprinse de mine, adorm cu repeziciunea cu care se prăbuşeşte un beţiv. Întinsă, cu o

—

— V-ciouct sparta. Cu repeziciune, amintirii, zilei trecură prin gândurile mele visătoare; plecarea dis de dimineaţă, căutarea mea lungă şi zadarnică, întâlnire cu bătrânul domn numit Tom, şi acum, acest gen nou de bărbat, care mirosea frumos şi care mă dezmierdase cu mângâieri noi.

Odată Molly spusese: Ar fi ca-n rai.

— Ce-i aia rai? – am întrebat eu.

— Raiul este un loc unde mănânci pe săturate, şi faci numai ce ai poftă… douăşpatru de ore din douăşpatru!

somn: Ar fi.

Am reflectat, cu mintea înceţoşată de ca-n rai dacă nu mi-ar fi aşa de foame!

am sărit din pat.

auzul acestui cuvânt

Pe b tavă, pusă pe masă, se aflau ceai şi pâine, şi ub cu de fiecare. M-am aşezat goală şi am început să înghit mâncarea cu lăcomie.

— N-avem şuncă, – râse Sir Hugh. Aş da zece shihillingi.

L-am privit peste marginea ceştii ciobite din care orbeam ceaiul fierbinte. Da' ce, ouăle n-ajung? am întrebat eu. Ce-ţi mai trebuie şuncă!

El clipi din ochi. Ouăle sunt… sân-l… sunt… începu el, apoi strânse din umeri. Oh, ce rost mai are acum! Se ridică de la masă şi se aruncă în pat. Cu mâna, aşezată sub cap, mă privea.

— N-ai de gând să mănânci? – l-am întrebat.

— Serveşte-te, Kitty, mie nu mi-e foame. N-aveam nevoie să fiu îndemnată; un plan începuse să se formeze în creierul meu: aveam nevoie de mâncarea asta, fiindcă mă voi întoarce în uliţa Jumătate-Lună.

— Pentru cine te duci cu bărbaţii, Kitty? – mă întrebă el.

— Bătrâna Meg… am răspuns. Bătrâna Meg din uliţa

Jumătate-Lună. Nici nu mă gândeam să-i ascund ceva acestui bărbat atât de îndrăzneţ.

— Te întorci la ea? – mă întrebă el.

— Desigur. Sunt legată! Am îngrămădit în gură ultima bucăţică de pâine şi am sorbit ultima înghiţitură de ceai.

Ce oră e?

— Eşti grozavă, pisicuţa! întinse mâinile după mine şi m-ar fi tras pe pat lângă el, dar eu aveam alte planuri. Parcă o vedeam în minte pe bătrâna Meg, aşa cura o văzusem de atâtea ori, zbierând: Uite! Asta-i angajamentul tău! Oamenii Regelui o să te aducă înapoi, dacă încerci să-l calci!

— Nu pleca, mă rugă Sir Hugh, pe când mă zbăteam să-mi îmbrac rochia de mătase. Cât valorează angajamentul tău?

— O liră întreagă! – i-am răspuns.

— O liră? – a exclamat. Glumeşti?

— Ba e chiar o liră! – am insistat eu.

Şi-a frecat gânditor bărbia. Nenorocirea e Kitty, ci chiar în clipa

asta, n-am o liră; dar, dacă mai aştepţi] am să fac rost de ea mâine dimineaţă.

La început am crezut că glumeşte; dar când mi-am dat seama că e serios, m-am simţit mândră. Am o liră

— Am strigat. Mi-a dat-o tipul ăla care pictează. An să mă duc şi am să-mi plătesc angajamentul la bătrâna

Meg!

— Sir Hugh a sărit în picioare, şi mi-a propus să meargă cu mine, dar am refuzat cu încăpăţânare. În mintea mei aveam o idee fixă – anume că s-ar putea să nu mă mă; vrea, dacă vede gaura împuţită în care trăiesc. Voiam să mă întorc. O voiam, aşa cum alcoolicul îşi vrea stick lui de băutură, aşa cum un zaraf îşi vrea dobânda.

— Făgăduieşte-mi că ai să te întorci, mi-a spus Şir

Hugh, înmărmurită de vocea lui blândă şi rugătoare, m-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am sărutat.

— Am să mă întorc, – i-am făgăduit.

M-a urcat într-o birjă. L-am văzut privind din urmă până când trăsura s-a pierdut în amurgul de vară.

CAPITOLUL IV

La vale prin Ştrand, pe strada Flotei, în sus pe uliţa lobilor în Tyburn, la vale pe Tyburn, la vale pe Lom-ard, prin Mlaştina Bisericii şi Poarta Veche, mă îndrepam spre uliţa Jumătate-Lună…

Trebuie să fi avut vreo paisprezece sau cincisprezece mi în ziua când l-am acostat pe Thomas Gainsborough n Pall Mall, şi făceam trotuarul de când îmi aduceam minte. Nimeni nu ştia unde mă născusem nici cine au fost părinţii mei. Bătrâna Meg mă cumpărase de la un traficant de copii când eram încă un ţânc, şi mă crescuse în vizuina ei. După socotelile ei, trebuia să am cam vreo aisprezece ani. Nu regretase niciodată afacerea făcută cu mine, căci aveam o minte vioaie şi picioare sprintene, ştiuse că am să mă fac frumoasă.

— Într-o zi, Kiţ, spunea ea cu vocea gâfâitoare şi înăsprită de gin, ai să meriţi o liră oricărui bărbat! Am să te învăţ curm să şterpeleşti din vitrinele magazinelor şi cum să furi un portofel. Sunt cea mai bună codoaşă din Londra şi am să te învăţ de toate!

În fiecare zi – mai mult ca să mă feresc de bătaie decât ca să-mi dovedesc priceperea – plecam pe străzi şi puneam învăţăturile ei în practică, în schimb, aveam un pat cu zdrenţe într-un colţ al pivniţei bătrânei Meg, unde dormeau fetele mai mari ca mine. Conversaţiile lor m-au învăţat multe. Prostituatele acestea dormeau pe paturi de scânduri şi saltele umplute cu paie, iar rochiile lor erau dintr-o bucată. Purtau pantofi, iar unele dintre ele aveau chiar pălării garnisite cu pene. Kate şi Margit nu ieşeau pe stradă; bărbaţii veneau în camera din spatele bucătăriei bătrânei Meg. Mult timp le-am invidiat.

până când Margit a rămas grea şi a murit. După aceea camera din dos a rămas legată în mintea mea de amintirea unei fete care ţipa – ţipa – apoi nimic – tăcere De atunci n-am mai dorit să ajung acolo.

Bătrâna Meg nu ţinea niciodată mai mult decât opt sau nouă fete deodată. Ele veneau şi plecau – restur: purtate de valuri; dar Molly fusese dintotdeauna. En o fată înaltă şi neîngrijită. Câteodată, în nopţile geroase, mă lua în patul ei şi mă ţinea în braţe, ca să-mi aline suferinţa. Eşti frumoasă ca o ducesă îmbrăcată în mă J tasuri, Pisicuţo, o să ai noroc, să ştii… noroc de ducesă!

O ducesă?… Nu ştiam ce vrea să spună, eu cunoşteam doar înţelesul câtorva cuvinte – frig, foame, durere înjurături de asemeni, puteam să mă iau la întrecere ci orice birjar sau hamal din port.

— Ce-i aia o ducesă? – am întrebat-o eu.

— Doamnele alea de merg în trăsuri şi-şi pun pene

În cap, mi-a explicat ea.

— Şi eu când am să port pene în cap şi am să merg în trăsuri? – am mai întrebat-o.

— Când ai să fii niţel mai mare, şi ca noi astealalte mi-a făgăduit ea. I

Ziua aceea a sosit când eram cam de vreo opt ani. l în schimbul ei am câştigat prima mea liră. Bătrâna Megl aştepta afară şi când am ieşit, plângând amarnic, mi-a smuls moneda din mână. Acuma, mi-a spus ea cu un glas satisfăcut, eşti gata să câştigi pâinea pe care ţi-o-dau… să ţi-o câştigi cinstit!

Am întors colţul spre groapa Copoiului, apoi am oprit şi am

plătit birjarului, căci nu îndrăzneam să intru cu trăsura în uliţa Jumătate-Lună.

Încă nu se întunecase de tot. Ziua aceea lungă de august nu voia să moară. Un vântuleţ uşor mişca ramurile duzilor de-a lungul curţii bisericii Sf. Botolph.

Mi-am şters fruntea, care năduşise de frică, mă simţeam goală pe dinăuntru. Picioarele se făceau tot mai grele pe măsură ce mă apropiam de uşa joasă a casei de prostituţie a bătrânei Meg. Prin fereastră o puteam vedea cocoşată deasupra cărţilor de ghicit. Pisica ei şedea pe un colţ al mesei, iar pe celălalt era aşezată o lumânare aprinsă. Falca bătrânei Meg se tot bălăbănea de sus în jos. Am rămas privind înăuntru şi vind-o cu o ură o mie de ori mai puternică la amintirea lumii pe care o văzusem… Ura aceasta mi-a dat curaj şi în cele din urmă am apăsat clanţa şi am intrat.

Bătrâna Meg a auzit foşnetul fustelor mele de mătase şi a ridicat privirea. Sprâncenele-i groase s-au înălţat pe frunte ca aripile unui liliac.

— Aşa… aşa… Vorbea cu vocea aceea răguşită, pe care nu puteam să o sufăr. Tăceam, încercând să-mi opresc respiraţia şuierătoare, şi să n-o las să observe că mi-e frică.

Bătrâna Meg s-a ridicat în picioare şi s-a învârtit în jurul meu, privindu-mi rochia de mătase, pantofii, funda din păr şi părul curat şi luminos.

— Ai avut o pleaşcă, eh? a rânjit ea.

O priveam atent, gata să sar în afara atingerii încheieturilor ei osoase, care loveau ca nişte bare de oţel. Putoarea mucegăită şi râncedă a fustelor ei plutea în jurul meu, mirosul împuţit al părului ei lăţos mă îmbolnăvea.

— Ţi-ai spălat şi chica! spuse ea. Ce mai lux! Era un grangur, am murmurat eu. Mi-a dat o sumă bună.

— Zi aşa, ţi-a dat, eh? Inspecţia odată terminată, s-a aşezat din nou şi a început să întindă cărţile mari şi unsuroase pe taroc. Cât? a întrebat ea cu o nepăsare prefăcută. Negul din colţul bărbiei ei prinse lumina, părând că se umflă şi devine de două ori mai mare decât de

obicei.

— Meg! – am spus eu, îmblânzind iute cuvintele.

Spuneai că ar costa o liră întreagă, ca să-mi răscumpăr angajamentul?

Capul lăţos se ridică şi mă privi atent. Cee…? – mă întrebă.

— Îţi dau o liră de aur – o liră întreagă! am răspuns eu, uitând orice prudenţă.

— Aşa… ţi-a dat o liră… am ştiut întotdeauna că ai să aduci bani mulţi.

— Poţi să-i iei pe toţi, eu vreau hârtia!

— Să-l văd! ceru Meg.

M-am căutat în sân am luat moneda şi am pus-o pe masă.

u gelatinos pentru a-mi prinde mâna între masă şi muchea ascuţită a sertarului.

Am ţipat de durere şi proptindu-mi piciorul în marinea scaunului ei, am împins cu furie. Scaunul ridicându-se, bătrâna Meg îşi pierdu echilibrul şi căzu greoaie pe podea.

Când era enervată, Meg se putea mişca cu repeziciunea noi vaci turbate. Reuşi să se ridice pe picioare, să fugă după mine şi să mă prindă înainte ca eu să pot deschide şa dinspre stradă.

Când m-a răsucit, mâinile ei erau ca un cleşte pe umerii mei. M-am smuls din strânsoarea ei şi am încercat – o păcălesc, fugind din colţ în colţ; dar n-am reuşit din: auza fustei care era prea lungă şi se înfoia. Bătrâna Meg, prins unul din falduri şi m-a oprit aşa cum înfrânezi în cal care a luat-o la fugă.

Am căzut pe jos cu fusta ridicată până la mijloc „bătrâna Meg a tras faldurile deasupra capului meu şi a început să le răsucească. Eram împachetată într-un sac le mătase şi goală complet până la subţiori. Bătrâna însă răsucea mereu capătul fustei, mai strâns, şi mai strâns! Prima lovitură a biciului m-a lovit peste şolduri, a doua mi-a crăpat pielea de pe picioare. Am izbit şi m-am zbătut, gâfâind între faldurile rochiei care mă înăbuşeau. Biciul căzu încă odată, şi încă odată – în lovituri încete şi arzătoare., care mă zăpăceau. M-am supus. Bătrâna Meg a simţit că slăbesc şi a încetat – aşteptând vreo mişcare de

împotrivire. Puteam să-i aud respiraţia şuierătoare. N-avea oare de gând să slăbească odată strânsoarea deasupra capului meu? Stăteam nemişcată. Se va îndepărta? Ea a mai aşteptat însă un timp nesfârşit.

În cele din urmă, strânsoarea s-a desfăcut, şi m-am zbătut, reuşind să ies din fustă. Respiram din nou. Am văzut-o pe bătrâna Meg plecându-se să ridice angajamentul care căzuse pe jos în timpul luptei. Era singurul prilej pentru mine. Adunându-mi ultimele puteri, m-am aruncat înainte ca să înşfac hârtia – am pus mâna pe ea – când deodată, bătrâna Meg s-a aruncat asupra mea cu greutatea celor o sută şi mai bine de kilograme ale ei. Gâfâind, pe jumătate înăbuşită, mă zvârcoleam să scap. Bătrâna nu s-a mai putut opri; s-a rostogolit mai departe, izbindu-se

Bătrâna Meg nu atinse banii, se ocupă mai departe cu cărţile de taroc, bolborosind cuvinte din repertoriul ei de ghicitoare.

— Dă-mi legământul – am spus eu cu vocea joasă.

— Cine a fost? – întrebă ea.

— Un marinar. – am minţit eu.

— Un marinar, eh? – a rânjit ea, un marinar ea.

doar bate din palme şi apar ca din pământ apă, săpun şi o rochie de mătase cu dantele! Capul i se bălăbăne în sus şi în jos, în ritmul fiecărui cuvânt pe care-l nunta. O liră întreagă!

Priveam fiecare carte pe care o aranja cu grijă masă. Jocul ei misterios părea strâns legat cu hotărârea ce-o va lua faţă de propunerea mea.

— Ce lux. – a repetat ea, şi a lăsat cărţile pe masi Luând cheia pe care o purta veşnic legată la gât, descuie sertarul mesei şi scoase o legătură de hârtii soioase pe care noi toate le cunoşteam prea bine.

— Angajamentul tău, eh? – râse ea, răsfoindu-l.

Uite-l pe al lui Margit… pe al lui Molly… pe al lui Hfd

— Ter… ah!

— Aicea eşti Kit! Scoase hârtia mea şi le puse f celelalte deoparte; apoi o netezi cu mâinile ei murdare

— Aicea eşti, frumoasa mea! Toate scrise negru pe alb şi clare ca soarele de pe cer.

Nu ştiam să citesc, dar cele câteva rânduri mâzgălite subţire însemnau cheia magică spre libertate. Dă-mi-l l angajamentul meu. – am strigat, îngrijorată.

Bătrâna Meg luă piesa de aur între degetul mare încovoiat în afară şi arătătorul îndoit, o ridică în lumina lumânării, cercetând-o cu atenţie pe fiecare parte.

— E aur! Sună-l să vezi! încearcă dacă nu sună, am propus eu.

Ca şi când mi-ar fi pus cuvintele la încercare, trânti moneda pe masă făcând-o să sune. Apoi dintr-o singură mişcare, rapidă, mătură aurul în sertarul mesei.

Furia mă pătrunse ca un trăsnet. Am sărit lângă ea, am cuprins marginea sertarului cu degetele disperate şi am tras cu toată puterea. Curentul provocat de mişcarea mea repezită suflă angajamentul pe jos. Eram gata să sar după el, dar bătrâna Meg nu avu decât să împingă pieptul:

podeaua sub mine. Tăcere ano J°S, cutremură lui Molly. aP01 în urlet prelung al

CAPITOLUL V

Era zadarnic, aşa

S’r „S

h moale a us

— G Meg! Ai curat!” auzi afară.

«„– „– varul. „1 purtat cu bătrâM.

*

M-am târât pe străzile oraşului adormit, în sus pe Poarta Veche, pe Poarta Nouă pe Holborn, şi Ştrand. Kilometri şi kilometri – fiecare pas un chin, în fiecare clipă privind înapoi de groază să nu fiu urmărită. Nu îndrăzneam să iau o trăsură, fiindcă rochia mi-era leoarcă de sânge. Erau puţini oameni pe stradă. Din când în când trecea câte o trăsură ai cărei lachei purtau torţe.

M-am strecurat sub portalul întunecat al bisericii Sf. Dunstan şi, numărând bătăile ceasului pe degetele de la mâini, am aflat că era miezul nopţii. Fiecare părticică din capul meu era crispată de durere, dar acum nu-mi păsa. Mă întorceam înapoi.

Când am ajuns în piaţa Soho, pe cer apăruse o lumină slabă, cenuşie. Mă mişcam acum – ca un om ameţit de băutură. Poarta casei era închisă. Cu disperare, degetele alunecându-mi din cauza sângelui, am apăsat minerul de fier până când poarta S-a deschis brusc şi am căzut înăuntru. M-am târât prin iarbă şi mi-am îngropat faţa în iarba răcoroasă, îmi amintesc că mă gândeam: „S-a terminat cu mâncărurile alea împuţite de măruntaie \ Cât oi trăi n-am să mai mănânc măruntaie!

Au trecut mai multe zile până să-mi revin complet. Atunci, într-o dimineaţă, am deschis ochii şi l-am văzut pe Hugh, în picioare, aplecat deasupra mea. Purta acelaşi halat albastru, şi acelaşi fular moale în jurul gâtului. M-am uitat în jurul meu – eram în pat, într-o cameră plină de soare; o cameră pe care n-o mai văzusem niciodată.

— E, mai bine?… m-a întrebat el.

În prima clipă nu mi-am amintit cum am ajuns acolo, dar memoria mi-a revenit deodată – bătrâna Meg \ Bătrâna. Căderea pe scări.

— Şi Molly asta ce et spus? N-a încercat să te ireascâ? Cum ai scăpat?

Am zâmbit răutăcios: Nici gând, lui Molly nu-i pasă; a spunea întotdeauna, că o să ia ea bordelul când o să le cureţe bătrâna Meg.

Hugh înjură de enervare. Kitty! Nu eşti în stare a-mi spui exact ce s-a întâmplat?

I-am spus toată povestea, m-a ascultat atent şi m-a întrebat: Eşti sigură că nu te-a urmărit nimeni până aici? Am simţit imediat că-i era teamă – era oare pentru mine sau pentru el însuşi? Mă cuprinse teama că ar putea să mă arunce din nou pe stradă.

— Te rog! – am strigat, agăţându-mi corpul torturat de al lui. Lasă-mă să rămân! Lasă-mă să rămân! Nu m-a văzut nimeni! Nimeni n-o să mă găsească vreodată aici. Mi se părea, când spuneam cuvintele astea, că Soho e la un milion de kilometri de uliţa Jumătate Lună.

— Bine, bine – spuse Hugh, ţinându-mă într-o strânsoare uşoară. Am să te păstrez, Pisicuţo, n-avea nicio grijă.

— Unde este? – am strigat, încercând să mă scoe

— Ce să fie, Kitty?

— Angajamentul meu.

Hugh se întoarse spre etajera de pe cămin, unde ascunsese hârtia în dosul unei cărţi. A luat bucata de hârtie mototolită, atât de preţioasă şi-a lăsat-o să cadă fluturi pe pat. Am prins-o şi am lipit-o strâns pe piept, în dreptul inimii. Hugh zâmbea: Ştii ce-i scris pe hârtia asta?

— Ce?

— E o notă pentru douăsprezece duzini de lumânări.

Glumea, cu siguranţă. Hârtia aia era angajament!

meu. Era lanţul care mă ţinuse în sclavie atâta amar de ani.

— Nu este adevărat! – am strigat eu, ducând hârtii aproape de ochi, ca şi când prin simpla ei aprob şi reuşit să-i descifrez sensul.

— Îndemânarec vicleşug, Kitty. Am bănuit că-i o şmecherie la mijloc chiar din clipa în care mi-ai spus că est legată pentru o liră. Nici traficanţii de carne vie nu îndrăznesc să pună un preţ atât de mic pentru un copil.

Incapabilă să mai scot un cuvânt, am căzut înapoi perne. Vasăzică aşa – bătrâna Meg mă păcălise; de acum nu mai avea importanţă. Bătrâna Meg era moartă, Eu eram în siguranţă.

Corpul mi se vindeca repede, căci eram tânără şi sănătoasă; vânătăile dispărură, uitasem chiar de lupta mea cu bătrâna Meg. Impresiile noi care roiau în mintea mea mă ţineau într-o perpetuă stare de mirare. Asta era adevărata viaţă – un bărbat „gata să sară la cea mai mică dorinţă a mea, mâncare din belşug, ore leneşe petrecute în pat, şi nicio voce ţipătoare care să mă sileascâ, să fac lucruri pe care nu voiam să le fac.

Într-o dimineaţă l-am primit pe Hugh cu un zâmbet de drăcuşor şi cu mâinile întinse spre el.

A aruncat cuvertura de pe mine şi mi-a examinat corpul. Nu mai erau decât urme slabe, pe unde lovise biciul.

— Te-ai făcut bine! – mi-a spus el, şi s-a aplecat să-mi mângâie pielea albă cu buzele. L-am tras lângă mine.

— Ugh! Ugh! – am murmurat, cu gura căutându-l sărutul

chinuitor. A râs drăguţ, şi m-a îndepărtat. Kitty, încearcă să spui Hugh – H… H… în… Hugh!

— Cine te-a bătut, Kitty? Femeia aceea bătrâna întrebă Hugh.

Am dat afirmativ din cap, apoi – îndemnată de nu-i ştiu ce nevoie de mărturisire, i-am spus tot adevărul.1 M-a bătut al dracului de rău, şi eu am curăţat-o, ştii!

Hugh tresări. Ce spui? – exclamă el.

— Am omorât-o! – am zâmbit eu cu un fel de mândri răutăcioasă. Am omorât-o de-a binelea şi pe vecie!

Faţa înspăimântată a lui Hugh m-a făcut să-mi fie frică; poate mersesem prea departe. N-am vrut s-o omor! – am îndreptat-o eu. Uşa pivniţei s-a deschis deodată şi ea a luat-o la vale… pe scări… pot s-o aud şi acuma bufnind şi troncănind până jos! Hugh îmi prinse mâna. Cine te-a văzut?

— Nimeni afară de Molly.

Am încercat din răsputeri, dar nu reuşeam să pronunţ exact.

— Uită-te la mine… la buzele mele nerăbdător.

Îhî, ai dreptate, n*

pentru capul său. Ducea o baie mică de aramă şi o cană cu apă caldă.

— Asta e Dobson, Kitty, spuse Hugh. El e bucătarul.

„Eciorul meu, grăjdarul… orice vrei.

Bătrânul puse baia jos, îmi aruncă o privire piezişă, apoi se retrase.

— Dobson e baptist! râse Hugh. E convins că a săvârşit păcatul capital!

Pe mine mă interesa mult ce făcea Hugh. Turnă apă fierbinte în cadă, presără deasupra un praf parfumat şi puse deoparte un prosop şi un burete. Apoi mă ridică din pat, îmi scoase rochia, şi mă lăsă uşor în apă. Eram în cântată să fiu alintată şi servită astfel. Nu ştiam că mâinile unui bărbat pot fi atât de uşoare.

— Cei pe tavă? – am întrebat, căci muream de foame.

— Lapte fierbinte şi pâine, dar mai întâi, baia.

Mi-am lăsat braţele să plutească în apa parfumată.

Hugh a apăsat buretele pe gât; un şuvoi cald de apă mi s-a scurs pe piept. Deodată, am simţit întreaga mea fiinţă caldă – vie. I-am luat mâna. Spune mă placi? Hugh? am şoptit.

— Da, mi-a răspuns el încet, poate chiar prea mult.

Orice îndoială aş mai fi avut, că m-ar putea goni – te risipi complet în clipa aceea. Nu-mi spusese Molly oare – dacă agăţi vreodată bine pe unul, să nu-ţi mai faci nicio grijă!

Îmbăiată, hrănită, compătimită şi răsfăţată! Asta merită o sută de bătăi.

— Priveşte, Kit! – spuse Hugh, deschizând uşa unui dulap, Alege-ţi… rochii, bluze, fuste, cape, pălării, corsete, pantofi, pelerină şi crinoline. E din belşug, ca să îmbraci o bucăţică de fată ca tine… nu?

Am sărit la dulap şi am pipăit mătăsurile, satinurile şi bumbacul înflorit. Niciodată nu mai văzusem rochii ca astea.

— Niţel cam demodate, râse Hugh, când am scos o rochie şi am privit-o. O să ne îngrijim şi de asta mai târziu!

— Ale cui sunt? – am întrebat eu minunată.

— Ale Lady-ei Susan.

I-a spus

—.j. cijucue.

— Dă-o dracului! Nu mai spune îhî… spune da. Mi-am silit gura să formeze silaba dificilă şi dase auzi perfect.

Hugh mă scrută jucăuş, răutăcios, enervat. Apoi dii poziţia i se schimbă. L-am auzit şoptind: Doamne. Ki dacă aş putea să te rup de trecutul tău…

Iarăşi m-am cutremurat la gândul că ar putea să-mi spună să plec. L-am sărutat în ne ştire.

Stând întins, cu capul odihnind pe braţul meu, surâdea. Vrăjitoare mică ce eşti. Ştiu că sunt un prost, dar vreau să încerci încă odată să-mi pronunţi numele… i Hugh J

— U… u… u /

Îmi luă mina, Kitty, dă-ţi toată silinţa, gândeşte-te cum râzi, Ha… ha… Hugh.

Faţa caraghioasă pe care o făcea îmi stârni râsul, ha-ha-urile

veniră uşor. Cuvântul Hugh se auzi clar.

Cu ochii scânteind de mulţumire, Hugh se ridică în picioare. Ştii, Kitty, sunt sigur că ai să reuşeşti.

— Nu mă părăsi. – am strigat, pe când se îndrepta spre uşă.

— Mă duc să-ţi aduc ceva!

În lipsa lui, am examinat camera. Era diferită de aceea în care mă dusese Hugh în prima seară. Asta era o cameră frumoasă, cu flori pe pereţi şi cu o mobilă gălbuie, cu luciri de aur. Soarele, reflectat într-o oglindă, trimitea raze strălucitoare. Lumina lor atingea bibelouri;]

de sticlă, doamne cu înfăţişare de păpuşi, şi copii mici, goi, grupaţi în jurul unui ceas pe cămin. Am auzit un sunet uşor; venea de la nişte şiraguri de mărgele scânteietoare ce atârnau de tavan şi se loveau între ele. Când s-a deschis uşa, mărgelele care păreau picături de rouă; au început să se legene cu un clinchet plăcut.

Hugh intră, purtând o tavă acoperită cu un şervet alb. După el venea un bătrân, foarte, foarte bătrân, purtând o livrea peticită; peruca sa despletită, era mult prea mare.

Am dat drumul rochiei. N-o să mă lase

Mi-fafif± îâmb? act" fcercăm dtedie – răpii şi să-mi – Jsesem ciorapi, atât de îngust", să-l încheie. M-am.

— Îţi place, Kitty?

— Doamne! Şi încă cum J

ar fi vorbit

— Kitty… Kitty… M-a prins în braţe…

CAPITOLUL VI

În noaptea următoare, târziu, am fost trezită brusc de înjurăturile lui Hugh, care se împiedicase de un scaun. Speriată, l-am strigat.

— Stai liniştită! – m-a prevenit el. Nu trezi toată casa.

— Unde ai fost? – l-am întrebat, încercând să-l văd în întuneric.

El scapără amnarul şi aprinse o luminare. Plec să câştig o liră sau două, mi-a răspuns el, îndreptându-şi părul greu, castaniu închis, care-i cădea într-o şuviţă groasă peste obraz. A surâs şi i-am văzut

dinţii lucind. Îţi place să mănânci, mica mea domnişoară Flămânzilă, aşa că trebuie să ai ceva la dejun. Ce-ai vrea?

— O… oouă! – am cerut eu.

— Foarte bine, ouă au să fie – dacă ai noroc la ruletă. A dispărut în dosul unui paravan mare şi am auzit zgomotul apei.

Amintindu-mi gestul lui din ziua când băgase mâna în buzunarul hainei după o sută cincizeci de lire, l-am întrebat: Da' de unde făcuseşi tu rost de banii cu care voiai să-l plăteşti pe pictorul ăla?

El ieşi de după paravan ştergându-şi mâinile şi faţa. Niciodată nu mai văzusem un bărbat gol, cu un corp atât de frumos, cu un mijloc atât de îngust, cu umeri atât de puternici.

— Vorbeşti de domnul Gainsborough?

— Îhî, ăla de m-a pictat, – am explicat eu.

Aruncă prosopul şi întinse mâna după pantaloni. Atunci n-aveam cele o sută cincizeci de lire; dar aş fi

*

să-mi vin (jă

Hugh roşi şi îşi potrivi umerii frumoşi în haina des

— O f o TV/Tor» *, X. «4«. – i-l".

ai

— Am doi shillingi, am spus eu.

Hugh întinse mâna, dă-mi-i, ordonă el, pe jumătate» îmbind, pe jumătate nerăbdător. Cu ofranda ta am că stătea mai bine, decât mineljang până la clubul lui Almack şi sunt sigur că am să

? +! st să observit – laro tras basmaua pe care la una HlllŞUviţă Iungaborough. Monedele erau îno săltă monedele de areint în n-ai mă Ac-Ha e aâfa? eşsăllsnedrn să desre Tun Senfn t ™ T*" – ****** – „vezi/LIA S luminart aruncă pe To/: „ţ ** Apoi Jsmul. f «d & – Am rămas întin, să în în™eric şi am ascultat.

„Ie închise fără se era în „obil, dar din… „i. Mă gândisem la lui erau roase.

de el era sărac şi credincios – T „T? mai bine

— Casa ăsta's eu SUnt doar sărac!

° casa scumpă> am protestat sunt

— A ca astea’s ca astea SHI la Paris trei ca-Făcând ochi în C°Ş1> Kitty?

din cap, man complet neştiutoare am clatin.

datina care ştie să coasă, Nu a sfârşit fiindcă l-am! în ea Colo… uite

Îşi ia °

— „de?

ca 1010… uite colo! Am arătat spre zise longue elegant, acoperit cu o învelitoare de Ala face o groază de parale.

În scoase un pieptene de buzunar, se duse la ou – şi începu să-şi aranjeze părul. Casa-asta, cu tot ce e în ea, n-ar aduce mai mult de cinci sute de lire. În plus, nu e a mea ca s-o vând.

am 38

Doamne grangur.

— A cui t? – am insistat eu.

— Aparţine mătuşii mele, lady Susan Dowett.

se întoarse la scaunul unde îşi atârnase haina, de întrebat, domnişoară tjio mulţime de lorzi şi doamne din lumea bună. Călătoreau în trăsuri sau în litiere. Aveau bijuterii. Erau bogaţi. Crezusem că toţi lorzii şi doamnele din societate erau bogaţi. De ce oare acest sir Hugh şi această Lady Susan erau altfel? Patul în care ședeam, totul în camera asta vorbea de tihnă, lux, bogăţie. M-am gândit la pivniţa umedă, la patul de zdrenţe, la mizeria pe care o cunoscusem eu dintotdeauna. Putea cineva să fie bogat şi sărac în acelaşi timp?

Oarecum tulburată, privirea mea se opri pe dunga e; – T” de lumină care despărţea perdelele de la feDunga era roşie, deveni şi mai roşie, apoi se schimbă în flăcări pe când eu tresăream… Ce putea fi oare? Am coborât din pat, m-am dus la fereastră şi am dat perdelele la o parte.

Depăşind copacii, un coş de fabrică se profila pe cerul negru; un mănunchi de flăcări se ridica din gura lui înaltă. Am deschis o ferestruică. Sunetele familiare de metale care se izbeau, de căruţe care hurducau, îmi”, ja ureche Trebuie să fie vreo turnătorie, un-ipă zidul grădinii. Mult timp am stat la geam, res-aerul răcoros. Insecte de

noapte bâzâiau în iarba necosită. Undeva un ceas a bătut ora trei.

În cele din urmă, liniştită că ştiu de unde vine lumina roşie, m-am întors în pat, lăsând fereastra deschisă. Dar

— F, nu puteam să dorm. Lumea mea devenise deodată pijj de întrebări – Sir Hugh Marcy, pictorul, Lady Susa; bani…

M-am răsucit în pat, ceasul bătea: patru… cinci…! era iarăşi foame. Nu mai puteam să aştept. Cine şti când o să vie Hugh cu ouăle alea.

Se crăpa de ziuă, o slabă lumină cenuşie se întinde pe pereţi, conturând siluetele mobilelor. M-am sculat, ar îmbrăcat un halat lung pe care Hugh îl găsise penin mine, şi cu grijă, am deschis o uşă.

— Da, ăsta era holul –, undeva trebuia să fie ceva de mâncare. Tăcerea mi-a dat curaj şi am coborât repede scara.

Am deschis patru uşi, dar nu am văzut nimic deci; mobile – mobile, cărţi – cărţi; dar la o uşă mi-a mirosi; a mâncare. Am urmărit mirosul – ca un copoi care adulmecă urma unei vulpi – pe o scară îngustă, care duce într-o bucătărie la subsol. Aici era mai întuneric, da am zărit o masă şi jăratec în cămin. M-am uitat într-un dulap, însă nu era nimic de mâncare.

— Ia uite! Ia uite! – a mormăit o voce care m-a bucurat, căci îmi era cunoscută. Ce caută asta-n bucătăria mea? M-am întors şi l-am văzut pe Dobson.

Fără perucă şi livrea, părea mai omenesc. Mi-e foame, am explicat eu, dar nu găsesc nimic.

— Ss… shh! Dobson duse un deget noduros la buze, înălţimea. Ei e trează acum, şi când e trează are nişte urechi de nevăstuică, să ştii.

— Nu m-a auzit şi m-am uitat prin toate odăile, m-am lăudat eu. Da acum drept să-ţi spun, caut ceva de mâncare.

— Am niţică brânză şi un colţ de pâine, pe care a-mi, reuşit să le pun deoparte, spuse Dobson – cred că mai mult pentru a mă opri să vorbesc aşa de tare, şi să scape de mine, decât pentru a-mi potoli foamea. Le ascund şi eu, altfel aş fi flămând tot timpul.

Se aplecă deasupra unui dulap scund, şi scoase o oală veche, neagră, plină cu legături de ierburi. Le ţin aici". Se opri, privindu-mă

bănuitor; acum îi cunoşteam ascunzătoare. Da… da nu le ascund mereu aici.

Sub ierburi era o bucată de brânză şi o jumătate de pâine. Dă-mi! Am încercat să i le smulg.

n m-a împins, a luat – un cuţit de pe masă şi a tăiat j-jă o bucată de brânză şi o felie de pâine. Asta-i: U ce am să-ţi dau, a spus el. Acum du-te, trebuie să i focul, doamna îşi aşteaptă ceaiul, ac Vreau şi eu ceai.

Aşa? Dobson se rânji la mine. Şi eu aş vrea, da uita cu ceai o ţine dumneaei.

În timp ce bătrânul sufla cu foalele în jăratec ca să-l aprindă, eu am înghiţit o ceaşcă de apă ca să uşurez drumul pâinii uscate şi al brânzei.

— Dumneata rămâi aici, în casa asta? – s-a interesat el.

Am dat din cap, cu gura prea plină ca să vorbesc. Dobson oftă. Dumnezeu ştie cum o să mai mâncăm, când o să mai fie o gură de hrănit! M-a privit peste umăr: înălţimea ei spunea că eşti trimisă de dracu', aşa spu, iea… da era beată.

— Nu sunt rea, Dobson, am râs eu, căci îmi plăcea, era an bătrânel simpatic. N-am să mănânc mult… dar să mă latur niţel.

Umplu ceainicul cu apă şi îl atârnă deasupra cărbunilor. Nu mai spune! Poate ai să-mi spui şi mie cum o să te saturi… în casa asta nu-i mâncare de ajuns nici pentru greieri.

— Dobson! strigă o voce aspră. M-am întors şi am văzut-o pe Lady Susan stând în prag. Dreaptă, încorsetată strâns, coafată cu o perucă înaltă, pudrată şi cu obrajii vopsiţi şi pudraţi. Eram speriată de parcă vedeam o vrăjitoare, spulberându-mi orice încredere în mine.

— Şi dumneata, domnişoară încurcă Lume! Ce faci în bucătăria lui Dobson?

— Mi… mi-era foame, doamnă! – am bâlbâit eu.

— Poţi să te duci în camera dumitale şi să aştepţi dejunul. Lady Susan întinse un pacheţel de hârtie lui

Dobson. Uite ceaiul, pregăteşte-l bine şi ai grijă să nu

@Orni prima ceaşcă pentru tine.

M-am repezit pe scări, cu marginile halatului ridicate; a să nu

mă împiedic; dar, oricât de repede fugeam, într-una auzeam pasul hotărât al Lady-ei Susan în urma mea. Sus, mă strigă. Hei… fetiţo, vino aici?

Târând picioarele, cu capul plecat, am urmat-o într-dia camere. Lady Susan s-a aşezat într-un fotoliu mo Wî – „îl>

tron.

m-a poftit ea.

M-am apropiat, eram

Lady Susan apucă sticla, degetele ei încercând să scoată pul; ştiam ce însemna asta, o văzusem înainte pe ba-aproape, feti Mna Meg, tremurând înnebunită când aştepta o băutură.

— T, am nervoasă, speriată. Ochii ei clost m-au măsurat iarăşi de sus până jos. Nepotul me Sir Hugh Marcy, mi-a spus".

rânmî-i – l – p-Hugh luă un tirbuşon din sertarul mesei şi scoase, pul. Doar o înghiţitură, Susan! – spuse el liaâştit.

Îl" 313! 18 că du Pă moartea părintâltul delicat îndoit şi de ceaşca elegant echilibrată; a ™°r arin „tura i se scurse pe gât în înghiţituri mari şi repezi.

proastă condiţie sop – ™°r părin adoptivi iyie suuaia. a, adevărat?

Când ceaşca se umplu cu gin, Lady Susan uită de de-ai dă-mi, Hugh draga, se rugă ea. Doar o picătură!

*

a fosstrin r mai" tă, încât tot ce am putut f, încet încet coafura înaltă a LadY-ei Susan se aplecă.

IOst t dau afirmativ din cap, putut fac iţa ei pudrată deveni o masă de zbârcituri, colţurile rii se lăsară şi începu să şoptească cuvinte fără înţeles; jeare înghiţitură de gin o încovoia şi mai mult până ce unse ca beţivana pe care o văzusem în prima neaptend intrasem în casă.

Toate astea erau prea obişnuite ca să mă intereseze. I-am aplecat şi am început să vânez piesele de aur. Se ostogoliserăpe sub scaune, sub canapea, sub bibliotecă.

Unde ţi-e limba fetiţo? Q e, + ± T

cu asprime. Ridică mă na 2* a strşt Lady Sus lovească, ina ca & Când ar fi vrut să

— Aşa-i, doamna

Teţ Ce fel i, fetiţo! Engleza

—”…

moaşă! „” e groazmcă! Dar eşti fru. c-am găsit pe toate, le-am muşcat pe fiecare, ca să mă

Am dat iarăşi din oan! t cu sigur că sunt adevăratăur – aur – aur preţios! ilicitea de bătrâna mep r „i + un cillP straniu îmi amin dată nu visasem, că o să am în mână bogăţii atât de uliţa Jumătate Lună Mi „ltra, vreun bărbat în casa di îemai auzite-traţi, domnule avem

C° aud spunândln

±rumoase aici – n-aţi mai văzut.

cub

— Vino, scumpa mea Susan, e ora de culcare, o strigă ugh. Lady Susan se ridică, clătinându-se pe tocurile ialte. Îndreptă un deget tremurător spre mine. Fata

— Citi ani ai… mâna, îmi

— iijji crece, int iliuin, îmi prinse încheietura şi mă trase aproape scaunul ei. Desfăcându-mi halatul îmi cercetă corpul g cu o privire lungă şi atentă. Aşa! închide-ţi rochi fetiţo, ordonă ea. Aud pe Dobson, vine cu ceaiul, în dimineaţa aceea am luat prima lecţie de bună Ţine farfurinar-a”.

paisprezece, cincisprezece?! lista e prea de jos, Hugh, dar frumoasă… e… e al dracului înrbpiptui –, „; –, – intru» j „* „— x j±-i… – =: i – i-l = … – frumoasă, dar trebuie să plece imediat din casa mea. Ju! Nu! nu vreau s-o văd aici – ar fi nevoie de ani le zile, înţelege… ani de zile… nu, nu!

tare

Vocea i se pierdu pe când Hugh o conducea afară din mere, cu sticla de gin pe jumătate goală, ţinută strâns piept, a intră când a văzut izbucnit în râs. Era ce dplinat fi – ţineam ceaşca.

Când Hugh se întoarse, mă găsi zăngănind aurul în palmă.

— Ce cauţi în camera asta Kitty? Ce ţi-a spus Lady

J.A.J. UA» MM J. J-J-J-J – JJ. J W-M. WV (/
hainei şi o
«a.

I-am aruncat o monedă, şi-am râs văzând cu câtă înjdemânare a prins-o. Mare şmecher ai fost, Hugh, să-l spui toate bazaconiile alea despre tatăl meu şi mama ştii bine, că n-am avut niciodată aşa ceva!

— A mai spus altceva?

— Mai nimic.

Hugh murmură o înjurătură. Bătrâna asta nebuni N-am deloc de gând s-o las să se amestece în socotejj mele.

Observă o piesă de aur, care se rostogolise sub m; ginea unui covor destrămat şi o scoase cu vârful gheţ sale uzate. Culege-o şi pe asta Kitty!

— Acum vorbeşti lucruri de înţeles. Cu aur… aur ac vărat putem cumpăra o sumedenie de lucruri. Mapropiat de el şi l-am privit în faţă. Poate ar fi bii să-ţi cumperi o pereche nouă de ghete, alea pe care, ai nu-s ghete de purtat pentru un grangur.

Se uită la mine, cercetându-mi atent fiecare trăsături

— Pisicuţă mică şi caraghioasă, murmură el. Tu cu mine facem o pereche stranie… Regină de cupă valet de pică… mă întreb ce şmecherii am face noi di dacă ar fi să lucrăm împreună?

CAPITOLUL VIF

Fericită să mănânc, să dorm, să mă răsfăţ în mătăsuri; chi şi în lenjerie străină, am petrecut zile de lenevie casa din piaţa Soho. Nopţile mă găseau în braţele lui ugh şi eram fericită lângă el. Îmi plăceau sărutările îi mâinile lui, mirosul său curat şi felul lui de a mă ungâia.

Sunt sigură, că în ziua în care Hugh m-a luat la el – când ieşeam de la Thomas Gainsborough – nici nu visa la s-ar putea îndrăgosti de mine. Frumuseţea mea îl iţâţase. Eram tânără, frumoasă, ieftină. Asta era tot ceea ce pisemnam pentru el; dar acum – Dă-o dracului, Kitty!

nărturişi el, mă port ca un licean îndrăgostit până peste irechi de primul său „amour".

Nu reuşeam să înţeleg decât jumătate din ce-mi spulea; dar şi

puneam puţine întrebări, învăţasem, că tăcerea e de aur. Cea mai mare încercare la care îl supu-ieam pe Hugh însă, era felul meu vulgar de a vorbi. Alipea îndurerat când înghiţeam câte un „h", sau maltra-am vreo vocală. Eşti prea frumoasă ca să vorbeşti ca bădărancă! – se plângea el.

— Dar sunt o bădărancă, stăruiam eu.

— N-ai niciun fel de ambiţie?

— Am… ambiţie…? încercam să pronunţ cuvântul

(nou. Ce-i aia?

— Asta înseamnă, că trebuie să înveţi. Cu faţa şi corpul tău, nimeni n-ar putea spune cât de departe ai putea să alungi… da, şi cu mintea ta, căci nu eşti proastă, Kit. Astfel de cuvinte nu-mi făceau nicio impresie. De-Pâşisem chiar şi cele mai fantastice visuri. Nicio vul-Hş cumpăra că* voi avea noi

„*, OC JJ

…— „avagiul sunt la uşă; câştigând f".

atunci apare croitorul cerând plata pentru hainele l care mi le-a făcut când am plecat în Rusia. Câjid în plecat în Rusia… Când eram în Rusia… Aceste cuvirl reveneau des pe buzele lui Hugh. Eu ştiam atâta: cuvântl

Rusia însemna un loc care-l făcea trist şi tăcut atun când se gândea la el.

— Unde-i Rusia asta? – am întrebat eu, prudent] De data asta îl luasem nu noroc.

—". „ijp – luasem pe neastpntaf n T r „v„rj-" – inu-m ueuum: – idopuiioc iiugii.

aici, răspunse el gânditor. Departe în Lungă 4 atică cuză Pezi ** §heturi cu * & **$

Cum ai ajuns acolo? – l am+ Bordul Europ4 alde, pătimaşe l E o ţară a cântecului, a dansului şi a ţâre copilăroasă de a-l distrase din visare într" ° sfolângelui – Rămase din nou tăcut, pierdut în gânduri.

vina ultimul barnde trei ori pe zi, pentru păr. Mă culcam e, plăcere. Ce-aş mg acesta pantofi, nu mai singur bărbat… şi e putut să-mi doresc?

«A – gin Atât

Pe Lady Susan o mştea şi singurătatea am s-o fac să ră

7 parea ca să joace, căci cinci lire în mereu nevoie de el, măcelarul ranul dop, departe, ceva în

Agenta, cu vasul, cu troică

Câteodată! cling…

cum la M

O 1

„O. yci, sale – părea că mă desparq de el cu desăvârşire.

— Şi ce făceai tu acolo?

— Eram al treilea secretar al ambasadorului Majes tăţii Sale, la Curtea împărătesei Rusiei…

Se trezi din visare, şi îmi aruncă o privire supăra Eşti prea curioasă, Kit… m-ai făcut să trăncănesc r feraeie bătrână.

Într-o zi, când era în bibliotecă, unde-i plăcea în Hugh să stea şi să citească, am aflat şi eu unde se află şi ce este Rusia.

distracţia mea să învârtesc cât mai repede o minge, re; mingea asta era pusă într-un cadru de lemn lus-jt; şi îmi făcea plăcere să văd cum apar şi dispar liniile colorate.

mă strigă. Nu aşa de iute, Kitty, ai să scoţi din ţâţâni.

Lu… ce? – am întrebat eu. Nu ştii ce este asta?

Ba da, e o minge mare, frumoasă! – am răspuns eu. Kitty… nu e posibil I Asta-i un glob al lumii… gloce dracu-i aia?

Ne arată lumea unde trăim… uite… în locul ăsta e ndra, şi aici e Rusia.

— Acolo unde ai fost tu?

— Da, desigur!

— E la fel ca Londra?

— Nicidecum! – răspunse Hugh. Este o ţară săl-Pe când încercam să înţeleg toate astea, Hugh se te-aarse la glob. Uite, aici, de cealaltă parte a globului crestru, e India, unde se află acum vărul meu Brett.

— Brett? îmi plăcea acest nume, cu sunetul lui scurt.

s care îl puteam pronunţa uşor.

— Îţi aminteşti? I-ai văzut portretul în studio-ul dom-Gainsborough. Ne-am cam certat, pictorul şi cu

„Nine…

— Brett este… Băiatul Albastru? – am strigat inc înată, când imaginea băiatului în albastru, văzută odată dar, dar niciodată uitată, îmi reveni în minte.

— Unde ziceai tu că este?

— Stranie fiinţă mai eşti şi tu, Kitt, râse Hugh. N-ar rău acest nume pentru portretul vărului meu, făcut

Gainsborough. Băiatul Albastru! Drăguţ! Ce păcat, nu am reuşit să cumpăr pânza!

Mai arată-mi odată unde este – am strigat eu fie – abdătoare.

— Chiar aici, în oraşul ăsta… Calcutta. Lucreaz;

Compania Indiei de răsărit. N-ai văzut Palatul Indie strada Castelul de Plumb”?

— Ala care are animale în vârf? Rămăsesem ore tregi în faţa acelei clădiri, fermecată de leul săpat piatră de deasupra intrării principale, sperând să-l sărind jos şi înghiţind unul din oamenii care urcaurile grăbiţi. India. De ce e în India?

— E acolo, ca să-şi câştige existenţa.

Am stat şi am reflectat la toate astea, căci erau foaţ complicate. Băiatul din tablou era îmbrăcat într-o mata albastră, princiară. Purta o pălărie acoperită eu pe albe. Era curat, frumos… de ce trebuia să lucreze?

— Şi arată ca un grangur plin cu bani! – am spij eu, gândiptare.

Hugh râse din tot sufletul. Poţi să-l socoteşti i grangur… dacă vrei… e fiul Lordului Monford. Într-o o să-i poarte titlul.

— Un Lord! – am îngăimat eu, plină de respect. U Lord adevărat. Merge şi el la Westminster într-o trăsui de sticlă, aşa cum am văzut eu?

Hugh râdea şi îmi răsucea buclele. Ce puştancă. Da înălţimea sa, vărul meu, va merge într-o trăsură e sticlă, dacă va avea bani s-o plătească dacă nu, b va la per pedes.

Ştiam ce-i aia un Lord; dar nu înţelegeam cuvântu’ văr.

— Cuvântul ăsta, văr, ce înseamnă? – am întreba eu, – evitând să

pronunţ numele lui Hugh, care era inc; o încercare pentru mine.

— Un văr este… ei, na! verii sunt copii de fraţi, începu

Hugh, apoi mă privi, cu ochii mari, ridicându-şi mâinilq la cer. Doamne, Sfinte, Kitt! Tu nu ştii nimic?

Întrebările lui mă înfurie. Ba ştiu destule. – arii strigat eu. Molly mi-a spus, că există lorzi care plătesc cu aur de fiecare dată, când o fată se culcă cu ei.

Hugh ridică mâna, ca pentru a mă pălrnui; apoi a râS şi m-a tras pe genunchii lui. Acuma ascultă, Kitt… când doi fraţi se căsătoresc, soţiile lor fac copii şi copiii ăştia sunt veri… înţelegi?

Am dat afirmativ din cap şi mi-am frecat bărbia de evreul de satin al hainei sale.

— Vezi, aşa e şi în familia mea. Tatăl meu a avut un rate mai mare, numit Lordul Montford; Brett e fiului, aşa că Brett va fi Lord într-o zi…

Am deschis gura ca un peşte, de minunată ce eram. 30! Lordul Albastru! Frumosul meu Băiat Albastru! u culorile de pe el şi cu pălăria cu pană albă! Parcă i pantofii îi luceau ca curcubeul.

Hugh mă privi înmărmurit. Eşti un copil deştept;: am poţi să-ţi aminteşti portretul atât de bine?

— Mi-a plăcut grozav! – am strigat eu entuziasmată.

ş vrea să se întoarcă acasă!

Hugh râse şi mai tare. Ei bine… n-ai să-l vezi pe Brett prea curând. Arătă din nou spre glob. Uite… cât imp crezi că-i trebuie unui vas, ca să vină din India până în Anglia?

L-am privit întrebător.

— Opt luni, declară Hugh. Asta înseamnă aproape un an. Cine ştie unde ai să fii tu peste opt luni?

— Dar s-ar putea să se întoarcă acasă! – am insistat eu. Ani, luni, astea nu-mi spuneau nimic mie; dar la vase mă pricepeam. Cunoscusem marinari de pe vase cu catarge, imense, care deserveau liniile spre India, vase care ancorau în docurile din Limehouse. Vasele astea aveau pânzele îmbibate cu sare, iar corpul lor purta urmele furtunilor cu care luptaseră. Marinarii vorbeau despre călătorii care

ţineau luni – un an. Erau bărbaţi bronzaţi, care îşi satisfăceau poftele în tăcere.

— Ce păcat, am spus eu gânditoare.

Hugh mă luă în braţe. Brett nu e un tip prea vesel, îi plac cărţile. Uită-te la toate rafturile astea… aş pune prinsoare, că a citit cea mai mare parte dintre cărţile astea.

M-am uitat dezamăgită la rafturile pline de cărţi. Nu ştiu să citesc. Cu cărţile nu mă împac.

— Ai putea să înveţi, strigă o voce din prag.

Era Lady Susan, complet trează. Când a intrat în odaie mi s-a părut că nu mai există nimic afară de ea. Credeam că Hugh o va şterge, aşa cum o făcea de obicei, când se apropia mătuşa lui; dar de data asta rămase, privindcurios, lafflă de cuţit, aşa că trebuie să-ţi pierzi vremea culej gândule de pe fata de masă!

— Numai sălbaticii îşi ling degetele! – se amestecă

Lady Susan, aspră. De asemenea, nu-i frumos să arunci oase sub masă.

— De ce nu te uiţi la Lady Susan? – propuse Hugh, ironic. Uită-te cum desface bucăţica de carne de pe os, urmăreşte felul cum duce furculiţa la buze. Nu clefăie, nu plescăie din limbă, nu-şi linge buzele. Observă cum înghite mâncarea, cu buzele închise. Şi încă un amănunt, nu, şi scobeşte niciodată dinţii cu unghia.

Lady Susan părăsi camera, supărată foc de ironia lui. Ridiculizarea lui îşi atinsese ţinta… am împins la o parte brânza gustoasă din care mâncam şi am fugit afară, plângând de supărare, şi roşie de ruşine, în grădină am început să: dobor în dreapta şi-n stânga iarba înaltă, călcând sub picioare florile înalte de lavandă.

Am să plec de la nobilii ăştia, da, aşa am să fac… auzi, să-ncerce să-şi bată joc de mine… nu, mulţumesc! Nu aveam niciun fel de poftă să le învăţ manierele caraghioase, era prea greu, prea politicos. Mie îmi plăceau străzile; acolo oamenii erau aşa ca mine.

Alergând pe alee, auzeam murmurul moale al rochiei mele de mătase, zărind luciul pantofilor mei de satin, şi moliciunea răcoroasă a lenjeriei pe piele… oh, la urma urmei! Ce, dacă râsese Hugh… puţin îmi

păsa, am să-i arăt eu nişte şmecherii pe care nici el nu le ştie, şi atunci

O să se roage el de mine să-l învăţ.

— Kitty! – mă strigă Lady Susan, Privind înapoi, am văzut-o în picioare pe terasă, făcându-mi semn. Vino, copilo. E ora să-ţi faci lecţia.

1 Mergi aşa, aşa te aşezi, te ţii aşa când stai în picioare.

De cincizeci – de o sută de ori am fost silită să deschid uşa salonului, să intru, să traversez camera în toată lungimea ei, să mă aşez, apoi să mă întorc la dreapta şi la stânga ca şi când as vorbi cu cineva; la sfârşit trebuia să mă scol, să-mi iau rămas bun cum se cuvine, apoi să părăsesc odaia.

De o sută de ori am spus? De o mie de ori ar fi mai apropiat de adevăr, în fiecare zi, Lady Susan, declara, că

— Spui că Kitty ar putea să înveţe să citească, în gis sul lui se simţea îndoiala. Crezi că e posibil… la vârsta ei]

— Şi de ce nu? întrebă Lady Susan.

— Cine ar avea răbdare s-o înveţe? i

— Eu o să am J

— Dumneata… Lady Susan, Dumneata… ai învăia-D…

— Şi de ce nu; fiecare doamnă trebuie să ştie ss predea, afirma ea.

Hugh izbucni în râs. Asta-i bună, Susan! Şi cum răl mâne cu înghiţitura zilnică… păhărelul… ginişorul? Ladyj Susan nici nu-l băgă în seamă. Kitty, ordonă ea, – adu-mij cartea cea mare, verde, de pe raftul de jos.

Astfel începu educaţia mea, cu ajutorul unui abecedar de grădiniţă de copii.

A doua zi, la prânz, am luat pentru prima oară loc la masa Lady-ei Susan. Până atunci, Hugh şi cu mine mâiicasem după sistemul ţigănesc, din tăvi ce erau adnse în dormitor sau pe terasa cu vedere spre parcul bătrân şi neîngrijit. Dar Lady Susan hotărâse că pe lângă soris, citit, şi educaţie, trebuie să învăţ şi buna purtare.

fost o zi de minunăţii. Castronul de supă, de argint, aşezat în faţa gazdei noastre, mă ameţea cu luciul lui, iar tava de argint pentru

friptură era ceva ce mai văzusem doar în vitrina unei case de amanet sau a UEuij argintar. Peruca lui Dobson era pieptănată îngrijit şi al-i bâtă cu făină, şi de ce purta oare mănuşi albe? Mu-miJ puteam lua ochii de la ele.

Lady Susan mă privea în tăcere, îngrozită, cum îmi îndopam gura cu mâncare, până ce n-a mai putut să suporte acest spectacol; atunci s-a lăsat în scaun, exclamând: Kitty, cuţitele şi furculiţele au fost făcute pentru oamenii care vor să arate cum se cuvine atunci când mă-nâncă.

— Da ce-am făcut eu? am întrebat. Nu vezi că mănânc cu cuţitul?

— Da, Kitty. Hugh îşi înăbuşi râsul. Nenorocirea e că… boabele de mazăre nu vor să stea în echilibru pe O

este hotărâtă să facă o pungă de mătase dintr-o cea de bici! încruntată, ţinând în mână un baston cu nuia, făcea exerciţii cu mine ore întregi. Umblă… ui doi, trei… cu graţie, leagănă-te, aruncă fustele peste pal toţi; mâinile nu trebuie să-ţi atârne ca urechile unui oga

Păstrează încheieturile moi, fii stilată. Lasă-ţi degeţel să se mişte graţios.:

Totuşi, lecţiile de bună purtare pe care le luam după amiaza erau o joacă în comparaţie cu orele chinuitoard de dimineaţă, când trebuia să învăţ citirea, scrierea şi exprimarea. Unii lucrează pentru laude, alţii de tearrte pedepsei, alţii pentru recompensă, dar eu lucram ca să-mi câştig o oră de libertate.

În fiecare zi sosea p clipă, când voinţa Lady-ei Susan ceda – când nevoia de băutură devenea intolerabilă. Atunci intervenea Hugh. Poftim întăritorul, Lady Susan. Uşurel… pune amândouă mâinile… doar o înghiţitură.

După ce o culcam, Hugh şi cu mine eram ca nişte puşti, care tocmai au scăpat de la şcoală. Kitty, Kitty! Las-o pe doamna Nas de Ceară să te înveţe cum să te porţi; eu am să te învăţ dragostea. O amantă pasională valorează o duzină de premiante.

Simţurile îmi erau răscolite de ardoarea lui Hugh. Adesea când mă ţinea îmbrăţişată, tremurând toată şi excitată, îl respingeam, încercând să nu mă, dăruiesc complet mângâierilor lui. Atunci se

cufunda într-o nemişcare totală, care ne lăsa pe amândoi extenuaţi şi gâfâind, ca apoi să mă silească să-i cedez cu o uitare de mine şi mai mare. Zdreanţă de noroi ce eşti. Îmi placi, murmură el uitând de tot ce-l înconjura, pe când îmi prindea vârful urechi între dinţi, dacă încerci vreodată să-ţi găseşti un alt bărbat, te tai în bucăţi!

Ameninţarea lui cădea în urechea unei surde, căci nimic în lume nu m-ar fi putut hotărî să-mi caut alt bărbat. Eram sătulă din plin de aşa ceva. Eram mulţumită să aparţin numai lui Hugh. Iubitul meu îmi dăruia plăcere, nu chin, mă iubea în loc să mă înjure, îmi dădea; bani fără să-i cer, singurul lui regret fiind că nu-mi poate! da mai mult. Într-o zi am să te acopăr cu diamante, J Kitt! – era făgăduiala lui obişnuită.

Ştiam că Hugh era surprins de progresele repezi pe e le făceam sub conducerea Lady-ei Susan. El nu ţinea gocoteală de şcoala străzii, pe care o aveam eu; nici nu-şi dăduse seama că mintea mea era complet dezvoltată şi că-mi lipsise doar prilejul să învăţ. Aveam o mare putere e pătrundere a> caracterelor şi un fel foarte practic de a vedea lucrurile. Erau calităţi pe care le împărtăşeam cu toate fetele de stradă, cu toţi grăjdarii, cu toţi comisionarii din Londra. Dar imediat ce Hugh îşi dădu seama de progresele rapide pe care le făceam, deveni foarte pretenţios şi hotărî să lucrez şi mai mult cu, Lady Susan, îmi citea chiar cărţi din bibliotecă.

Adesea l-am surprins discutând aprins cu Lady Susan, numele meu fiind pronunţat de mai multe ori. Eram grozav de curioasă; parcă puneau ceva la cale – dar n-am reuşit niciodată să aflu ce se petrece. Când mă apropiam, tăceau imediat şi nici nu luau în seamă întrebările mele.

— Şi acuma, Kitty, citeşte încă odată ultima frază, ordonată Lady Susan… H… ainã, h… oţ, h… îrâit.

— Fii atentă la h-uri! Citeşte din nou.

— Hainã, hoţ, horã, hârâit!

— Nu, modelează-ţi vocea! Nu miorlăi!

Hugh nu suporta scenele astea mai mult de câteva mo; mente; cu o strâmbătură pe furiş către mine, ieşea din cameră, lăsându-mă să

îmbrac hoţul cu haina ia nesfârşit!

— Bărbaţii sunt nişte caraghioşi! – îmi spunea Lady

Susan. N-au deloc putere de a persevera; doar când e vorba să-şi umple stomacul sau să-şi satisfacă poftele!

Plesnea din degetele ei umflate de gută. Vino, Kitty. Să ne punem pe lucru, adu aritmetica.

Era o muncă groaznică pentru mine, să învăţ tabla înmulţirii, să adun, să scad. Chiar şi acum mi-e greu, când nu mă ajut cu degetele! Scris, citit – iarăşi scris – scrisul era singurul lucru care-mi plăcea. Săptămână după săptămână, lună după lună, Lady Susan m-a pisat tot timpul cât era trează.

— E surprinzător ce faci dumneata, Lady Gin! – râdea Hugh. Un străin ar putea crede, că întreaga dumitale viaţă atârnă de faptul de a face din Kitty o doamnă.

— Nu, viaţa mea nu; dar bunătatea mea da! răspuii ea cu o privire curioasă, îndreptată numai spre el.

— Doamna aceea îmi făcuse colierul cadou! – strigă h supărat. Eu…

Şi asta-i o minciună, acuză Lady Susan. Doamna aceea a declarat, că nu intenţionase niciodată să-ţi dăruiască bijuteria. Voia doar să te ajute cu o sumă până la o râie de lire. Şi dacă nu ţi-aş fi venit în ajutor, putrezeai şi azi într-o închisoare moscovită.

Hugh se întoarse şi traversă camera cu paşi repezi, întorcându-se i-am auzit răspunsul foarte clar. Tot ce! vrei dumneata sunt nişte nenorocite de cinci mii de lire, iar eu vreau cinci sute de mii. Dumneata vrei gin, iar eu îmi vreau onoarea restabilită printre cei de un rang cu mâne. Dumneata vrei să-ţi ştii stomacul plin până la l refuz. Eu vreau să fiu repus în serviciul Majestăţii Sale. Dă-o dracului, Susan, dacă mă trădezi, voi avea grijă să mori calică, pe o mână de paie.

În noaptea aceea, pe când se apropiau zorile, am auzit un urlet neomenesc, oare venea dinspre capătul holului. Mai mult curioasă decât speriată, am coborât pe tăcute din patul unde Hugh dormea dus, şi am dat fuga afară. Ţinând mâna în dreptul inimei, care bătea cu putere, am auzit vocea Lady-ei Susan intonând într-o cadenţă

plângăreaţă, Oh! Doamne! Nu vreau să fiu Messalina! Nu vreau să fiu Salomeea! Oh! Doamne, sunt o păcătoasă! Ai milă de mine!

— Kitty! – m-am întors, tresărind, şi l-am văzut pe Hugh, care mă urmase. Vino înapoi în pat. Aşa se roagă ea când e beată. Pe Susan o mustră conştiinţa.

Timp de câteva minute am mai auzit bocetul: Oh! Doamne! Nu, Messalina! Nu, Salomeea!

Hugh lăsă cartea jos privind-o mirat. Kitty! spuse fugi sus, vreau să vorbesc cu Susan între patru ochi.

Nu m-am urcat la etaj. Am închis uşa, apoi am fac câţiva paşi, pocnind tocurile, pentru cazul când ei ar ascultat. M-am întors la uşă în vârful picioarelor, am îia genunchiat şi am privit în odaie prin gaura cheii. Hug vorbea cu glasul scăzut, şi cu spatele către mine, aşa că nu am putut să aud ce spune… Lady Susan se ţine4 dreaptă, în picioare, cu mâinile împreunate strâns; faţa e, de piatră aspră, pudrată, rămase ca de piatră cât timp vorbi Hugh.

După aceea se repezi. Cred că eşti un prost, nepoate! Fata este extraordinar de frumoasă. Are şi inteligenţă. De ce am mai aştepta?

N-am putut să aud răspunsul lui Hugh, dar am văzut faţa Lady-ei Susan înroşindu-se de mânie. Crezi oare, că am o viaţă întreagă la dispoziţie? – a ţipat ea. Îţi convine dumitale, poate, care eşti tânăr. Dar eu… eu trăiesc în sărăcie… şi care mi-e răsplata că te-am scăpat să fii azi într-o închisoare rusească?

Vocea lui Hugh se ridică mânioasă când îi răspunse: N-a fost vorba de închisoare!

— Minţi, Hugh! – îi spuse Lady Susan. Am văzut raportul condifenţial, când m-am dus la St. James să-ţi iau apărarea.

— Raportul… raportul! – spuse Hugh herăbdător. Mâzgălitorilor ăstora le place să facă o poveste dintr-o bârfeală fără însemnătate.

de joc i

° inimă Alegătoare l – Nu poţi tăgădui că ai luat un colier de diamante, care valora o avere – de la amanta ta din lumea bună – sub pretext că vrei să-l amanetezi ca să-i tvi «(spuse Hugî

— L îl acuză mă necăjeau fsâuâă Tlevh” ™3 °U haimanalele care

josă a n-am niciun fecior care să aibă grijă de mine, iar o mină de crevete din ™, f? UIâeşte du Pă ce Şterpeleam tu nu S*” să co:? îl Mă Privi insistent. Poate că Lady n pescar. S-o iau la fugă Susan are dreptate! – murmură el.

un lucru tot atât de nor – Despre ce are dreptate? – am întrebat eu.

— P, ent5 u alte fete.

— Cu o Hugh îmbrăcă haina roasă şi uzată şi o potrivi pe cor-gmdească fără teamă la ziua de Pu sau frumos. Îi cunoşteam obiceiul de a nu-mi răspunde la cele mai multe din întrebări. Trebuie să pleci, Hugh? – am spus eu rugătoare, îndreptându-i gulerul. O clipă us Îiiuetl. 1T>a privi nemişcat, apoi spuse: Mai spune asta odată.

— I se mirare, că preferam se-Kitt acasă; dar serile acestea!

— Trebuie să pleci, Hugh? – am repetat eu, H-ul Hugh era fără un ban, pronunţat perfect.

— Asta hotărăşte totul! – exclamă el. Lady Susan fi-are dreptate. Eu am dreptate.

— Cum, nu rămâi acasă? – am strigat eu dezamăgită.

Hughi mă bătu pe obraz, în seara asta nu, frumoasa mea! Trebuie să întâlnesc un domn a cărui conştiinţă am căutat-o mereu de când tu… în fine, de foarte mult timp. M-am agăţat de mâneca lui. De ce nu mă iei niciodată cu tine?

— Am să te iau… într-o zi! – răspunse el şi plecă.

CAPITOLUL VIII

Lună după lună, ocupaţiile mele se succedau aproaj mereu acelaşi – dimineaţa camera galbenă în care îml făceam lecţiile, după amiaza salonul şi exerciţiile nesfârşit de bună purtare. Cel mai greu dintre toate era ceea ce Lady Susan insista că este graţia spontană a corpului!

Eu fusesem totdeauna obsedată de o idee, şi anume, a scap; să scap cât mai repede şi cât mai neaşteptat posibil – evitând lovituri, smulgându-mă din strânsoarea terni că a vreunui bărbat, luptârj”.

— C:

crevete din cos la apropierea unei pe: mal în copilăria mea viaţă

asigurată – să mâine.

e de mirare, că Lady Susan mă nor-o-i”.

j.

era iritată de înceţi

ca lumea f P gea el. A1 dracu’ neala cu care progresamrile distractive, când E erau din ce în ce mai, – Norocul meu m-a lui! Nu mai trag o carte.

Iarna era neobişnuit de rece, şi n-aveam cărbuni; în călzeam o singură cameră, şi făceam un foc anemic L

bucătărie. Bietul Dobson şchiopăta din cauza degerăturilor, iar Hugh tremura de frig şi şedea mai mult în pat

Obişnuită cum eram, viaţa din piaţa Soho nu mi se părea grea; dar eram adesea flămândă, căci mă obişnuisem să mănânc în fiecare zi. Fierturile lui Dobson reuşeau doar

— Rn a foamea. Simţeam lipsa apei calde pentru baia pică, şi a săpunului parfumat, chiar şi săpunul obişnuit la bucătărie trebuia întrebuinţat cu economie.

— Uite singura pereche de ghete ce mi-a mai rămas şi re mai poate fi încă purtată! se plânse Hugh într-o pe amiază. Scotocea într-un dulap, aruncând afară haine pantaloni. Dracu’ s-o. ia de ceaţă! Adu-mi luminarea.

Itty.

pe abia puteam să-l văd, căci odaia era întunecată de na dintre cele mai dense ceti londoneze; nici ferestrele nici perdelele nu reuşeau să ţină afară ceaţa groasă, ortocalie. Am coborât din patul cald, şi m-am înfăşurattr-o capă veche căptuşită cu hermină.

— Po saPui hama albastră, am sugerat eu.

— Am «morât-o săptămâna, trecută.

— Rea maron h? Cea maron a cumpărat sticla dy-ei Susan din seara trecută.

Ridică o haină de catifea verde în lumina lumânării, ipse Ştie un nasture. Reverele sunt roase. O aruncă pe

Dobso casa lele aveai multe fiecare

Ac ce puteau să îl curioase, dar curând m-am întors la molj nea patului cald. Pe jumătate adormită, am simţi de carne gătită. Am sărit în picioare; Dobson l fi făcut rost de ceva carne, Dumnezeu ştie Am coborât speriată până în bucătărie şi l-am văzut a cât peste cămin, ung ura în carne? – am întrebat eu.

— O pereche de porumbei, domnişoară! – răspuţ, el. I-am prins în grădină. Mi-am luat coşul, l-am pe cu un băţ, şi aveam o sfoară lungă legată de el. Am firimituri sub coş, şi nr-ne-m – l tras de sfoară… buflui, peste ei, şi

Înăuntru!

— Îmi dai şi mie? – m-am rugat eu.

— Sigur! Da nicio bucăţică Lady-ei Susan, iar e be ta; am amanetat o cratiţă ca să-i cumpăr porţia de alcoi Am mâncat ca nişte piraţi, fără să fie nprni o < * – trolăm manierele, ne-am lins degetele, motoase din limbă dovedeau excelenţa – E Ajunul Crăciunului, domnişo son, când ultima bucăţică fu dată pe las să treacă fără ceva clasa întâi; şi să n-ai de băut decât apă caldă îndura ™°n/. „” f culcat puţin fustele şi am alergat pe potecile albe, cu ada rece în jurul gleznelor – eram fericită… fericită… în spatele zidului ce înconjura parcul se înălţa smocul cu de flăcări de la turnătorie. L-am privit cum se des-mă pe cerul negru. Deodată am auzit o melodie – voci găteşti care cântau cu vigoare.

e acolo! Şi-au rar

AT – D°lj

Nu puteam să le destul de ră

Şedeam sub un copac mare ale cărui ramuri, mai joase, geau zidul. M-am căţărat sprintenă pe el, până când privit dincolo de zid. Un grup de bărbaţi stăteau în joare în jurul unui foc mare, cântând. Băieţaşi alergau olo şi încoace, alimentând flăcările cu crengi. Silueta; antică a unui bărbat se profila pe fondul roşu al flă „rilor. Era înalt, cu umerii mai laţi decât ai celorlalţi, mişca mâinile, bătând tactul cântecului. Fermecată, m-am târât încet, în patru labe, până am uns pe zid, unde m-am aşezat să ascult. Cântecele urmau după altul, şi nu ştiu cât timp am stat acolo ascuindu-le. Armonia părea că mă înfăşoară,

tremuram de acere. În cele din urmă, ultima notă se stinse cu un net ca al orgii de la Catedrala Sf. Paul. Apoi se făcu cere. N-am putut să suport liniştea. Am bătut din palme am strigat: încă, încă… mai cântaţi ceva! Gestul pripit m-a făcut să-mi pierd echilibrul, am ţipat căzut în patul de zăpadă, care se adunase în partea

„* apa caiaa, e mai mult d – r <—cizui în peuui ne zapaua, care se aaunase în partea icioare, l°Ser!

m Ajunul Crăciunului! P°atlinspre turnătorie a zidului. Mă zbăteam să mă ridic în nu ştiam, cap cu lungită ho.

6”.

noii când cineva a apărut lângă mine. E o fată, strigă bărbatul care se aplecase deasupra mea., tot grupul se apropie în fugă, râzând în toată inima. Cum ai ajuns aici, fetiţa 1 – mă în „ebă uriaşul care dirijase corul.

— Fii, pentru scandal, şi

„Muile cruzimi de suferit din partea lor. Adesea eram ţinute pe străzi toată noanpt <?; – =). «T>.

PUŞ pe

— Mătoarr

— Da… Da…

oare.

…a… spuse gânditor Dobson. Toate zilele-s la fel. Se sculă şi privi e

— Ascultam doar. N-am făcut nimic rău. Apoi am azut!

— Ne pare bine că ai ascultat, fetiţă! – spuse băr

3 atul înalt. Colindele sunt făcute să fie ascultate de toată ridicat. Ninge. Pass Pastrfi Ei** ceaţa

Mi –, noapte, sărutau uorajii şi îmi nnhraii T” „igl ne zaP Plină riP LŞ i sileam – am aduna* copăcel, că este alb!

— Am îmbrăcat capa îmblănită plăcut şi lime în Ajunul Crăciunului.

s-aş afară le

Mâini aspre mi-au scuturat zăpada de pe capă şi cineva strâns-o bine în jurul meu.

mir aşeza garnitură de fulgi, mi.

— Ei, Roger? – strigă o voce. Cine-i tânăra doamnă? n tânăr se apropie, purtând o lanternă. Ridicând-o să mă adă, faţa lui intră în lumină odată cu a mea. Deodată i-am adus aminte de căpitanul Banks, Negriciosul – 59

oârif ros Tifă, – «gură butucănoasă,", întrerup cursurile şcolii Westminster, unde eram coleg bancă cu Brett Harwood. Îl cunoaşteţi, desigur, este nepot al Lady-ei Susan Dowett? îl cunosc! am sărit eu. Băiatul Albastru! Băiatul Albastru?... repetă el. Cine-i? E vorba de un tablou, am explicat eu. Un tablou care l-am văzut în studioul domnului Gainsborough. Ce coincidenţă! – exclamă Jonathan Buttall. Îna face ca portretul Băiatului Albastru – aşa cum numiţi – să se afle în clipa de faţă atârnat în lioteca mea; am cumpărat pânza de la domnul Gainsrough. În aşteptarea zilei când Brett se va reîntoarce din dia.

— Atunci îl cunoşti şi dumneata? – am murmurat eu, când fulgi reci îmi atingeambuzele şi se topeau.

— Desigur. Era cel mai scump prietenul meu, casanea

! oteca mea şjrit: mi scrie, foarfdj Scrie... din India?

aşa cum obişnă a şi??,? Străin să ™a fij balenierei sale 1U16 re giosul de pe J

tână7 ul NSedntorl în „f It>Vit dom™°ară, – e mea, şi deodă expres „* în & i mult d M apăru pe faţă exfere™O****™ 8 tât d

SSeânshimre fa. °a Portretul Băiatului Albastru – aşa cum a SS:

SSB; – ™" p*W

noufteS. IStm? voi?? a. un «™" P* oare i-l «l

ST ai" arMat. Să ies dtav Ladf ded02Sl7? pentru el un al doilea cămik; î „= i sfs – r aconruvngă le «ivtop"»" „"ce: – *>

gheţata! aspru" Dmna trebuie să fie."...

j/îi a l – Da, din India. Am rămas o clipă privindu-ne. Dar explică" adiSE, Cfnă în mână" oamenii mei sunt rj-îndurile mele erau departe. /foarte departe. Vedeam glo

„Tlji, ci a saroatoresc

Roger îi conduce întotdeauna. El

™™În™ s T-alt" – fcia" 1.650? 8 etul HUH ară H" d U° OMS num".

nul cu colindl maestrul meu

— Qe mică excluiin dofiarijis & stă Gordon! – spuse onathan Buttall pdn Niel Şicltlăea poarta.

Cuvintele lu' măceaduseja în prezent.

— Îl cunoaşteţi 4>ei Sir Hugh Marcy? – am întrebat u.

am

— treacă sărbătorile al au Plecat acasă să pf",!

Avea exact aerul Negricios!

— Da, îl cunos dar nu prea bine.

pentru peştele pe care îl vându PH °6 încasa Plat Aveam poftă să-i spun, răutăcioasă: Şi nici nu prea

— Întâmplarea face că o r SS iubeşti mult, ă a mi-am ţinut gura şi i-ar urat bună îmi daţi voie să vă în sunt °-SE pe Lad Susan Dowett; eara în cel mai curat stil Lady Susan.

** Llvt – tilow t-C *

Dl n A

** i-o să ocolim prin stradă.

Roger îi mr"! „™ le* «sărbătoresc Crăciunul cu noi; J-alcutta-T} J j.e data aceeaşi

Domnişoară Gordon! îmi tăie drumul. Daţi-mi voie 6

— 1 scurtul timp necesar ca i» – u A i; a va revăd, să vă fac o vizită, domniei voastre şi Lady-ei

Şi să traversăm întunecoasa piaţă? h ***? ** Grea „USan?

destuf Kul, SSP, ™ T™ >? S™. ™reţinu.

Nu ştia* /ce să răspund, căci nu mi se spusese cum se tăcerea mea drept o consimţire, Jonathan Buttall

O să-mi permit să mă prezint la Lady Susan a Londra sunt silit să plec am imediat

°în dimineaţă, ca să-mi vizitez minele din nord. Domnişoa Gordon, spre că vă veţi gândi la întoarcerea mea cu aceeaj nerăbdare cu care mă gândesc la clipa în care vă voi revedea?

Incapabilă să răspund unui discurs atât de meşteşugit am fugit pe alee spre casă. M-am oprit la un colţ pentru a-i urmări silueta mare şi pătrată pierzându-se în întunecimea pieţii. Apoi am intrat prin uşa

din grădină şi m-am urcat în cameră.

Dimineaţa, Hugh se întoarse acasă devreme şi veni la mine în pat. M-am strâns lângă el nerăbdătoare să-i povestesc întâmplarea mea. L-am întâlnit pe domnul Jona-than Buttall, seara trecută!

Corpul lui Hugh se încorda. Turnătorul? – întrebă el. Cum dracu'?

Mi-am istorisit povestea fără să uit cel mai mic amănunt. Ştiam că Hugh e supărat, deşi nu arăta. Lady Susan o să-ţi rupă urechile, când va afla că ieşi noaptea din casă! – ţipă el. Mai bine să nu mai repeţi chestia asta.

— Dar a spus că ne va face o vizită, mie şi ei.

— Mai bine ar. Încerca… cap sec ce e! N-am să-l las să se ţină de fusta ta.

— Hugh, e atât de politicos, atât de elegant, îmi place, l-am supărat eu.

Braţul lui Hugh s-a strâns în jurul coapselor mele până mi-am pierdut respiraţia. Acum stai liniştită, răutate

Vreau să dorm. Am o surpriză pentru tine, asta când în voi trezi!

Îmbrăcându-se în faţa focului, la amiază, Hugh îmi] spuse că a câştigat douăzeci şi cinci de lire la joc, în timpul nopţii. O veche cunoştinţă mi-a adus noroc. A mizat cinci lire pentru mine… şi am început să câştig. La urma urmei trebuie să avem şi noi o masă de Crăciun!

— Asta e surpriza? – am spus eu, puţin dezamăgită:

— Oare o gâscă friptă nu e o surpriză. Doamnisoară Flămânzilă? – râse Hugh, gâdilându-se sub bărbie.

Oare o sticlă de vin franţuzesc nu e o surpriză… poate budincă cu stafide şi dulceaţă?

— Ai spus o surpriză pentru mine – am, + „n

El scoase din buzunar un pacheţel înveliu? e şi mi-l aruncă în mână. Înăuntru era o brăţar* oca de argint, înainte de a mi-o prinde pe braţ L am ac°Perit buzele lui Hugh cu sărutări".

— Într-o zi, Kitty, am să-ţi dau diamante i vâmbi el cu seriozitate. Aşteaptă doar şi ai să vezi i Anoi ca un fel de continuare a

gândului, adăugă Şi rt; «a l uiţi pe Jonathan Buttall., Jucăm un joc mare Pisicuta

CAPITOLUL IX

În ziua aceea de Crăciun, Hugh şi Lady Susan se certară straşnic. S-au certat aşa cum o fac persoanele din lumea bună – cu glasul scăzut şi cu buzele strânse. Totuşi, cearta a fost violentă, chiar pentru persoane cu bună creştere, şi discuţia s-a învârtit în jurul lui Kittji Cordon şi Jonathan Buttall.

— Kitty nu trebuie să-l revadă, tună Hugh.

— Iar eu voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i:

apropia! replică Lady Susan.

— Şi dacă eu voi interzice asta?

— Am să fac aşa cum voi crede de cuviinţă.

— Atunci… dacă faci asta…

Hugh nu sfârşi ameninţarea, căci Lady Susan răspunse aspru: Nu fi prost, Hugh.

— N-am să admit, ca acest bădăran să se învârtă pe aici.

— Acest bădăran, cum îl numeşti dumneata, valorează ca nimic patruzeci de mii de lire.

— Nu e vorba de bani!

— De când aţi devenit atât de nobil, Hugh Marcy? Asta e casa mea… Dumneata şi Kitty sunteţi oaspeţii mei… te rog să nu pierzi asta din vedere până-ţi plăteşti datoriile.

Hugh, supărat, a rămas tăcut până la sfârşitul mesei: nici chiar vinul de Burgundia nu a reuşit să-l înveselească. Când Lady Susan şi cu mine ne-am dus în bibliotecă, el s-a retras în odaia lui.

Eram nerăbdătoare să mă duc la el şi să aflu ce însemna cearta asta; dar Lady Susan îmi făcu semn să torn cafeaua, şi se aşeză în scaunul ei. Se vedea că are chef de vorbă. Vino, Kitty, mai povesteşte-mi aventura ta din seara trecută.

Am repetat povestea, şi din nou am înflorit-o, ca să-i fac plăcere. Din nou ea mă povăţui; Sper că ai avut grijă de H-uri. Domnul Buttall e un om cu educaţie şi rafinament, muzicant şi mare iubitor de artă.

— Dar Hugh nu pare să-l placă, am spus eu, aproape ca un fel de întrebare.

Vinul de Burgundia o îmbunase şi continuă, mai vorbăreaţă: Hugh îl urăşte pe domnul Buttall fiindcă acesta îşi ţine curelele de la pungă prea strâns; afară de asta, Hugh a fost întotdeauna gelos pe vărul său, Brett Har-wood. Brett aproape că locuia la turnătorie când era copil. Am aflat chiar, că bătrânul Buttall îi plătea lui Brett taxele şcolare la Westminster.

— Brett Harwood era sărac? – am întrebat eu.

— Sărac ca un şoarece de biserică, ca tot restul familiei noastre; toate din cauza desfrânatului de cumnată-meu.

Lordul Montford… el e tatăl lui Brett.

— Trăieşte şi el în India, cu Brett? – am întrebat eu.

— Ferească Sfântul! E un adevărat prizonier în propria sa casă… Castelul Montford.

— Un prizonier!

Lady Susan zâmbi amarnic. Moşia Lordului Montfard e ipotecată până la ultima balama de uşă. De asta munceşte Brett în India, încearcă să refacă averea familiei.

— Şi tatăl lui de ce nu-l ajută?

— Doamne Sfinte! Nenorocitul de el e senil.

— Ce-i aia?

— Du-te şi caută în dicţionar cuvântul senil, ordonă Lady Susan.

Conversaţiile noastre se terminau de obicei cu aceeaşi invitaţie. Nu-mi plăceau dicţionarele, erau volume vechi şi grele şi pierdeam mult timp până găseam cuvântul pe care-l căutam; am găsit în cele din urmă cuvântul senil… nu era interesant, fiindcă era ceva în legătură cu bătrâneţea. Eram mult mai interesată de alte cuvinte de pe aceeaşi pagină… sentinelă, senzaţie – cel puţin pe astea le înţelegeam!

— Ai găsit cuvântul, Kitty? – strigă Lady Susan aşezată în scaunul ei din faţa focului.

— Da, e aici.

— Atunci te poţi duce în camera ta, dar nu discuta despre domnul Buttall cu Hugh, Kitty, să nu uiţi asta.

— Nu, Lady Susan, am minţit eu cu neruşinare. I-am urat noapte bună şi am fugit pe scări până în camera lui

Hugh, nerăbdătoare să capăt răspuns la întrebările care mă rodeau.

— S-o ia dracu' pe această bătrână procureuse! – înjură el.

— Nu spune cuvinte pe care nu pot să le înţeleg, am protestat eu.

— Vreau să spun că, dacă te mai prind uitându-te la turnătorul ăla butucănos, te rup în două!

— Dar domnul Buttall nu e butucănos, e chiar foarte bine, am spus eu, ca să-l provoc.

Hugh se trase din braţele mele mângâietoare. Uită, pe fierarul ăsta, auzi?

Nu voiam să-i dau lui Hugh satisfacţia de a şti că – şi uitasem pe fierar. Dar eram foarte intrigată la gândul că domnul Buttall era proprietarul Băiatului, meu Albastru. Tabloul la care îmi plăcea să mă gândesc era aproape – în casa de peste zid. Imaginea iubită se amesteca în toate desfătările pe care mi le procura noua mea viaţă. Băiatul Albastru jucase rolul lui în eliberarea mea de teamă şi foame. El era întruchiparea a tot ceea ce învăţasem eu despre curăţenie, decenţă, şi bună cuviinţă.

Chiar Hugh nu putea să ghicească cât de adesea am rechemat în minte imaginea ochilor aceia gânditori şi a buzelor cu zâmbetul senin.

Eu nu eram ca alte fete, care se gândesc cu dragoste la amintirile de acasă, la o mamă, sau la o copilărie fericită. Eu întinsesem un văl peste trecutul meu, şi amintirile mele începeau din ziua când păşisem în studioul lui Tom Gainsborough. Căci acolo aflasem eu pentru prima oară ce este bunătatea, frumuseţea, şi dragostea curată. Tom era bun, Băiatul Albastru era frumos, iar amantul meu desfrânat; Hugh, – era delicat atunci când mă îmbrăţişa.

— Hugh, am murmurat eu, aş vrea să intru în casa domnului Buttall.

Hugh păstră o tăcere de mormânt înainte de a mârâî

Cred că ai vrea şi să te căsătoreşti cu el!

dracului de femei… numai la bani vă gândiţi! a

— Să mă căsătoresc? am izbucnit în cascade de râs în mintea mea căsătoria era legată de fastul bisericii St Paul şi al Capelei de la Westminster. Mă strecurasem adesea în mulţime, ca să privesc cum trag la scară tr? şurile frumoase, încărcate cu lorzi şi doamne din înalta societate care dispăreau în întunecimea misterioasă a Catedralelor. Odată, o bătrână vânzătoare de mere l? şoptit – suflându-mi în faţă răsuflarea-i ce dubii™ a gin: E o nuntă, se iau doi granguri! Uite la aia de poarta alea albe, aşa se îmbracă ele când se mărită!

ruşine.

— Ce-i aia, se mărită? – am întrebat eu. Oamenii din jurul meu au izbucnit în hohote de râs şi am fugit d".

— Eu… să mă căsătoresc? – am râs eu. De ce, Hugh? Hugh mă luă în braţe. Kit… Kit! – murmură el, Pisicuţa mea!

Ce-l făcu oare să mă iubească atâta în noaptea aceea? N-am dormit niciunul, până în zori.

— Tatăl meu era moşierul Robert Gordon din ţinutul Devon. Repetă asta, Kitty, repetă fraza întreagă.

Am luat povestea de la capăt. Tatăl meu era moşierul Robert Gordon din ţinutul Devon, mama mea era Evelyn Gordon. Aici trebuie să-mi usuc ochii cu batista, şi să nu mai spun nimic.

În dimineaţa aceea Lady Susan mi-a făcut cadou două miniaturi şterse de vreme, prinse în aceeaşi ramă; una reprezenta un domn gras care ţinea de curea un câine de vânătoare, cealaltă era a unei doamne cu faţa drăguţă, ochii visători, şi o cascadă de bucle roşii.

— Păstrează-le cu grijă, Kitty, aceştia doi s-ar putea să fie tatăl şi mama ta… priveşte ce scrie pe dos… sunt, numele lor: Evelyn Gordon, Robert Gordon, 1760.

Hugh să prăpădit de râs, când i-am arătat fotografiile familiei. I-a uite! Bătrână zgripţuroaică! De unde o fi făcut rost de ele… a potrivit chiar şi o dată. Am s-o pun pe Susan să schimbe zero-urile de pe o bancnotă de zece lire, ca s-o transforme într-una de o sută de lire.

— Ar trebui mai întâi să ai bancnota de zece lire, am, râs eu împreună cu el.

Lady Susan ţesu această poveste a familiei şi a respectabilităţii mele cu o amănunţime atât de precisă, încât eram fascinată, aproape s-o cred eu însumi. Niciodată nu reuşeam să mă împiedic de a mă cutremura la sfârşitul ei dramatic. Scumpa mea Kitty, erai prea tânără ca să-ţi aminteşti moartea tragică a părintelui tău, pe când călărea, la o vânătoare; văduva lui, prietena mea Evelyn, a, murit pur şi simplu de durere. Biata femeie!

Pe măsură ce trecea timpul, m-am transformat şi eu încet, încet, din târfa din uliţa Jumătate-Lună într-o tânără domnişoară din clasa mijlocie. Amintirile vechi începură să se şteargă, sau erau izgonite din minte. Bucurându-mă de toate avantajele civilizaţiei şi de iubirea pasionată a lui Hugh, feminitatea înflori în sânii mei plini", în pielea mea curată, întinsă. Gusturile lui Hugh în materie de frumuseţe feminină înclinau întru totul spre ceea ce era natural, nesilit. El îmi spusese strâmbând din nas: M-am culcat cu femei care nu-şi schimbau lenjeria niciodată pe an! Tu trebuie să fii ca o fecioară greacă, corpul trebuie să-ţi fie liber şi mlădios.

Şi astfel – ca să nu piardă nicio fărâmă de plăcere atunci când mă îmbrăţişa, mi-a interzis să port corsete. Corpul meu era curat, parfumat.

De la chinezi învăţase să-şi cureţe dinţii cu o periuţă făcută din păr de porc; mai comandă una special pentru mine, şi în curând a început să-mi placă gustul apei şi al săpunului în gură; cel mai mult îmi plăcea să mă privesc în oglindă şi să urmăresc luciul dinţilor mei când deschideam gura. Ore întregi rămâneam în faţa oglinzii, gesticulând cu braţele, care acum deveniseră plinuţe şi delicate, mişcându-le mlădioase, sau întinzându-le într-un gest languros de adio.

Toată această înflorire a fiinţei mele părea dedicată Lady-ei Susan şi lui Hugh, căci eram o prizonieră în casa aceea întunecoasă şi rece. Nu aveam voie să depăşesc grilajul, şi nici vizitatori nu intrau în ea. Mi se interzisese să mă apropii de zidul grădinei de lângă turnătoria fierarului, iar numele lui Jonathan Buttall nu era pomenit niciodată.

Astfel, am rămas surprinsă, când, într-o bună zi, Lady Susan a

anunţat, că două doamne vor veni să ia ceaiul cu noi.

— Vreau să vorbeşti cât mai puţin posibil, Kitty, şi să stai cu privirea plecată şi cu mâinile împreunate. Şi să nu te mai prind încrucişându-ţi picioarele în felul ăsta vulgar. Mai cu seamă, nu uita să spui doamna mea când te adresezi uneia dintre ele. Doamna Lemuel este văduva căpitanului Lemuel, care a murit atât de eroic la

Pamplona, iar Lady Angelica Pritchin a fost prezentată la Curte!

În după amiaza aceea, în cămin ardea un foc vioi şi luminările din toată casa au fost adunate în salon pentru a-i da un aer mai vesel.

Doamna Lemuel era o femeie înaltă, colţuroasă şi cu maniere pompoase. Mă măsură cu privirea, aşteptând nerăbdătoare ca Lady Susan să termine cu prezentarea protejatei sale ca să înceapă cu o lungă înşirare a ultimelor boli pe care le-a avut: în schimb Lady Angelica nu a putut fi satisfăcută aşa de uşor; ea îmi arătă cu mâna ei grăsuţă un loc pe canapea: Vino, stai lângă mine, draga mea! Să stăm puţin de vorbă.

Pe când o ascultam, am prins o privire cu înţeles a Lady-ei Susan.

— Şi aşa, eşti orfană, ce trist trebuie să fie! – miorlăi Lady Angelica.

— Da, doamna mea, tatăl meu a fost… Am repetat povestea la perfecţie, spre uşurarea vădită a Lady-ei Susan.

— De cât timp eşti orfană? A fost a doua întrebare.

Am fost recunoscătoare Lady-ei Susan, care mi-a venit în ajutor. Kitty avea doar doi ani când a murit mama ei şi a fost dată în grija unei femei de la o fermă lângă Bath. Avea aproape paisprezece ani când am aflat despre asta. N-am putut suporta să văd copilul Evelynei crescând într-un mediu atât de vulgar, aşa că am luat-o la mine.

— Ce frumos din partea dumitale! – cârâi Lady Angelica.

— Kitty a fost o mare binecuvântare pentru singurătatea din casa mea! – declară Lady Susan, cu o expresie de adâncă pietate.

Lady Angelica îmi luă mâna, mângâindu-mi pielea catifelată. Sunt sigură că vei şti să meriţi bunătatea Lady-ei Susan, nu-i aşa, draga mea?

— Da, doamna mea, am răspuns eu, şi mi-am retras uşor mâna. Apăsarea moale a degetelor ei cărnoase irm era foarte neplăcută.

Lady Susan s-a încruntat văzând gestul meu şi m-a trimis să-l sun pe Dobson, ca să aducă apă fierbinte pentru ceai. Când m-am întors, am avut grijă să mă aşez cât mai departe posibil de Lady Angelica. Mi-am băut ceaiul în tăcere tot restul vizitei lor.

— Te-ai descurcat foarte bine! – spuse Lady Susan după ce plecară. Asta mi-a dat mult curaj, cred că eşti aproape gata să mă ajuţi să-mi pun planul în aplicare.

Scoase o sticlă mare de gin din ascunzătoare ei… Trebuie să iau doar o înghiţitură, m-a extenuat să stau să le ascult sporovăială!

N-aveam nici cea mai mică idee despre războiul crunt care se dădea între Hugh şi Lady Susan. La urechile mele ajungeau doar ecouri prea slabe. Ştiam însă că eu eram cauza acestor bătălii. Bietul Hugh încerca s-o convingă pe lacoma sa mătuşă, că el poate face faţă nevoilor casnice. Natural, nu a reuşit. Norocul lui la joc încetase iarăşi. Nopţile petrecute la stos nu aduceau niciun câştig.

— E zadarnic, Kit, oftă el, adânc descurajat, calc numai cu stângul. N-am mai scos o carte bună de nu ştiu când. Ca majoritatea bărbaţilor care nu pot îndura nenorocul, a devenit îmbufnat şi nervos. Părea că-i face cea mai mare plăcere să se acopere de reproşuri. Sunt un ratat, un nenorocit, un prost, asta sunt! Mă întind să prind stelele şi apuc doar o lumânare. Ce ştie bătrâna Susan Dowett despre viaţa din marile capitale… Paris.

Viena, Moscova! Să fii favoritul regilor şi reginelor, să ai acces ori şi unde! Idealul ei e o fierărie. Pfuu!

— Vrea ca tu să ai o fierărie? – am întrebat eu, cu o nevinovăţie neprefăcută, compătimitoare. Nu f acest cuvânt exploziv ar fi a striXI el et a strigat el ca şi e mat tot dispreţul lui.

Exista un mister aici şi eram hotărâtă să-l dezlee – De ce nu poţi să te întorci în Rusia, şi să ei toate o gaură mare pe care

Să banilor 6 s am fost victima

ţint

Şi un rus n în serviciu.
În

I soţ, din nou ţeastea se uită numai decât dacă pui banii să vorbească.
uzat
1 întinse cioara Pul Pentru a acoperi gaura să? n P CG Mga piciorul în™ pantof
Ulta la mine cu un râni et încurcat. Asta
O. °are am învăţat-°? coala Westminster.
O numeam ţesutul holteiului!
Nici Lady Susan, nici eu, n-am făcut vreodată ceva v-a să-i scăpăm pe Hugh de neajunsurile astea mici. Moş – t noastre Pentru această neglijenţă, erau cu totul ailente. Mie nu-mi trecuse niciodată prin cap, că aş putea T-J i – C! CI nu ţinusem vreodată un ac în mână. Motivul day-ei busan era pură răutate. Se părea că neplăcerile lui o bucurau.
timp Cât 1 am putut trimite pe Dobson să amaun °a să acum Pere gin, ea nu şi-a dat seama rirana noastră se reduce pe zi ce trece. Adesea, din n căpătaţi pe un obiect amanetat, Dobson reuşea să păstreze o parte ca să cumpere mâncare; dar niciodată suticienta pentru patru persoane mature. Revolta lui Dobson, explodând ca o bombă, nărui temeliile securităţii noastre aparente, care începuseră să se clatine, în cursul unui prânz compus din chiftele de peşte şi un ceai care semăna cu apa de spălat vasele, Dobson nu se retrase, ci continuă să se învârtă nesigur în jurul mesei, ca un corb bătrân.
— Ei bine?… spuse Hugh nerăbdător, ce doreşti Ciob
— Rog pe domnia voastră să mă ierte, spuse bătrânul rervitor cu o voce tremurândă. Nu mai pot rămâne în
Mi s-a găsit un loc serviciul doamnei de azi înainte într-un azil de bătrâni!
— Am să stau de vorbă cu dumneata mai târziu, Dobson! – spuse Lady Susan cu asprime. După plecarea lui, ea izbucni: Şi acum. Hugh, poţi fi şi tu bun de ceva.

Poţi să iei locul lui Dobspn, la subsol!

— Continuă, strigă el cu asprime, mai spune-mi odată ce binecuvântare ar fi fierarul ăla pentru noi toţi.

Lady Susan prinse marginile mesei cu degetele-i deformate de gută, se aplecă şi spuse: Am avea mâncare! Ai putea şi tu să-ţi cumperi cel puţin o pereche de ghete cum se cade!

Hugh sări în picioare, aruncându-şi pe masă şervetul mototolit. Haide! Invită-l pe Jonathan Buttall! înseamnă mai mult pentru tine decât toată bogăţia pe care plănuiesc eu să o adun. Fă cum vrei! O privire de furie neputincioasă îi ardea în ochi. Dar ai putea să-mi mai acorzi doar puţin timp… doar puţin… şi vom mânca vânat în loc de peşte, am să te înec în gin… am să-i cumpăr diamante lui Kitty!… Vocea lui se frânse.

— Bah! – exclamă Lady Susan. Ca toţi bărbaţii, îţi închipui că poţi să sari zece garduri dintr-un salt. Ascultă, Hugh! Prostia asta trebuie să înceteze. Planul meu e sănătos, e sigur, e fără dacă sau poate.

Hugh ieşi din cameră ca un vârtej, în timp ce Lad Susan ţipă după el: Am să fac ce-am să vreau în propria mea casă, şi dacă nu-ţi place n-ai decât să pleci! Uşa de la intrare se închise cu o izbitură. Lady Susan respiră odată adânc. Am să-l trimit imediat pe Dobson până în strada Greacă. O să începem să curăţăm vizuina asta împuţită.

Era greu să înţelegi forţele care împingeau aceste două fiinţe la acţiune. Erau ca nişte oameni plutind la întâmplare într-un curent rapid. Uneori se întâmpla să meargă unul lângă altul, alteori vârtejurile îi aruncau departe unul de altul.

Lady Susan, care în viaţa ei nu pusese nici măcar un scaun la locul lui, acuma devenise gospodină. Conducându-l pe bătrânul Dobson, şi punând chiar ea mâna ca să ajute, reuşi să cureţe ferestrele, să bată covoarele, şi să aşeze mobilele uzate mai prin colţuri, să nu se vadă.

Peti!

mătas, rochie

Hugcegi transformând. e în casă: PotPurtalU Mrobările

survenite”.

un aer imu observa sem căcioase, cu

Susan, dub, mesele noastre>. el ce-au mai puteam J. la joc, îl ade veche în de ameţit niţel cam l bilă i când eu, since.

Într-o no4 cul băutură şi se cu întinse braţe nefe al faţa întoarsă spre V ale & – rămase Kit, spune-mi, nu? * % privind drept în bordel şi trebuia să tfţeai – *” A**

— Nimic decât durtărbaţii?

— Nicio plăcere? n răspuns

Am scuturat capul, cu i

— Când au început să-ţi

— Când tu… tu… m-amrbaţii? e cuvintele potrivite. Hugh se n nereuşindsag.

Să zicem că te-ai căsători cu, şi mă lua în d place cum îţi plac eu te-ai cu un °m °ar culcat cu ceilalţi, înainte de a mă el aşa cum un e

Asta înseamnă căsătoria? S, bat… şi pe urmă cu altul…

— Îndepărtă.

— Doamne Sfinte nu i strică

„LC> nu birş iiufe – înaeyo

Dacă aş avea măcar niţel noroc… Draci, pe bert de Errington! în iad să ajungă! a

— El e ăla cu care trebuie să mă căsătol, se

— Cerule, nul – exclamă HUgh. Dar ne ar fi ajuta. Avea o mie de lire… ar fi fogt suficient mm

Lady Susan, pentru mine şi pentru tine ca să trecem un sezon la Bath. În loc de asta, ce-a făcv*? A Jucat t l i toată mia şi-a pierdut-o într-o săptămână. O: mie de lire… l-au curăţat complet!

M-am lipit de Hugh, strecurându-mi braţul sub capul lui JMu-i nimic, am murmurat-eu, te am pe tine

Hugh mă ţinu strâns: Pisicuta mea adorată, frumoasa mea!

Dezmierdarea lui aprinse un foc în inima mea. Căit: tind zadarnic cuvinte fierbinţi ca să-i răspund, am mur – „murat: Te iubesc Hugh al meu, te iubesc mai mult decât i orice diamant.

CAPITOLUL X

Soarta interveni împotriva lui Hugh şi favorabilă Lady-ei Susan, când, într-o dimineaţă, sosi o scrisoare. Hugh ieşise în oraş. Luând scrisoarea de la Dobson, mâinile ei tremurau nerăbdătoare. E din India… de la nepotul meu! Repede, Kitty, încălzeşte o lamă de cuţit!

Am privit-o ţinându-mi respiraţia, pe când îndepărta o pecete mare roşie de pe dosul scrisorii şi despăturea cu grijă o foaie de hârtie foşnitoare, acoperită cu un scris îndrăzneţ. Din cutele ei se desprinse fluturând o hârtiuţă îngustă de culoare roz. Lady Susan lăsă să-i cadă scrisoarea şi se repezi după hârtiuţă.

— Un cec pentru banca Boare; e de două sute de lire! Repede, dă-mi sticla, e acolo în vitrina aia, pe dreapta. Simt că leşin!

Dădu pe gât un pahar de gin, apoi cu sticla într-o mână şi cu hârtiuţă roz în cealaltă, părăsi odaia.

Am ridicat scrisoarea uitată. Ce straniu, să te gândeşti că bucata asta de hârtie venea direct din mâna băiatului pe care-l văzusem doar odată, pictat. Totuşi, el fusese mereu la fel de real pentru mine, ca şi foaia de hârtie pe care o ţineam în mână, la fel de real ca şi Dobson care apăru în prag.

— Ce-a tulbura i-o aşa pe doamna? – întrebă el, curios.

— Asta – îi arătai scrisoarea – şi o bucată de hârtie, despre care zice că e două sute de lire.

— Două sute! exclamă bătrânul, cu asta cumperi ceva mâncare. Cine le-a trimis?

— Domnul Brett Harwood, am răspuns eu, nu fără un simţământ de mândrie personală pe care n-aş fi fost în stare să-l explic.

Bătrânul aprobă din cap şi zâmbi. De la domnul; Brett. Ah! Tânărul ăsta avea stofă… stofă adevărată!; Arăta spre scrisoare. Ce spune domnul Brett?

N-am şovăit să citesc scrisoarea Lady-ei Susan, Ba mai mult, arh făcut-o cu un fel de sentiment de proprietate. Scrisul era curgător şi clar, nu ca cel neregulat ai lui Hugh şi fără literele subţiri, ascuţite ale Lady-ei Susan. Dobson veni mai aproape, aplecându-şi capul, căci era niţel surd.

Dragă Mătuşă Susan.

Vasul companiilor indiene Ducele de Grafton, părăseşte mâine Calcutta cu destinaţia Southampton. Folosesc acest prilej pentru a-ţi trimite vesti despre sănătatea mea, care este excelentă, precum şi ordinul alăturat în valoare de două sute de lire, plătibil la banca Hoare, care te va despăgubi pentru ajutorul ce mi-ai dat când m-am îmbarcat spra India, îmi pare rău, că nu am posibilitatea să-ţi trimit mai mult, adică un cadou; dar trebuie să-mi plătesc şi datoria către bunul Jonathan Buttall, a cărui pungă generoasă a fost de asemenea deschisă pentru mine în acea vreme. Compania mi-a dat toate posibilităţile de a mă releva, dar în India trebuie să ai răbdare. Din fericire, dl. Hastings mă ono – rează cu încrederea sa, şi mă va trimite într-o misiune la Murshidebad, luna viitoare. Dacă reuşesc, sunt sigur că viaţa mea va intra într-o nouă fază.

V-aş rămâne foarte îndatorat, dacă mi-aţi trimite veşti despre dumneavoast să şi despre căminul nostru. Unde se află Hugh?… Roma, Constantinopol, sau în mult iubita sa Rusie? Şi ce mai face bunul şi bătrânul Dobson?

Sincerele mele mulţumiri şi cele mai bune urări de veşnică sănătate şi bunăstare pentru dumneavoastră: Nepotul dumitale recunoscător.

Brett.

Când am terminat, faţa lui Dobson era numai zâmbet. Conaşu Brett nu m-a uitat, spuse el mândru. Băiatul ăsta are stofă, asta e!

Se îndepărtă, vorbind fericit cu el însuşi; doar eu mă gândeam: ce curios că Brett nu ştia că Hugh nu mai este în Rusia, sau altundeva, ci în piaţa Soho, trăind lângă mătuşa sa!

Ce o să spună Hugh, când va afla că Lady Susan are două sute de lire? Abia aşteptam clipa când îi voi spune noutatea. Am strecurat scrisoarea în sân. Dacă Lady Susan mi-o cere, îi voi spune că probabil a luat-o cu ea când a ieşit din cameră. De acum încolo îmi aparţinea mie, Nici chiar Hugh nu va afla unde e.

Pe scări am întâlnit-o pe Lady Susan, care cobora, Spre

surprinderea mea, era îmbrăcată cu pelerina şi avea boneta pe cap.

— Mă duc până în cartierul Temple, mă informă ea, drept la banca lui Hbare, să depozitez banii ăştia, pentru ca Hugh să nu mi-i mai poată cere. Dacă ţi-ai da seama ce-ţi foloseşte şi ce nu – n-ai sufla niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat azi dimineaţă.

Trase de mănuşa ce intra greu. Desigur că nu mă pot aştepta la prea multă minte de la tine. Aşa că spune-i, nu-mi pasă. N-are să vadă un franc din banii ăştia, niciodată, am să-i cheltuiesc cum o să-mi placă!

Trase brusc de mănuşă, rupând-o. Şi primul lucru pe care am să-l fac, va fi să-mi cumpăr o pereche nouă de mănuşi.

Desigur că-i voi spune lui Hugh. Îl aşteptam; nici n-am avut răbdare să-l las să intre în casă, am alergat în întâmpinarea lui pe alee. Hugh! A primit bani; din India, vărul tău i-a trimis!

Falca îi tremură: Susan a primit banii?

— Da, două sute de lire, s-a dus să-i ascundă de tine.

— Unde s-a dus?

— În Temple!

— S-o ia dracu'! De ce n-am fost eu aici când au venit banil. Erau de la Brett, cu siguranţă, aşa, deci l-a împrumutat cu bani, mincinoasa bătrână.

Am împărţit un prânz mizerabil compus din fiertură de ovăz şi din obişnuitul ceai apos. Hugh petrecu două ore într-o nerăbdare crescândă, privind pe alee, plimbându-se prin bibliotecă, în aşteptarea reîntoarcerii Lady-ei Susan. Era gata de luptă. Şi lupta începu chiar din clipa când Lady Susan puse piciorul pe prag.

Purta o bonetă nouă minunată, cu pene de culoarea prunelor, înalte de treizeci de centimetri, şi mănuşi noi. Sub braţ avea un pachet legat cu panglică verde, întrebuinţată de cei mai mari comercianţi de băuturi. Ea se adresă, de foarte de sus, lui Dobson care ţinea încă mânerul de la uşă, aşteptând să afle ceva noutăţi. Am dat1 ordin să se trimită o bucată de carne, poţi s-o găteşti pentru prânz, şi vezi să n-o arzi!

Hugh începu, plin de tact. Mătuşă Susan, ce bine arăţi cu noua

bonetă!

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se întoarse spre mine. Aşa, i-ai spus deci, mică nerușinată ce eşti! Ştiam că ai să-i spui!

— Şi de ce nu mi-ar fi spus Kitty veştile bune! explodă Hugh. Ceea ce te priveşte pe dumneata, mă priveşte şi pe mine!

— Şi banii ăştia te privesc, nu? – spuse ea cu o ironie muşcătoare. Ei, bine, de data asta intenţionez să-mi văd singură de treburile mele, şi dacă nu-ţi convine, poţi să pleci din casa mea, şi să-ţi iei şi amanta cu tine! Trecu iute pe lângă el, intrând în salon. Dar înainte ca ea să-i poată închide uşa, Hugh era şi el înăuntru.

Dobson rânjea, frecându-şi mâinile vesel. De data asta o să se bată ca o pisică călcată pe coadă, râse ei. De data asta e sigură de ginul ei.

Am bătut enervată din picior, numai la simpla aluzie a lui Dobson că Hugh, ar putea fi învins într-o discuţie cu Lady Susan. D, după plecarea lui, am îngenuncheat la gaura cheii, dar în zadar. N-am putut înţelege, nimic din ce vorbeau, decât ici colo câte un cuvânt… Kitty, ButtalJ, bani.

Când Hugh deschise brusc uşa, ea ţipă: Să-l ia dracu’ de duce! Eşti un prost, Hugh Marcy.

Hugh ieşi ca un trăsnet lovindu-mă cu, uşa de m-am întins pe podea cât eram de lungă. Uşa principală fu trântită atât de violent, încât tencuiala se desprinse de pe tavanul scorojit.

Pe când încercam să mă ridic, am văzut pe Lady Susan, care privea în jos, spre mine, şi spre mirarea mea, îmi spuse cu un glas mieros. Intră, Kitty, avem de făcut lecţiile.

Voi uita eu oare vreodată ziua care a marcat supunerea totală a lui Hugh faţă de Lady Susan? începu cu o ploaie torenţială. Hugh fusese plecat toată noaptea, şi l-am găsit vârât sub un munte de pături, ca să-i fie cald.

— Sunt bolnav! – murmură el Am febră. Gâtul meu! Capul meu!

Am alergat jos şi am găsit pe Lady Susan şi pe Dob-son la masă, în timp ce un foc vesel ardea în cămin.

— Hugh e foarte bolnav! – ani anunţat eu dramatic.

— Prostii! – spuse Lady Susan. Se preface.

Toată ziua n-am auzit decât: Kitty, adu-mi asta… Kitty, caută-mi aia… Ceai, rom, săruri, apă de ras, ulei ca să-i ung gâtul, lemne pentru cămin – până n-am mai, putut; eram dărâmată să tot alerg în sus şi-n jos pe scări.

— Ce păcat că nu avem un somnifer în casă! – mormăi Lady Susan. Eşti o mică idioată, să te omori aşa din cauza lui.

— Dar e atât de bolnav! – am protestat eu.

— Gogoşi! – exclamă ea. Aşa face întotdeauna, când nu poate să-şi facă gusturile.

Hugh dormi în timpul după amiezii, dar am rămas lângă patul lui pentru cazul când ar fi avut nevoie de mine. Înspre ora ceaiului, Lady Susan băgă capul pe uşă şi-mi făcu semn să ies afară.

— A auzit Hugh pe omul acela care vorbea tare, jos în hol, acum câteva clipe?

— Nu, dormea; cine a fost?

— Nu are nicio importanţă, du-te jos la bucătărie, Dobson tocmai pregăteşte o friptură pentru Hugh; o să aibă nevoie de ea după ce termin cu el.

— Dar… Hugh doarme…

— Ieşi afară! – strigă Lady Susan.

Dobson desfăcea fericit un pachet, cu alimente, care tocmai sosise. Un kilogram întreg de unt şi două pâini, mirosiţi-le, parcă-s prăjituri! Taie o felie groasă şi o unse din belşug cu unt, pentru mine.

În timp ce el pregătea tava pentru Hugh, am mâncat pâinea mea delicioasă, şi am rupt o bucăţică din căpăţâna de zahăr pentru ceai.

— Aşa! – spuse Dobson, pe când punea friptura pe o farfurie. E mult de când Sir Hugh n-a mai pus în gură o friptură ca asta.

Am urcat scările în grabă cu tava.

Spre surprinderea mea, Lady Susan plecase, iar Hugh era sculat şi se îmbrăca, încălţase un singur pantof şi sărea nesigur într-un picior încercând să-l tragă pe al doilea.

— Uite ceva bun pentru tine, Hugh: am întins tava spre el. Trase

o înjurătură şi cu pumnul, strâns izbi. În fundul tăvii. Farfurii, ceaiuri, mâncare, argintărie, se împrăştiară spărgându-se – eu, speriată; izbucnii în plâns.

— Nu mai urla! – spuse Hugh.

— Friptura ta minunată, boceam eu, arătând bucata aleasă, pe jos. Părea şi mai atrăgătoare aşa cum zăcea într-o baltă de sosuri.

— S-o ia dracul de friptură! Hugh întinse mâna după pantaloni. Mai degrabă mor de foame decât să mai folosesc banii ei spurcaţi.

M-am aplecat şi am cules friptura.

Hugh mă privea cu dispreţ şi apucând faldurile baldachinului cu o mână, se sprijini ca să apuce cealaltă; gheată, care alunecase sub pat. Greutatea lui fu însă prea mare pentru pânza putredă. Perdelele se rupseră, căzând în falduri mari pe capul şi pe umerii lui Hugh. Înjurând şi scuipând mucegai şi praf, el se zbătu sub ele, ieşind de acolo roşu şi furios.

— Casa asta blestemată! urlă el, închisoarea as

Se opri brusc, aruncându-se cu zgomot în pat, furia topindu-i-se dintr-odată. În orice caz, e mai bună decât închisoarea datornicilor.

— Închisoarea datornicilor, am murmurat eu cu gura plină de friptura pe care o ridicasem şi din care mâncasem în tot timpul tiradei lui. Cunoşteam prea bine ce însemnau cuvintele astea groaznice – închisoarea datornicilor!

— Da, ea, Susan, propria mea mătuşă, mă ameninţă cu închisoarea datornicilor dacă nu fac exact ceea ce vrea ea. A plătit cele treisprezece lire, patru shillingi şi cinci penny chiar acum, portărelului care a venit să mă execute.

Se îndreptă spre uşă, dar trecând pe lângă mine îmi smulse friptura, muşcă cu dinţii săi puternici bucata grasă de carne şi aruncă osul peste umăr., în timp ce izbea cu zgomot uşa dormitorului, înjurăturile i se amestecau cu zgomotul fălcilor.

CAPITOLUL XI

Privind din dosul perdelelor din camera mea, de la etaj, am văzut trăsura elegantă a lui Jonathan Buttall trecând iute pe alee „Micul său lacheu, îmbrăcat în roşu şi cu cocardă la pălărie, stătea în picioare

pe scara din spatele trăsurii. Băiatul sări jos şi prinse hăţurile pe care i le aruncase stăpânul său; apoi rămase în picioare, într-o ţinută mândră, pe când stăpânul său cobora.

Domnul Buttall era îmbrăcat cu un palton luxos. Blana căciulii sale înalte lucea ca spinarea unei pisici, îşi scoase mănuşile mari, înalte, şi le puse în buzunarele paltonului înainte de a urca treptele.

Clopoţelul sună, şi l-am auzit pe Dobson deschizând uşa. i

— Aşteaptă cel puţin cinci minute înainte de a coborâj mă prevenise Lady Susan, Nu arăta o grabă nepotrivită! în clipa asta, vizitatorul nostru trebuie să fie în sa – Ionul galben. Lady Susan îi spuse probabil: Sunteţi binevenit, domnul Buttall.

Am deschis uşor uşa de ia camera mea, şi am coborât scările în vârful picioarelor. Dobson agăţa paltonul vizitatorului în cuierul din hol.

— Bună lână, domnişoară, spuse el, mângâind haina (mare, moale. Am pipăit stofa, era mai bună decât oricare! dintre hainele pe care le avea Hugh. Luând pălăria, am mirosit căptuşeala, căci nasul meu îmi folosea să cunosef oamenii în aceiaşi măsură în care mă ajutau ochii. Pălăria domnului Buttall avea un miros plăcut de pomăda, dar mie îmi plăcea mult mai mult mirosul pălăriilor vechi şi uzate ale lui Hugh.

Dobson zâmbi. Dumneavoastră şi copoii aţi putea vân-a împreună, domnişoară Kitty, dacă-mi permiteţi să mă exprim aşa.

I-am dat pălăria înapoi; Dobson îi netezi blana cu mâneca şi o agăţă cu grijă la loc.

— Au trecut cinci minute? – am murmurat eu.

Dobson clătină din cap şi coborî la subsol. Am aşteptat un timp care mi s-a părut veacuri în faţa uşii salonului galben. Puteam să aud soprano-ul mieros al Lady-ei Susan, şi tonurile grave ale vocii domnului Buttall. În cele din urmă, cu gura uscată, cu inima bătând mai repede, am deschis uşa şi am intrat. Dl. Buttall sări în picioare.

— Ah! Uite-o pe mica noastră Kitty! spuse Lady Susan.

Am prins privirea aprinsă din ochii domnului Buttall, când îmi spunea cu vioiciune. Umilul meu respect, domnişoară Gordon, şi se

aplecă adânc deasupra mâinii mele.

Am făcut reverenţa pe care o învăţasem şi am spus „razele ce se cuveneau.

— Toarnă un pahar de porto pentru dl. Buttall, Kitty, ordonă Lady Susan. Era o diversiune de care aveam nevoie ca să-mi ascund încurcătura.

De la masa pe care era vinul, aşezată oblic în faţă, canapelei celei mari, am aruncat o privire spre vizitatorul nostru. Nu-şi putea lua ochii de la mine, şedea cu spatele la foc urmărindu-mi fiecare mişcare.

Asemănarea sa cu Banks Negriciosul m-a mirat din nou. Parcă-l vedeam pe Negriciosul cum şedea într-o zi în cabina sa mică, spunându-mi: Să fiu al dracului, Kit! Dacă n-ai fi de la bordel, te-aş face nevasta mea! Chiar în aceeaşi noapte, într-unul din accesele subite de furie care îl cuprindeau adeseori, Negriciosul provocase o bătaie în docuri şi murise înjunghiat.

Da, neîndoios, acest Jonathan Buttall era un alt Banks Negriciosul.

— Mai doriţi porto, domnule Buttall? – am întrebat eu.

Ochii căprui mi-i sfredeliră pe ai mei. Am observat, că dinţi lui erau foarte albi. Este o onoare specială să-l

Nici nu se închisese bine uşa în urma domnului Buttall şi am urcat scările în fugă până în camera lui Hugh, oprindu-mă în braţele sale. El aşteptase tot timpul vizitei, nerăbdător, îmbufnat, dar plin de curiozitate.

— Ei bine… ce s-a întâmplat, Kitty?

— Nimic. Am râs eu.

— A spus că sunt prea frumoasa domnişoară Gordon. Hugh murmură o înjurătură, şi mă îndepărtă. Părăsi casa fără un cuvânt.

— Ce aere! – spuse Lady Susan, când m-am întors de la uşă, unde-l însoţisem pe Hugh, sperând că-mi va vorbi. Hugh e întotdeauna atât de prost.

Dispreţul ei mă făcu să izbucnesc: Spui gogoşi, doamna mea, am strigat eu imitând tonul ei pompos. Cele două sute de lire n-au să

dureze o veşnicie, şi atunci ai să cerşeşti iarăşi ginul lui Hugh. Şi o să se întoarcă iar la mine, şi n-o să-i mai pese de fierarul „dumitale caraghios!

Lady Susan zâmbi cu răceală. Fii atentă la ce spui, Kitty. Când nu te controlezi, te întorci înapoi în şanţul de unde ai ieşit. Aminteşte-ţi doar, că nu-i vorba de două sute… ci de patruzeci de mii de lire!

Am luat masa împreună într-o tăcere apăsătoare şi imediat după aceea Lady Susan s-a retras în camera ei, lăsându-mă foarte tulburată şi supărată că Hugh fusese cel învins în lupta cu ea. Am rătăcit fără ţintă prin camere, care-mi păreau acum atât de străine, toate curate şi puse în ordine. Am încercat să mă gândesc, ce-aş putea face ca să câştig bani pentru Hugh. Descurajată, moţăiam în faţa focului care se stingea.

Trebuie să fi fost târziu, după miezul nopţii, când am auzit o gălăgie mare în hol. Am sărit în picioare şi am alergat spre „uşă. Hugh intră deschizând-o violent; aducea cu el doi bărbaţi străini. Băuseră cu toţii din belşug; dar numai unul era gălăgios – era un om scund, cu o haină de seară din satin şi ciorapi de mătase albă; catarame încrustate cu pietre preţioase străluceau la pantofii lui când păşi înăuntru.

— Ce mai pradă; pentru un hoţ de catarame, m-am gândit eu.

primesc din mâinile dumneavoastră frumoase! – fu răspunsul său dezgustător.

Mi-am luat locul pe sofa, cum fusesem învăţată.

— Domnul Buttall mi-a povestit despre călătoria sa în nord, spuse Lady Susan. Se pare că minerii săi îi fac multe necazuri. Cer lefuri mai mari!

— Da, vizita mea a fost obositoare, aprobă dl. Buttall, dar nu cred că pe domnişoara Kitty s-o intereseze prea mult, aceste chestiuni stupide, îşi aşeză corpul masiv lângă mine, pe canapea.

— Şi vremea a fost favorabilă? – întrebă Lady Susan.

— Groaznică! Doamna mea, groaznică. Ceaţă şi ploi reci.

Convorbirea lor se îndreptă spre obişnuitele întrebări de politeţe asupra sănătăţii, subiect asupra căruia deveni vorbăreţ, explicând fiecare simptom, discutând despre pilule şi elixire, în tot

acest timp, el se apropia încet încet de mine.

— Vă interesează concertele, doamnelor? – întrebă el, după ce sfârşi cu înşiratul simptomelor.

— Oh, desigur, domnule Buttall! – exclamă Lady

Susan.

— Vreţi să mă onoraţi cu compania dumneavoastră într-una din seri? – se interesă el.

— Am fi încântate, domnule Buttall, – răspunse Lady Susan.

Ochii lui Jonathan Buttall nu-mi părăsiseră faţa nicio clipă, mă priveau cercetători, întrebători, cântărindu-mă parcă.

Eram puţin cam speriată de acest tânăr musculos alej cărui degete late, de fierar, ţineau piciorul paharului atât de delicat.

— Să vă umplu paharul? – întrebă el.). i

— Oh nu! Nu, mulţumesc! – m-am bâlbâit eu.

— Atunci mă lipsiţi de plăcerea de a bea un alt pahar în sănătatea prea frumoasei domnişoare Cordon! îşi puse paharul pe masă şi se aplecă, atât de aproape de mine, încât îi puteam simţi căldura corpului. Domnişoară Kitty, murmură el, părul dumneavoastră străluceşti ca flăcările din cuptoarele mele.

Omuleţul gras duse un monoclu la ochi, îl îndrept pe Hugh din drum şi veni spre mine.

— Hugh, băiete! – exclamă el. Eşti un mincino; ordinar… Fata asta nu-i frumoasă, e grozav de frumoasă îmi luă mâna, era pe cale să mi-o sărute, când Hughi îl împinse într-un scaun.

— Kitty, spuse el, acesta este onorabilul Sir Roberţ de Errington, şi acesta este bunul meu prieten Levitt, cel; mai bun bancher din Londra.

Cât de bine cunoşteam tipul ăsta, cât de adesea văzusem oameni ca Levitt stând în uşa cluburilor şi a ca – selor de joc. Ăsta era palid cu fălcile subţiri, cu ochii care îţi evitau privirea. Era îmbrăcat cu hainele celor din meseria lui – un palton lung dintr-o stofă groasă îi înfăşură corpul slab de la gât până la călcâie. Purta o pălărie de cucoană din paie de Florenţa, garnisită cu un buchet de flori de mătase decolorată şi panglici uzate.

Cineva ar putea găsi acest costum ridicol, dacă n-ar şti că fiecare parte din el are un rost practic – paltonul îi apăra hainele elegante de praf, fire de tutun şi resturi de mâncare, când mânca la masa de joc. Pălăria femeiască îi apăra ochii de lumina prea multor luminări şi de privirea partenerilor. O bavetă de piele îi păzea dantelele şi mătasea cravatei de scuipat şi de picăturile de vin ce se scurgeau din pahare.

De obicei Hugh suporta băutura bine, dar în seara asta limba i se împleticea, îşi trecu mâna peste frunte şi-l privi fix pe Sir Robert. Bobo, te-am adus aici ca să… să fiu al naibii… dacă ştiu!

— Rău, foarte rău… Hugh… bătrâne. Onorabilul de Errington alunecă pe şezut, clătinându-şi trist capul. Mă privea cu ochi tulburi, şi repeta încurcând silabele. E grozav de frumoasă! Grozav de frumoasă.

Hugh se aplecă peste el, sprijinindu-se de scaun. Nu ţi-am spus eu… şi tu ce-ai făcut… ai risipit o avere întreagă, nu vrei să mă crezi.

— N-am risipit-o, Levitt mi-a luat-o… el mi-a luat mia, pe cuvântul meu că el mi-a luat-o., Sir Robert îşi îndreptă monoclul spre bancherul de stos, care găsise e în picioare ca masă să se sprijine de ea, şi rămăsese statuie grotescă, privind în gol.

— Da… Levitt a fost la… el mi-a luat-o

Bâlbâielile lui Sir Robert încetară brusc când vocea Lady-i Susan mătură camera ca o rafală de vânt rece

Sir Robert se ridică bălăbănindu-se pe picioare Levitt se răsuci ca un titirez, dar nu dădu drumul la masă.

— Uşor, uşor, mătuşă Susan, spuse Hugh împăciuitor.

— Nu mă mătuşi, Hugh! Să-i scoţi pe aceşti beţivani din casa mea, şi să ieşi şi tu cu ei! Pleacă! Sau chem paznicul.

Trista experienţă din noaptea aceea înfrânse rezistenţa încăpăţânată a lui Hugh, faţă de-planurile mătuşii sale.

După ce au fost daţi afară, cei trei bărbaţi, au intrat în cea mai apropiată tavernă şi au băut tot restul nopţii. Când şi-au revenit – dimineaţa următoare – au descoperit că un hoţ furase cataramele încrustate cu pietre preţioase ale lui Sir Robert, inelele, ceasul bătut cu diamante împreună cu lanţul, precum şi portofelul bine garnisit al lui Levitt. Natural că cei doi bărbaţi l-au acurat pe Hugh, reproşându-i

pierderile suferite.

Deşi Hugh era obişnuit să piardă nopţi întregi la joc, el nu era un băutor serios. I-au trebuit mai multe zile ca să-şi revină dintr-un atac de bilă pricinuit de excesele din noapte aceea de chef. În acest interval, Lady Susan nu pierdu timpul. Planurile ei căpătau repede formă. Avea ocazia să procedeze cum îi plăcea, fără ca nepotul său să-i pună piedici.

— Mă duc cu Kitty după cumpărături, în după amiaza asta, anunţă ea într-o dimineaţă. Are nevoie de rochii noi.

Hugh tocmai intrase în sufragerie. Arăta mai galben şi mai jerpelit ca niciodată. Ai face mai bine să cheltuieşti douăzeci şi cinci de guinee la croitor şi la frizer, Hugh, adăugă Lady Susan. Poţi să-mi trimiţi nota.

Hugh îşi turnă o ceaşcă de ceai tare, o îndulci din belşug, şi o bău înainte de a răspunde. Apoi privi pe Lady Susan.

— Aşa, vasul e pe cale de a fi lansat!

— Da.

Se uită la mine cu aceeaşi privire tristă pe care o aruncase mătuşii sale. Dă-mi voie să am eu privilegiul de a o „pregăti pentru lansare. Cunosc o croitoreasă, o franţuzoaică.

— Da… da, spuse Lady Susan nerăbdătoare, când el se întrerupse.

— A îmbrăcat pe madame Barry şi pe madame de

Pompadour. De când tânărul Louis s-a căsătorit cu Marie

Antoinette, şi a adus-o la curtea tatălui său, austriacă n-a vrut să-i dea sprijinul ei, susţinând că mesdames du

Barry şi de Pompadour erau demodate. Favoritele mai vechi o eclipsau încă pe austriacă, la balurile Curţii, iar

Marie-Antoinette era o frumuseţe geloasă. Continuă să-şi răspândească criticile până când ruină saloanele lui madame Aurélie.

— Cum putem aduce noi o croitoreasă, care locuieşte la Paris? – a întrebat Lady Susan nerăbdătoare.

— Aurélie e la Londra, răspunse Hugh. Jignită până la disperare a jurat să nu mai îmbrace o altă pariziană cât va trăi, şi-a împachetat cutia – şi – cu ac şi aţă a venit în Anglia. Are un magazin lângă Sfântul

James.

A doua zi, doamna Aurelly, cum o numea Dobson apăru în casă. O găsirăm în picioare, împreună cu cele două ajutoare, în mijlocul salonului. Nu mai era tânără, – o femeie îndesată cu ochi negri strălucitori, şi cu patul vopsit şi lucios. Era îmbrăcată în mare doliu.

— Madame Lady Susan, monsieur de Marcy! – exclamă ea dramatic pe când noi intram în cameră. Când se ridică din reverenţa adâncă, mă văzut pe mine. Gura i se deschise largă de mirare. Mişcându-se cu repeziciune; unei mierle, mă prinse de umeri şi mă întoarse cu faţ; la fereastră, în timp ce privirea ei ascuţită îmi cerceti trăsăturile de aproape. Degetele-i vioaie şi neînchipuit d sensibile îmi mângâiară pielea, îmi ridică braţele, apoi m; se plimbară pe piept, pe mijloc şi pe şolduri. Se răsu spre Hugh şi începu să vorbească într-o limbă care a bănuit că e franceza.

— Splendid! Hugh zâmbi. Ce propui dumneata, Aurélie?

Întrebarea lui parcă deschise stăvilarele care-i opreaf elocvenţa. Vorbind într-o englezească stranie, stricată, e.

Îşi întrebuinţa mâinile, ochii, întregul corp, pentru a-şi mima ideile despre o garderobă pentru „la jolie petite", cam mă numea ea.

Lady Susan asculta nervoasă în timp ce Hugh şi croitoreasa vorbeau despre satinuri şi mătăsuri şi costumele de dimineaţă, de prânz, şi de seară. Dar Hugh, protestă ea, asta au să coste o avere.

Madame Aurélie se întoarse spre ea ca un căţel mic şi zgomotos. Madame are o frumuseţe, ca asta… şi madame vorbeşte de bani? Aurélie fac pentru passion, pentru creation!

— Vrei să spui… de amorul artei, Aurélie, râse Hugh.

— Oui, oui! t Pour l'art! Ea îl privi cu ochi şireţi.

Naturellement, mai târziu, trebuie să-mi primesc banii.

— Naturellement! – accept Hugh.

Convinsă, poate, că problema garderobei mele era în mâini pricepute, Lady Susan cedă, dar rămase să se distreze.

Femeia deschise cutie după cutie, aruncând afară dantele, panglici, mătăsuri, satinuri, catifele, brocaduri. Cele două ajutoare adunau totul cu repeziciunea unor copoi alergând după vânat.

— Aşa! – aproape că ţipă madame Aurélie. Uite-o!

Scoase o bucată de mătase moar de un minunat verde albăstrui şi o întinse pe pieptul meu. Asta e! – anunţă ea…

Hugh aprobă. Lăsăm totul la aprecierea dumitale, desigur, Aurélie… ne trebuie chiar acum patru toalete complete.

Urmă o nouă discuţie în franceză pe când madame îmi lua măsurile, cu un metru făcut dintr-o panglică roasă. Apoi s-a uitat la mine printre pleoapele pe jumătate închise, „Non! non l" – exclamă ea. Fără garnituri… Aurélie nu va pune garnituri pe acest corp! Lăsăm rochia simplă, cu bustul bine marcat, evidenţiat, da? Picioarele lungi, frumoase, să se ghicească cum mătăsuri… gâtul cu linie de lebădă, dar gol! Niciun bărbat nu va privi gâtul acesta fără să dorească să pună diamante pe el.

Servitorul lui Thomas Gainsborough, Job, deschise uşa dar nu mă recunoscu. Daa, Conaşul e acasă, vor doamnele să poftească înăuntru?

Lady Susan intră înaintea mea. Îmi dădeam seama, după buzele ei strânse, că se oţelea pentru întredevere. Din fericire, pictorul era singur. Revăzându-l primul meu gând a fost: Cât de întinerit arată. Nu-mi dădeam seama că propriile mele idei se maturizară, aşa că nu mai vedeam grangurul acela bătrân şi gras pe care mi-l reaminteam; ei un bărbat frumos şi bine făcut.

Ţinând în mâna stângă paleta cu pensulele înfipte în ea – şi în mâna dreaptă o pensulă ridicată în aer – să întoarse de la pânza pe care lucra, ca să-şi vadă vizitatorii. La prima privire nu ne recunoscu, apoi Lady Susan spuse. Bună ziua, domnule Gainsborough, aţi uitat-o pe Lady Susan Dowett?

— Lady Susan… Dowett, repetă el, ca şi când îi era greu să-şi amintească numele. Ah, da, de sigur! lăsă paleta şi pensulele şi se grăbi să ne întâmpine.

Stând cu discreţie în spatele Lady-ei Susan, aşteptam. La început, uitându-se la mine, nu dădu nici cel mai mic semn că m-ar recunoaşte, apoi ochii săi mari, albaştri, se deschiseră largi, luminându-se parcă.

— Această tânără doamnă, cu siguranţă că am mai văzut-o.

Lady Susan se grăbi să spună. Aceasta e protejata mea, domnule Gainsborough, domnişoara Kitty Gordon.

Se aplecă deosupra mâinii mele; dar privirea lui îmi cercetă încă faţa… Domnişoara… Gordon… Deodată mâna lui o strânse aproape dureros pe a mea. Doamne! Desigur! Un zâmbet larg îi lumina faţa, Kitty cea de neuitat.

Ochii cercetători ai artistului coborâră spre picioarele mele, apoi, din nou, spre faţă. Chiar mai frumoasă! murmură el.

Un cot-primit de la Lady Susan m-a făcut să bâlbâi, zâmbitoare. Mulţumesc, domnule, vă mulţumesc foarte mult.

Mă conduse în mijlocul camerei, întorcându-mă pe toate fetele, admirativ. Bine, bine, bine! ce regină a. devenit micuţa mea, Kitty!

Lady Susan rămase în picioare, ţeapănă, atentă. Liniştită de cuvintele lui prieteneşti, ea zâmbi şi-mi înconjură mijlocul cu braţul. Dragă domnule Gainsborough, a fost dorinţa cea mai scumpă a lui Kitty să vă revadă, şi…

— Păcat că n-a venit mai devreme, întrerupse el.

IWl-am întrebat adesea de ce…

— Cred, cred, scumpe domnule Gainsborough; dar a avut de studiat, muncind din greu; aceşti tineri se dezvoltă atât de repede.

Pictorul se depărta brusc şi aduse o mapă mare, căutând printre multe foi desenate. Ah, aici e! Ridică un portret, ţinându-l în lumină. Da, o schiţă interesantă… coloritul excelent, dar nedemn de frumuseţea de azi a domnişoarei Kitty x Rupse hârtia în două fâşii lungi şi le aruncă în foc. Înainte de a fi cuprins de flăcări am întrezărit desenul pe care-l făcuse puştancei neştiutoare, ce fusesem, cu buclele roşii legate de panglica verde strălucitoare.

— Oh, oh! – am murmurat eu. Tabloul meu!

— Să nu-ţi pese, Kitty, spuse el. Data viitoare va ieşi mai frumos.

— Oh, domnule Gainsborough, cârâi Lady Susan, ar fi dorinţa mea cea mai aprinsă… dar punga mea modestă…

— Nu vă gândiţi la asta, Lady Susan. Când ar putea protejata dumitale să-mi pozeze?

CAPITOLUL XII

M-am cuibărit lângă el. Eşti gelos! – am râs eu. Decembrie era spre sfârşite când am început să pozez pentru portret. Sezonul acesta fiind epoca vacanţelor, protectorii lui Thomas Gainsborough – atât cei de la curte cât şi cei din înalta societate – erau plecaţi, aşa că el în J putea dedica mai mult timp.

Acolo unde se întâlnea lumea bună – la expoziţiiş de figuri de ceară, în strada Bond, în Grădinile Kecij în salonul de licitaţii de obiecte de artă al doamnei Chris. Ţie – eram expusă la vedere din ce în ce mai des. Fej, mele erau curioase, iscoditoare, batjocoritoare, cele mai multe invidioase. Ochii bărbaţilor aveau aceeaşi privire care dezbrăca, pe care o aveau hamalii din docuri sau marinarii – cu o singură diferenţă: aceşti eleganţi Don Juani nu îndrăzneau să-mi facă semnul din cap, plin de-l siguranţă şi obrăznicie, cu care mă invitau ceilalţi să merg cu ei; dânşii murmuraseră doar, servitorul dumneavoastră doamnă.

Lady Susan nu încetă nicio clipă să-mi corecteze ţinuta. Ţine ochii în sus, fustele o idee ridicate când urci pe trotuar.

Hugh nu venea niciodată cu noi. Asta-i o parte a spectacolului pe care-o regizezi dumneata şi scumpa mea mătuşă Susan, îmi spuse el batjocoritor.

Înzestrat cu o garderobă nouă şi elegantă, trăia iarăşi pe picior mare: dar noaptea îmi punea îngrijorat fel de fel de întrebări. Unde aţi fost? Cu cine aţi vorbit? şi-i făcea mare plăcere când îi spuneam că nu am văzut pe nimeni în afara negustorilor din magazine.

— Ai răbdare, Kit. Îmi încordez toate puterile.

— Pentru ce? – spuneam eu, nerăbdătoare. Sunteffl fericiţi…

— Suntem fericiţi până când Jonathan Buttal se va întoarce din călătoria pe care-o face în colonii. Sper că vasul lui va izbi un iceberg şi se va scufunda.

Hugh şi cu Aurélie au hotărât ce rochie trebuia să port. Era una verde, dar de un colorit şi o ţesătură atât de subţiri încât bogăţia spumoasă, a fustelor lua tot atâtea nuanţe, ca marea când străluceşte soarele. Corsajul simplu se termina în talie cu o cingătoare verde ca smaraldul. Artistul fu încântat de costumul meu. Nici n-ar fi putut fi

mai frumos, exact cum. Îl vedeam eu, ai să arăţi ca o nimfă elegantă în luminişul unei păduri.

Privindu-mă cercetător, adăugă: O nimfă cu totul diferită de aceea care a dat buzna din camera mea de baie. Râse tare. M-ai făcut să-mi pierd complet cumpătul atunci!

— E nemaipomenit, Kitty, cum te-ai schimbat. Odată trebuie să-mi povesteşti despre, ce s-a întâmplat cu dumneata.

Era agitat, ocupându-se cu marele şevalet de lemn pe care era întinsă o pânză înaltă; apoi luă un baston lung aproape cât el, şi-i legă o bucată de cărbune la un capăt – ce bine-mi aminteam de operaţia asta!

— Acum stai frumos, într-o atitudine nesilită, Kitty, cât desenez conturul. Artistul făcu o pauză, ţinând bastonul cel lung ridicat ca o lance. Pălăria! – exclamă el. Scoate-o.

— Pălăria se asortează la costum, am îndrăznit să-i spun, căci îmi plăcea pălăria cu boruri largi, din paie de Milano, pe care-o desenase Aurélie.

— Părul tău e ce ai mai frumos, copilo! – insistă el. Tine pălăria în mână, dacă vrei, dar nu-ţi dau voie s-o o Ui pe cap.

Am atârnat pălăria de braţ, având grijă s-o ţin în aşa iei, încât să i se vadă garniturile vesele.

— E un scăunel în spatele tău, Kitty, reazâ mă-te de el dacă oboseşti. Acum sunt toate gata.

St-Fluierând încet printre dinţi, începu să deseneze pânză linii lungi şi îndrăzneţe cu cărbunele. Un timp n mi-a dat nicio atenţie. Apoi m-a întrebat deodată: Cu s-a întâmplat că te-ai legat de Lady Susan, Kitty?

M-am legat de Hugh Marcy, i-ar răspuns eu, q candoare.

Tom Gainsborough izbucni în râs. Drace! Eşti dintrbucată, Kitty, şi asta îmi place. Aşa zi… pretenţiosul şi Hugh te-a agăţat la lesa lui.

Lady Susan a fost apoi aceea care m-a învăţat să scriu şi să citesc, şi manierele elegante. Hugh a ajutat şi el.

— Şi ce altceva te-a mai învăţat Hugh… lasă, Kitty, vreau doar să te necăjesc… dar spune-mi… îl iubeşti, pe Hugh?

Ştiam că întrebarea lui era fără răutate, şi am răspuns cu aceiaşi

sinceritate. Da… îl iubesc, e bun cu mine.

Tom îşi încreţi sprâncenele. Nu pot să pricep cum reuşiţi să vă descurcaţi în casa asta. Lady Susan e săracă precum un şoarece de biserică, iar Marcy n-a avut niciodată un ban.

— Nu ne descurcăm întotdeauna, am admis eu. Câteodată rămânem flămânzi.

— Şi tu. Făcu un gest circular cu braţul său lung. Nu mai hoinăreşti prin toate părţile, sper?;

— Îl am doar pe Hugh, am răspuns eu, înţelegând perfect ceea ce voia să spună.

Tom se strâmbă. Iartă-mă, Kitty, dar rochia asta… trebuie să coste o mulţime de bani… dacă vrei, poţi să-mi spui să-mi văd de lucru şi să nu-mi răspunzi.

— N-am secrete pentru dumneata, i-am răspuns eu, recunoscătoare pentru sinceritatea sa. Lady Susan a cumpărat rochia asta şi o mulţime de alte lucruri după ce a primit două sute de lire de la nepotul ei din India… acela pe care l-ai pictat… nu-ţi aminteşti… Băiatul Albastru?

— Băiatul Albastru? – întrebă Tom, neînţeleagă n. d despre cine vorbeam.

— Da, Brett Harwood, vărul lui Hugh.

— Oh, aşa! Tom era încântat de nume. Şi zi aşa, îi numeşti Băiatul Albastru?… ăsta-i un nume minunat pentru o expoziţie. Băiatul Albastru!… îmi place! zâmbi satisfăcut. Trebuie să-i spui lui Jonathan Buttall numele ăsta, el a cumpărat portretul.

— Domnul Buttall îl cunoaşte. L-am întâlnit şi i l-am spus. Eram încântată să pot face paradă de relaţiile mele în lume – în faţa acestui bine dispus Thomas Gainsborough, care mă cunoscuse odată cerşetoare, şi chiar mai rău.

Mă privi cu sprâncenele arcuite în obişnuitul unghi întrebător. Doamne Sfinte! S-ar putea oare… da, sigur! Tu eşti tânăra doamnă despre care vorbea Jonathan cu înflăcărare, chiar în camera asta, nu de mult. Mi-a spus că eşti vecina lui. Nu m-am gândit niciodată să fac vreo legătură între tine…

— Ce-a mai spus despre mine? – am întrebat eu, curioasă.

— Nu, Kitty, dacă ţi-aş povesti tot ce-a spus despre tine, ţi-ai lua năsucul ăla frumos la purtare.

— Te rog! – l-am rugat eu.

Zâmbetul lui Tom se şterse, îşi scarpină ceafa cu coada, unei pensule. Să fiu al naibii, Kitty, cred că omul ăsta vrea să se însoare. Tom părea foarte surprins.

— Adevărat! – am râs eu.

Tom îşi umflă obrajii mari, suflând un Puuh! zgomotos.

— De ce spui: Puuh? – l-am întrebat…

Părea încurcat de întrebarea mea. Acum că mă gândesc la asta., n-aş şti ce să-ţi spun, Kitty. Dar mi se pare, că bunul nostru Jonathan e niţel., prea ambiţios… ca să fie soţul tău. Ce naiba, e foarte bine cotat în Societatea Turnătorilor, din „care face parte – visează un titlu de noblеţe… ar trebui să se căsătorească cu cineva…

Fraza lui rămase neterminată, căci Lady Susan sosi să mă ia. Îndreptându-ne spre casă, am încercat să sfârşesc eu această frază, întrebându-mă ce fel de persoană era acea „cineva", cu care ar trebui să se căsătorească Jonathan Buttall. Voise oare Tom să spună că nu eram la înălţimea lui? Acest gând îmi rănea mândria în chip insuportabil. Dacă eram destul de bună ca să mă iubească Hugh… cu siguranţă eram prea bună pentru Banks Negriciosul Buttall.

Aşteptând în trăsură, în timp ce Lady Susan intrase într-o brutărie, priveam trecătorii. Ce straniu era să văd Londra din locul acesta sigur. Bărbaţii puteau trage eu ochiul prin fereastră, doamnele puteau privi invidioase dar nimeni nu-mi putea arunca un penny, cu un dispn tui tor: Cară-te de aici, cerşetoare nespălată!

Doamna aceea grasă cu pelerina de catifea, cu pălăr; ca un manşon pus în vârful capului, domnul acela bu: cu umbrelă, femeia tânără cu coşurile grele, bărbat cu nasul roşu, băiatul de la băcănie cu sorţul pătat sânge, craiul acela sclifosit ai cărui ochi ageri mă urmă reau… iar eu şedeam mândră şi nepăsătoare, despărţi de toţi printr-o bucată de sticlă. Şedeam cu aroma pl, cută de piele tăbăcită şi a propriei mele ape de toalet departe, departe de mirosurile canalelor,

de putoarea peşte şi de duhoarea care te îmbolnăvea, a săracilor mizerie.

Şi deodată se întâmplă ceva! O voce plângăreaţă li fereastra trăsurii mă făcu să mă întorc. Doi copii ai străj zi mă priveau cu nasurile turtite dezgustător pe geam

— Un penny, vă rog, doamna mea! – am auzit unor lăitul ca de pisică al fetei. Băiatul se uita la mine fără să clipească, cu privirea fixă a unei bufniţe. N-avea bani; dar am coborât geamul. Cei doi îşi vârâră capetele murdare în căldura trăsurii. Amândoi adulmecară îndej lung, ştergându-şi nasurile ude, cu dosul palmei.

— Nu ne dai un penny, doamnă? – întrebă fata peste o clipă.

Fetiţa îşi agăţă degetele vinete de marginea ferestrei! Miroase frumos aici, spuse ea, adulmecând ca un fox-te-rrier.

Tocmai atunci Lady Susan se întoarse, ducând cu mare grijă un pachet.

— Dă-mi te rog un penny, am rugat-o. Îmi trebuie pentru copiii ăştia.

Lady Susan se uită la cei doi vagabonzi atârnaţi dă fereastră, în timp ce nasul ei ascuţit se strâmba de gust. Aruncă-i pe cerşetorii aceştia afară din trăsuri ordonă ea. Sunt plini de păduchi!

— Dă-mi penny-ul şi pe urmă îi gonesc, am insis eu.

— Nici nu mă gândesc! – răspunse ea. Nu sunt de părere că cerşetoria trebuie încurajată, îndreptă un degest ameninţător spre cei doi copii. Plecaţi de aici, cerşetori nespălaţi ce sunteţi!

Înfuriată, i-am smuls pachetul din mină şi l-am aruncat pe caldarâm. Luaţi-l şi fugiţi! – am strigat.

Repezi ca vrăbiile, au înşfăcat pachetul de pe pavaj şi au dispărut înainte ca biciul vizitiului să-i poată atinge.

A doua oară când m-am dus în casa Schomberg, în Pall Mall, Thomas Gainsborough nu era dispus să vorbească; era atât de absorbit de lucrul său, încât nu am îndrăznit să-l întrerup. Doar puţin dacă mişcăm, mă privea nemulţumit. Chiar şi pendula de la ceas părea că-şi încetineşte mişcările pe măsură ce după amiaza trecea.

Când în cele din urmă el rupse tăcerea, am tresărit. Nu e nevoie

să stai ca o statuie, Kitty… mlădioasă… vreau o atitudine graţioasă!

Am încercat să-i fac pe plac; dar el îmi spuse nerăbdător: Poţi să te plimbi prin cameră, dacă vrei. Văd că eşti prea obosită ca să mai pozezi; în plus, nici eu, azi, n-am, tragere de inimă să pictez… mă enervează.

M-am apropiat de şevalet şi am văzut că tot ceea ce făcuse fusese să întindă pete largi de culoare castanie peste costumul în cărbune pe care-l făcuse cu o zi înainte.

— Am crezut că artiştii întrebuinţează culori ca să picteze, m-am enervat eu, prosteşte.

— Răbdare, Kit. Crezi că pot să-ţi pictez trandafirii din obraji chiar de la început? Un portret nu se face într-o zi. Vino mâine după amiază, şi te rog vino devreme.

A treia zi l-am găsit pe Tom ocupându-se cu nişte rânduri de băşicuţe umflate, aşezate în şiruri ordonate pe masa de lângă şevaletul său.

— Grăbeşte-te! – mă îndemnă el. Scoate-ţi haina, azi începem cu culorile de care vorbeai.

Alegând cu grijă, el făcu câte-o găurice cu un ac în fiecare balonaş, apoi stoarse şuviţe strălucitoare de culoare ce semănau cu nişte viermi, fiecare de culoare diferită, punându-le pe marginea paletei, apoi adună o mână de pensule.

Un timp nu se auzi nimic, decât pat-patul pe care-l făcea pensula sa pe pânză. Din când în când se dădea un pas înapoi, privea cu capul aplecat la ceea ce lucrase, apoi sărea din nou la loc şi picta cu lovituri de pensulă aproape sălbatice. Câteodată mă cerceta printre pleoapele pe jumătate închise, apoi deschidea ochii mari, privind concentrat la faţa mea – mie îmi venea să râd, căci mi se părea că e un joc. Altă dată se lăsa pe vine pentru a picta ceva în partea de jos a pânzei. Eram frământată de curiozitatea – să văd şi eu. Îmi imaginam că portretul meu va apărea ca printr-o minune, în urma acestei agitaţii.

— Te rog, lasă-mă să văd! – l-am rugat.

— Bine, vino şi vezi.

Când m-am uitat, parcă eram căzută din cer. Tot ce vedeam pe

pânză era doar conturul şi petece de culoare ici şi colo.

— Mâine o să ai multe de văzut, făgădui Tom.

Un soare iernatec strălucea din cer, când Lady Susan mă lăsă la uşa lui Thomas Gainsborough, a doua zi după amiaza. Am rămas surprinsă că găsesc studioul în întuneric. Toate perdelele erau trase, singura lumină venea de la o duzină de luminări prinse în sfeşnice de argint aşezate pe un piedestal lângă şevalet.

— De ce e aşa de întuneric? – am întrebat, pe când mă pregăteam să pozez.

— Te văd mai bine în lumina asta. Acuma întoarce-ţi faţa ta drăguţă încoace… aşa-i bine!

Scumpul Tom – fluiera şi fredona în timpul lucrului, cu sprâncenele ridicate într-un unghi caraghios, îşi muşca vârful limbii cu dinţii. Plesnea din buze ca şi când ar fi gustat ceva delicios. Pat-pat-pat îi făcea pensula. Scârţ, scârţ, scârţ, îi făceau picioarele pe când se depărta de şevalet, apoi se apropia din nou. Când în cele din urmă şedinţa se sfârşi, am fost din nou dezamăgită… Nu seamănă niciun pic cu mine! – m-am plâns eu.

— Oh, ba da, seamănă! – rânji Tom, «tergându-şi pensulele pe o cârpă pătată de culori.

— Dar eu am pielea netedă, am protestat eu, trecându-mi mâinile pe obraji. Asta de aici e aspră… numai zbârcituri.

— Aşteaptă, Kitty, râse Tom. Cam dinţa va fi netedă ca o piersică.

pe la a noua se-Majoritatea artiştilor obişnuiesc să întindă bine pânza şi s-o fixeze strâns pe o ramă – dar nu Thomas Gains-borough. Pânza lui era fixată prin cureluşe de piele, trecute prin marginea pânzei şi legate de ramă. Făcea asta pentru a putea scoate pânza de pe ramă ori de câte ori voia.

Mi-a explicat acest lucru într-o zi când m-a chemat lângă el ca să-i ajut să dezlege cureluşele de piele. Când am terminat, el a aranjat din nou pânza în aşa fel însă, încât silueta mea, pe ea, ajunsese aproape de marginea din dreapta a ramei. Şi-a dat mare osteneală să netezească pânza în dosul ramei, şi mi-a arătat cum să leg la loc

cureluşele.

— Acuma, Kitty, aşază-te la locul tău. Trase scaunul pe care stăteam până ce faţa mea şi faţa siluetei după pânza au ajuns la acelaşi nivel, şi atât de aproape una de alta încât nici două degete nu le despărţea.

— Eu lucrez capetele aşa cum le-ar lucra un miniaturist, mi-a explicat el, fiecare şuviţă de păr, fiecare trăsătură redată exact aşa cum a făcut-o bunul Dumnezeu. Din cauza aceasta capăt întotdeauna o asemănare perfectă, înţelegi de ce? Pentru că ajung să cunosc la perfecţiune subiectul pe care-l pictez!

În curând m-am dat seama ce voia să spună, şedea atât de aproape de mine încât îi puteam simţi respiraţia fluturându-mi pe obraz în timp ce, lucra.

Timp de mai multe şedinţe picta de foarte aproape, foarte minuţios şi foarte absorbit de munca sa – vorbind arareori, abia dându-şi seama când îmi luam rămas bun, după o şedinţă mai lungă.

Imaginaţi-vă încântarea mea, când într-o zi am găsât pânza mutată la loc şi prinsă în ramă ca înainte.

— Acuma Kitty, ce-a fost mai greu a trecut… temeliile sunt puse. De-acuma încolo, doar înfrumuseţăm!

Era vesel, fluiera. S-o ia dracu'! – exclamă el, îmi place să pictez frumuseţea adevărată, doar frumuseţea goală a unor femei mă supără… prin asta înţeleg frumuseţea care stă doar pe faţă… nimic mai adânc. Mă întrebă, încrezută: Domnule Gainsborough, nu mi-aţi făcut bar] bia o idee prea lungă? sau: Domnule Gainsborougl: nasul meu n-are un profil grec o idee mai pronunţat Bah! Nu sunt niciodată, mulţumite când le pictez aşa cur sunt într-adevăr.

Nu ştiam cum să-i iau cuvintele, şi l-am întrebat în {grijorată: Vă place, să mă pictaţi pe mine, domnule

— I-auzi ce spune! Sigur că-mi place.

— Dar şi mie îmi place să aud lumea spunându-mi sunt frumoasă, am mărturisit eu. Sunt şi eu la fel ce femeile acelea proaste!

— Doamne Sfinte, nu! – exclamă Tom. Pielea ta satinată e întinsă pe o ramă din oţel călit, carnea ta e la fel ca a unui bulldog.

Rozul, albastrul, auriul din care eşti făcută sunt doar o ceaţă iluzorie care ascunde diamantul dinăuntrul! îşi aplecă dintr-o parte capul masiv şi mă privi gânditor. Mă întreb ce vei deveni tu, Kitty.

Ştiu că cele mai multe dintre femeile de vârsta ta visează mătăsuri, şi un bărbat care să i le procure – dar să fiu al dracului dacă ştiu la ce gândeşti tu… spune-mi, ce ţi-ai dori?

Nu buzele mele, nu mintea mea, ci însăşi inima mea fu aceea care vorbi despre visele mele scumpului meu Thomas Gainsborough.

— Aş vrea să nu mai existe niciun traficant de carne vie şi niciun bordel în întreaga lume. Aş vrea să existe săpun din belşug… săpun frumos, cu miros plăcut, ca bucata aceea cu care m-am spălat aici! Şi mai cu seamă, aş vrea să fie pâine pentru burţile goale. Teama de foame este aceea care creează prostituatele, cerşetorii şi hoţi!

CAPITOLUL XIII

Când portretul meu fu pe jumătate gata, prietenii intimi ai lui Thomas Gainsborough începură să-l viziteze la ora ceaiului. Poate că el căuta o destindere în urma lungilor ore de concentrare; în orice caz, studioul lui devenea mai vesel la fiecare şedinţă.

Aceşti vizitatori nu întrerupeau lucrul artistului, şi niciunul dintre ei nu se aventură să-i privească pânza. Când termina lucrul de după amiază, întorcea portretul cu faţa la perete şi oferea oaspeţilor să-i ceai, vin şi biscuiţi; se alătura discuţiilor, schimburilor de spirite, bârfelilor despre oamenii faimoşi ai Londrei.

Primul dintre prietenii sau care îl vizită fu David Garrick. Adâncile mele plecăciuni! – spuse actorul când mă văzu. Te rog spune-mi, Tom, unde ai ascuns până acum trandafirul acesta sălbatic… această nimfă… sau poate ochii mei bătrâni privesc lumina lunii!

— Ajunge, Davy! – îl întrerupse. Gainsborough.

Aceasta este domnişoara Kitty Cordon, din bătrânul meu oraş, Bath. O cunosc de când era un copil.

Cu un gest larg şi elegant al braţului, actorul îşi strânse delicat nasul între degete, parcă ferindul de un miros, pe care tuna: Bath! Cu siguranţă că această nimfă n-a ieşit din apele oraşului acela scârbos,

patrie a tuturor grozăviilor. Bath… unde sfânt şi păcătos îşi curăţă păcatele cu apă împuţită!

— Nu-l asculta, Kitty! – râse Gainsborough. El rămâne veşnic Garrick de la bătrânul Teatru Drury!

— Cum aş putea oare să uit că am creat un Drury, dintr-o uliţă murdară? Ei bine… dacă aş fi cu zece ani mai

tânăr, aş face din frumuseţea asta de aici o actriţă… toată j
Londra ar bea pentru ea!;

— Eşti ridicol! – sforăi Gainsborough. Kitty e o femeie de interior, ea va face fericit vreun bărbat noro COS.

Ochii negri ai actorului erau pe jumătate ascunşi de pleoapele albe şi grele, dar când se uită la Thomas Gains – borough, privirea îi era vioaie ca a unei păsări de pradă l care e pe cale să se arunce asupra victimei.

— Humph! – lămuri el. Nu sunt de aceeaşi părere cu<f tine „Tom. Judecata ta poate fi bună în materie de atitudini şi pigmenţi, dar a mea nu dă niciodată greş când e vorba despre frumuseţe. O frumuseţe atât de drăcească, ca a tinerei doamne de aici, nu va fi niciodată ascunsă în dosul unui ceainic. As paria o guinee pe un calde porţelan, că această mică regină va conduce multe inimi înainte de a se linişti sub o bonetă de noapte tivită cui dantela.

— Fiindcă veni vorba de bonete de noapte, Davy, stai, niţel liniştit până-ţi schiţez profilul în poziţia asta.

— N-o lua aşa repede, prietene. M-am săturat să-mi tot faci portretul; faţa mea plină de cute o să mai servească doar o singură dată geniului tău… când ai să-mi modelezi masca mortuară!

După plecarea bătrânului actor, l-am întrebat: Ce: te-a făcut să te gândeşti la Bath, domnule? Şi Ladyl Susan pretinde, că Bath ar fi oraşul meu natal.

— Kitty, eu sunt un om cu imaginaţia cam mărginită; şi cum n-am asistat niciodată la naşterea unei fete de 15 ani, a trebuit să născocesc o poveste, care să nu contrazică miracolul acesta.

Într-o după amiază, domnul Gainsborough mă prezentă unuia

dintre cei mai buni prieteni ai săi. Acesta este D. James Christie, al cărui salon pentru licitaţia obiectelor de artă l-ai văzut în casa vecină.

D-l christie se uita la mine, admirativ, pe când îmi spunea, zâmbind: Domnişoară Gordon, nu-ţi pierde timpul cu pictorul ăsta pungaş. Amestecă nişte culori pe care niciun ochi omenesc nu le-a mai văzut vreodată.

— Atunci ce cauţi pe-aici, domnule Shylock? fâse

Tom.

— Am venit în căutarea unei pânze, care să merite… cu domnişoara Gordon, ca subiect, sunt speranţe… e un portret? Stai să arunc o privire.

Gainsborough se repezi la el, ţinând o pensulă ridicată. Dacă faci aşa ceva, îţi pictez faţa de ţi-o fac mai neagră decât este!

Domnul Christie se întoarse spre mine cu un gest descurajat. Vedeţi? Nu ştiu dacă mă veţi crede, domnişoară Kitty, dar Tom încă îşi închipuie că sunt un pungaş, în ciuda faptelor mele bune.

Când i-am povestit lui Hugh toate astea, m-a întrebat interesat: Va să zică l-ai cunoscut pe Christie, negustorul de artă? Bun! Când expune el un Gainsborough poţi fi sigur că egalează orice ar putea face Sir Joshua Reynolds. Ţi-a văzut Christie portretul?

Am dat din cap.

— N-are importanţă, continuă Hugh. Christie ia tot ce poate căpăta de la Gainsborough; el a fost primul negustor de artă cu reputaţie, care să recunoască geniul lui

Gainsborough… într-o vreme când fiecare cumpăra portretele lui Reynolds. Actualmente, Christie îi aţâţă pe cei doi artişti unul împotriva altuia şi rivalitatea asta îi aduce câştiguri frumoase. Când expun aceşti doi pictori mari, îşi dublează vânzările.

— Am observat, că d-l christie a fost dezamăgit că nu mi-a putut vedea portretul.

— Gainsborough e şmecher, ştie cum să joace un număr câştigător şi e cât se poate de bine pentru el, căci

Christie plăteşte bine, iar Tom are nevoie de bani.

— Trăieşte pe picior mare, am spus eu.

— Casa Schomberg îl costă bani, nu glumă. Soţia şi cele două fete vulgare pe care le are, îi seacă buzunarul.

Nu le-ai văzut?

— Ba da, odată, când se urcau în trăsură. Arătau foarte din lumea mare.

— Asta-i nenorocirea… ele încearcă să maimuţărească manierele şi moda Curţii… asta-l face pe Gainsborough să picteze mereu. Cine mai vine la studio?

— Un oarecare domn Bach şi un domn Abel.

— Violonişti! Muzicanţi! Asta-i ideea fixă a lui Gainsborough, se crede un muzicant! Nu vin niciodată alţi domni în studio?

Am fost surprinsă de tonul de batjocură din glasul; lui, căci ora care-mi plăcea cel mai mult când pozam ei târziu după amiază, când vizitatorii plecau. Atunci sosea prietenii cei mai buni ai lui Thomas Gainsborough pentru a face muzică. El părea transformat, se învârtea grăbi prin cameră, aranjând portativele, descuind cutiile cârd ascundeau instrumente preţioase, aprinzând mai multe lumânări, sau stingându-le pe acelea care făceau fum.

— Kitty. Cheamă-l pe Job. Ne mai trebuie biscuiţi, şi aranjează scaunele înainte de a-ţi schimba costumul.

În timp ce eram în camera de toaletă, îi puteam auzi pe cei trei bărbaţi sporovăind şi râzând pe când îşi beau vinul de Burgundia. Atât Care Abel cât şi Christian Ba-vorbeau cu accentele guturale ale Germaniei lor de bal tină. Ach Gott! Vinul acesta este bun! râdea Ab Nu-l strica pe Christian, el vrea numai schnapps-ul l acum nu-l mai are!

Aceşti bărbaţi fuseseră invitaţi în Anglia ca muzi cânţi ai Majestăţii Sale Regina. Domnul Abel era considerat drept cel mai bun violoncelist. Şi nimeni nu discuta măiestria domnului Bach la orgă şi, clavecin.

În timpul orelor lor de exerciţiu, Gainsborough cânta sau la flaut, sau la vioară. De obicei încercau muzica ce fusese compusă de d-l Abel sau d-l Bach pentru Trioul Schomberg, cum botezase Gainsborough grupul. Ce mai certuri! Ce mai urlete, şi zgârieturi, şi chelfăneli!

În acele prime săptămâni ale anului nou, Hugh era neliniştit şi supărăcios. Lady Susan, şi ea, era mai nervoasă ca totdeauna. Nu reuşeam s-o mulţumesc la lecţii. Amândoi păreau că aşteaptă să se întâmple ceva, şi într-o zi – lucrurile începură într-adevăr să se întâmple.

L-am întâlnit pe Dobson, care cobora pe alee, înfăşurat în şalul său de lână, cu o scrisoare în mână. Sper că domnul Buttall e acasă de data asta…! se plânse el. Ieri, mă fost de trei ori până acolo. Doamna ar trebui să-i lase timp omului ca să-şi despacheteze lăzile cu care a călătorit peste mare, şi pe urmă să-l invite la ceai!

Vasăzică, vasul domnului Buttall nu se scufundase! înţelegeam, acum ieşirile nervoase ale Lady-ei Susan, şi aerul morocănos al lui Hugh.

M-am învârtit prin parc până când l-am văzut pe Dobson întorcându-se. De data asta am un răspuns! anunţă el, scoţând un nor de vapori în aerul rece. Bucătăreasa spune, că domnul încă nu şi-a revenit complet din răul de mare!

— Dă-mi scrisoarea, i-am spus, şi am intrat la Lady

Susan. Am observat-o atent pe când deschidea plicul şi scotea a pagină îngrijit scrisă şi un carton mare de Bristol.

— Hugh! Hugh! – strigă ea prin uşa de la bibliotecă, unde el citea. Vrei să vii încoace?

Cei doi nu mi-au dat nici cea mai mică atenţie în timp ce discutau cu glas scăzut despre scrisoare.

În cele din urmă n-am mai putut să rabd. Ce spune? – am întrebat.

Hugh îmi întinse un carton mare, decorat cu o mulţime de ghirlande şi îngeraşi, pe care era tipărit:

MONSIEUR AND MADAME DE LAUTHERBURG

solicită onoarea prezenţei dumneavoastră la primul spectacol de

EIDOPHUSIKON

La Nr. 39, straclJ Lisle, zece Februarie, ora şase

Am întrebat ce însemna cuvântul acesta straniu Eidophusikon.

— Sunt fotografii care mişcă, răspunse Hugh. N-am idee cum, dar toată lumea vorbeşte despre ele.

— Şi ce spune dl. Buttall? – am arătat spre scrisoare.

— Regretă că nu poate veni mâine la ceai, răspunse scurt Lady Susan, fugi şi îmbracă-te, Kitty. Apoi pozezi pentru ultima oară domnului Gainsborough!

Când ea plecă, m-am întors supărată spre Hugh: Voi doi mi se pare că iar complotaţi ca să mă căsătoriţi cu Jonathan Buttall!

Hugh nu răspunse. Provocată de tăcerea lui, l-am sfidat. Şi dacă nu vreau?

— Am să-ţi sparg capul, spuse Hugh liniştit.

Am sărit înapoi, ca să mă feresc de mâna-i ridicată – mâna aceea ameninţătoare mă înfurie: Poate că am să-l iau, totuşi! – am strigat eu.

— Mâna coborî lovindu-mă peste cap atât de tare, încât fi mă zăpăci.

La ultima şedinţă, perdelele erau date deoparte. Stu! dioul era scăldat în lumina de afară. Am lucrat toată dimineaţa, spuse Tom, au mai rămas de făcut ultimele retuşuri, ici colo… vocea i se pierdu într-un fluiera1 i printre dinţi, în timp ce picta foarte atent.

Am privit jur-împrejur camera iubită, dorind să-mi J impun în memorie fiecare amănunt al ei. Îmi era groază să mă duc acasă – să-l văd din nou pe Hugh. Nu se mai apropiase de mine de când mă Idvise. L-am auzit venind noapte târziu, şi aşteptam – cu degetele strânse, cu urechile ciulite.

Ca şi când inteligenţa sensibilă a lui Tom mi-ar fi ghicit gândurile, el spuse pe neaşteptate: Admiratorul dumitale, dl. Buttall, a fost pe aici azi dimineaţă. Portretul tău l-a entuziasmat… voia să vină din nou azi după amiază, sperând să te vadă; dar i-am spus că voi fi prea ocupat ca să-l primesc.

N-am răspuns, căci în clipa aceea mă simţeam foarte departe de acest Buttall.

Curând Tom lăsă pensulele jos, făcu un vânt zdravăn şevaletului, care alunecă pe rotiţele de lemn. Uite… am terminat! – exclamă el.

Apoi, pentru prima oară, faţa fetei de pe pânză era netedă –

îndeajuns de netedă ca să mă mulţumească pe mine; dar nu eram sigură că Tom reuşise asemănarea. Când îmi priveam faţa în oglindă, păream atât de diferită de portret.

— Aşa arată ochii mei? – am întrebat, cu îndoială în glas.

— Desigur! – răspunse Tom.

— Dar par atât de tristă.

Tom îmi zâmbi, nu tristă… sunt doar visele din ochii tăi. Îmi pare bine că se văd în pictura mea. Când am să trimit pânza aceasta la Academie, în aprilie am s-o numesc Nimfă pe gânduri. Ai să vezi. Toată Londra va fi nerăbdătoare să afle cine-i nimfa!

— Ce se va alege din portretul acesta? – am întrebat.

— Christie îl vrea… n-am să-l vând decât după expoziţie. Cine ştie, s-ar putea să-l ai dumneata într-o zi!

Am râs: Cum aş putea să-l cumpăr? Eu n-am bani.

Tom mă prinse de umeri şi mă întoarse spre o oglindă înaltă. Priveşte-te, Kitty! Dacă aş fi un jucător, as paria o sumă serioasă, că într-o zi ai să ai mai mulţi bani decât poţi să cheltuieşti.

Mă sărută pe amândoi obrajii când ne luarăm rămas bun, şi mă însoţi la trăsura în care mă aştepta Lady Susan.

După ce vorbi câteva clipe cu ea, îi mulţumi pentru că îmi permisese să pozez. Nu mă uita, Kitty, strigă el pe când ne îndepărtam. Vino să mă vezi, cât mai des.

— Am să vin, am să vin. I-am făcut semne cu mâna până când trăsura coti după colţ.

În noaptea aceea mi-am încuiat uşa. Cu dinţii clănţănind, cu gâtul uscat, am rămas întinsă în patul scăldat în lumina lunii, repetându-mi mereu: N-am să-l las să intre… n-am să-l las să intre!

Un clopot sună miezul nopţii în turnul unei biserici din apropiere. Apoi sosi şi el – ciocănituri – la uşa mea. O clipă mi-am ţinut respiraţia silindu-mă să rămân nemişcată, apoi am sărit din pat, am alergat la uşă şi am deschis-o.

În braţele lui Hugh am murmurat: Tu… tu vierme! Intră!

CAPITOLUL XIV

În seara zilei de zece februarie, Lady Susan, Hugh şi cu mine eram gata pentru festivităţile de la Monsieur de Lautherbourg.

Ce reuşită eram! Toaleta mea era tot ce făcuse mai bun madame Aurélie – brocatul de un albastru foarte palid, ascundea pe jumătate o lenjerie din dantele; Lady Susan, era impunătoare în catifea vânătă; iar hainele lui Hugh puteau provoca invidia oricărui nobil din Londra.

Făcu niţel pe grozavul când intră la noi în salon: Astă seară e prima oară când însoţesc doamnele mele în înalta societate. a Londrei, anunţă el.

Lady Susan se strâmbă. Sper să spui adevărul, Hugh; N-am să ţi-o iert niciodată, dacă ne vom găsi în gloata care se îngrămădeşte întotdeauna să vadă ceva nou… tablouri care mişcă… umph!

Chiar şi speranţele cele mai de necrezut ale Lady-ei] Susan fură depăşite în seara aceea. Trăsurile, cupeurile litierele adevăratei elite a Londrei se îngrămădeau în strada Lisle. Ne-a trebuit mult timp ca să reuşim să-i urcăm scara.

— Uite-o pe Lady Susan Hardwieke! – murmură! Lady Susan cu respect. Uite-o şi pe văduva Contelui de Exford… şi Lady Margaret Standish… oh… oo l e. Şi Alteţa Sa Regală, Prinţesa Mathilda!

Atât de compactă era mulţimea, încât, pentru moment, tot ce zăream din aceste doamne erau coafurile lor fan-l tastice. Mase înalte de păr pudrat se ridicau pe cape – l tele lor, şi aceste grămezi de păr erau împodobite cui dantele, pene, păsări împăiate, flori şi bijuterii; multe – dintre ele căpătau o notă mai vie graţie legumelor luate din coşul zarzavagiului – cartofii şi ridichiile erau favoritele zilei.

În cele din urmă, am reuşit să pătrundem în salon. Era îndeajuns de încăpător pentru trei sute de oaspeţi. Scăunaşe aurite erau aşezate în rânduri ordonate; candelabrele şi făcliile de perete ţineau luminări, care făceau să sclipească bijuteriile doamnelor; aerul era încărcat cu miros de mosc şi de ceară topită, în îngrămădeală am fost despărţite de Hugh. Ce ne facem? – am întrebat eu alarmată, căci era prima mea ieşire într-o mulţime atât de mare.

— O să ne găsească curând, mă îmbărbăta Lady Susan, am cartoanele cu locurile noastre.

Chiar în spatele nostru am auzit o voce cunoscută protestând: Oh! Henry! Laba asta a ta e făcută din oţel! M-am întors şi am văzut pe dl. Bate scuturând cu putere mâna domnului Gainsborough.

— Am venit să văd dacă pot fi de vreun folos doamnelor, spuse artistul, închinându-se.

— Iar eu am venit să-mi prezint omagiile Lady-ei

Susan Dowett. Acum poţi pleca, Tom! râse dl. Bate.

— Mai degrabă aş lăsa doamnele în vizuina unui leu, protestă Gainsborough.

— Un leu atât de important ca dl. Bate e oricând binevenit, gânguri Lady Susan.

— Ah! Ce apreciere, doamna mea! exclamă dl. Bate, scoţându-şi carnetul negru de note. Şi acum… numai câteva cuvinte despre încântătoarea domnişoară Gordon, pentru Poşta Dimineţii.

Penele din coafura Lady-ei Susan se agitară. Puteţi spune că Lady Susan şi protejata ei, domnişoara Kitty Gordon, au fost văzute aici. Mai puteţi spune…

Domnul Bate mâzgăli o notă în carneţelul său, apoi privi pe deasupra noastră şi exclamă: Ah, uite-l pe Lordul North! Vreţi să mă scuzaţi, doamnelor?

— Henry, nu pot să înţeleg, cum reuşeşti să fii politicos cu acest sforar! – spuse Gainsborough cu asprime.

— Vrei să spui cel mai mare conducător de marionete al Angliei! – corectă dl. Bate. North trage sforile care-l fac pe Regele George să comită gafe ireparabile!

— Fii atent, Henry! – îl preveni Gainsborough. Cineva te poate auzi. Nu poţi publica aşa ceva.

— Ba public… totuşi, în cuvinte îndulcite pe gustul

Regelui, scumpul meu Tom! Râsul ziaristului răsună, făcând multe capete să se întoarcă spre noi. Complimentele mele, doamnelor!

Plecă grăbit să-l ajungă pe Lordul North.

Lady Susan zâmbi într-adevăr; îşi murmură: Când te gândeşti… numele noastre vor fi în ziar… alături de numele Alteţei Sale!

Auzindu-i observaţia, dl. Gainsborough îmi făcu cu ochiul: Sper

că tablourile vă vor place, doamnelor; l-am ajunat pe dl, de Lautherbourg să le pună la punct.

Lady Susan nu asculta. Vreţi să fiţi atât de bun să-i găsiţi pe nepotul meu, Sir Hugh Marcy? – spuse ea cu o voce destul de tare, ca să fie auzită de mulţi. Spun, eţi-i că suntem la locurile noastre, vă rog.

Un lacheu ne plasase foarte în faţă, înaintea unei scene mici, ascunsă de o bogată cortină de catifea.

Tocmai terminasem de scos capa, şi îmi aranjam fustele, când l-am auzit pe Hugh spunând: Ah! Aid sunt. M-am întors şi am privit drept în faţa lui, Jonathan Buttall.

În zăpăceala care urmă, cu schimbul de complimente şi până ne-am instalat pe locurile noastre, am avut timp să văd că d-l Buttall era elegant îmbrăcat în satin negru, Vesta sa era ţesută în mod aparent cu fire de argint, Părul său bogat era legat la ceafă cu o panglică neagră. Strălucea întreg de curăţenie.

Hugh se aşeză în scaunul din stânga mea, lăsându-l pe cel din dreapta pentru d-l Buttall. Aplecându-se, Lad; y Susan îi spuse: Sper că aţi făcut o călătorie plăcută, domnule Buttall.

— Câteva săptămâni înainte da a ajunge la New York am avut furtuni puternice, şi prora ruptă! – răspunse d-l Buttall, privindu-mă insistent. Din fericire, vasul meu era un vas bun.

— Domnişoara Gordon nu ştie nimic despre călătoria dumneavoastră în colonii, domnule Buttall; povestiţi-i despre teribilele pericole prin care aţi trecut, – spuse

Hugh, izbindu-mă cu cotul în coaste.

— Oh! într-adevăr! domnul Buttall era încântat să vorbească despre el însuşi. Traversez adesea oceanul spre America pe vasele mele proprii) am contractul de aprovizionare a armatelor de acolo, înţelegeţi Picioarele lui grele şi musculoase se lipiră strâns de ale mele pe când se aşeza comod în scaun ca să povestească

Acordurile unei harfe îl întrerupseră. Lachei sprinteni începură să stingă luminările de pe pereţi, cortina de catifea fu ridicată. Am rămas mută de mirare Oh ce spectacol încântător! în faţa ochilor mei se afla un ţinut de vis, cu pomi şi poiene înflorite. Toată scena aceasta

era scăldată într-o cascadă aurie de lumină.

Am privit spre Hugh pe când publicul începuse să bată cu entuziasm din palme. Privea drept înainte într-o tăcere desăvârşită. Nu întoarse privirea spre mine.

Lady Susan şi domnul Buttall lăudau cu voce tare: [Este într-adevăr frumos! şi un spectacol ingenios!

Acum o turmă de oi lânoase apărură în pătratul acela strălucitor de lumină, urmată de o păstoriţă subţire şi de un cioban – şi alte minunăţii! Fata cânta un cântec de păstori, acompaniată de harfă. Treptat, treptat strălucirea aurie se schimbă într-un violet întunecat, păstorii se topiră în umbrele albastre, şi încet, încet cortina se lăsă.

— Fantastic! – exclamă domnul Buttall. Se aplecă vorbind cu Hugh: Cum dracu' au făcut, Sir Hugh?

— Eh? Ce-aţi spus?

— Cum au făcut? repetă turnătorul…

— Să fiu al dracului dacă ştiu, răspunse Hugh, va trebui să-l întrebaţi pe inventator.

— E grozav., minunat! – îl urmăream din ochi pe

Hugh, sperând că va privi spre mine.

— Siluetele se mişcau cu adevărat, iluzia a fost perfectă. Am să vorbesc cu inventatorul şi am să-l rog să-mi explice această remarcabilă invenţie, spuse domnul

Buttall Lady-ei Susan.

Din nou se auzi harfa, cortina se ridică descoperind a noua scenă. Acum tunete puternice zguduiau aerul. Trăsnete lungi spintecau întunericul. Vântul urla un cântec turbat de distnugere! Şi, prin scena aceasta a forţelor dezlănţuite ale naturii trecu o goeletă cu trei catarge, cu prora bătută de vânturi ridicându-se şi coborând în valurile gigantice şi înspumate, cu pânzele desprinse şi zbătându-se în vijelia furioasă.

Oh, Doamne! Vasul se îndrepta spre o stâncă ameninţătoare, spre pieire! mai aproape – mai aproape – ciocnirea era inevitabilă. Mi-am pus palmele peste urechi, ca să nu aud zgomotul, când deodată, printr-o spărtură în nori, soarele aruncă o lumină roşie asupra scenei,

vântul încetă ca prin farmec, vasul pluti maiestuos în lumina soarelui, şi cortina coborî.

— Scumpă domnişoară Gordon, sunteţi foarte palidă „spuse domnul Buttall.

— Îmi pare bine, că vasul a scăpat, am oftat eu uşu; rată. Sunt oare furtunile pe mare atât de teribile?

— Liniştiţi-vă, domnişoară Gordon. Îşi puse protector mâinile deasupra alor mele. Furtuna asta a fost într-adevăr afurisită; o nimica toată în comparaţie cu cele provocate de vânturile nordului şi prin care am trecut eu când am străbătut Atlanticul!

— Trebuie să fiţi foarte curajos, domnule Buttall.

Evident că el luă linguşeala mea drept o invitaţie, pentru că se lipi şi mai tare de mine. Vă duceţi adesea la teatru, domnişoară Gordon?

— Nu, domnule! N-am mai fost de când eram, copil.

— Ah! Spectacolele de păpuşi… ce plăcere pentru noi când eram copii!

Ce-ar fi zis, dacă i-aş fi, spus că n-am văzut niciodată un spectacol de păpuşi; că mă târâsem în mâini şi în genunchi, peste pavaje noroioase, croindu-mi drumul ca un mic animal, printre picioarele domnilor şi printre fustele doamnelor, ca să arunc o privire la o reprezentaţie la moşi!

Hugh se mişca nerăbdător în scaun. Poate că doamnelor le-ar face plăcere o ceaşcă de punch între scene? – propuse el.

— Da, desigur! – spuse Lady Susan cu grabă. D-lî

Buttall o va însoţi pe Kitty la bufet. Hugh, vreau să vorbesc cu Lady Angelica Pritchin, vrei să mă conduci până f la ea?

Privind înapoi, l-am văzut pe Hugh în picioare lângă doamne; privea pe deasupra mulţimii cu aerul acela care părea că spune: Priviţi-mă, sunt aici… şi dacă nu vă place… vă dau cu tifla!

— O lume foarte aleasă, astă seară, nu domnişoară Gordon? – remarcă domnul Buttall.

— Oh, da – am răspuns eu. Odată şterpeleam cataramele de la picioarele acestei lumi alese acum mă plimbam printre ei, îmbrăcată

cu eleganţă puţind să mă exprim ca ei – voi putea oare vreodată să gândesc ca ei?

— Cineva ar trebui să fie orb, ca să nu observe admiraţia pe care o stârniţi, domnişoară Gordon, îmi suflă domnul Buttall făcându-mi un compliment greoi. Sunt convins că nu e nicio doamnă aici, care să rivalizeze cu dumneata în frumuseţe.

Aş fi vrut să-i spun acestui însoţitor atât de curtenitor: Degetele dumitale grele pe braţul meu îmi spun ceea ce gândeşti. Dar în loc de asta, am murmurat: Sunteţi foarte galant, domnule! – cu graţia învăţată de la Lady Susan în timpul miilor de ore obositoare. Şi apoi, punând în practică mai multe dintre lecţiile pe care mi le dase asupra felului cum trebuie să vorbesc cu un domn: Domnule Buttall, am spus eu, vă rog, vorbiţi-mi despre dumneavoastră, despre cariera dumneavoastră. Se spune că sunteţi un om, care a reuşit din plin de o vârstă când cei mai mulţi dintre oameni de „abia încep.

Bunul Jonathan! Era fericit să mă îndatoreze. A fost o soartă tragică aceea care a pus o sarcină atât de grea pe umerii mei la o vârstă când cei mai mulţi dintre băieţi se gândesc la joacă, spuse el. Mi-am pierdut mama când eram încă un copil; tatăl meu a murit când aveam doar şaisprezece ani. Atunci am rămas singur, cu o întreprindere înfloritoare şi o sumedenie de răspunderi.

— Şi… aţi făcut totul, numai dumneavoastră, singur!

— Am exclamat eu admirativ, când se opri ca să respire.

— Aproape, răspunse el. Desigur, am avut braţul îndrumător al lui Roger, şeful fierar. Dar un proprietar trebuie să gândească cu mintea lui. Am căpătat repede obiceiul. Am învăţat să-mi întrebuinţez judecata… discernământul… Ochii lui rătăceau pe faţa mea, ca şi când m-ar fi cântărit.

— Ce minunat, domnule! – am murmurat eu, oprindu-mi un zâmbet. Da, Jonathan era… prea ambiţios. Mi-am amintit cuvintele lui Tom Gainsborough pe când îl vedeam pe pictor croindu-şi drumul prin mulţime.

— Hello, Jonathan! – strigă el cu glasul său voios.

Ah, Kitty, te-am căutat… vreau să-l cunoşti pe inventator… vreţi

să veniţi şi dumneavoastră, domnule Buttall?

Monsieur de Lautherbourg era un bărbat scund şi vioi, cu pielea roz şi mâini elocvente; felul său de a vorbi mi-o reamintea pe madame Aurélie. El ne întâmpină cu complimente volubile şi ne prezentă unei doamne cu o faţă plăcută, soţia sa cu care se căsătorise în Anglia, şi care cântase din gură şi la harfă în timpul reprezen? taţiei. Ne conduse în dosul scenei, unde era montată d maşină curioasă.

O mulţime de persoane foarte distinse aşteptau pe inventator. Henry Bate era şi el acolo, cu carneţelul în mână.

— Doamnelor şi Domnilor, începu cerenomios Moni sieur de Lautherbourg. Veţi vedea că eu obţin efectul mişcării printr-o inovaţie; o panglică neîntreruptă de pânză pictată, care e înfăşurată pe nişte bobine. Fac acestej bobine să se mişte prin mijlocirea unei manivele şi a unor roţi… oh!… dar nu e atât de simplu pe cât pare!: în plus, printr-un procedeu propriu, care e secretul meu, obţin efectele mecanice de culoare, soare, tunet, trăsnetul care fac ca lidophusikon-ul să fie unic! Acum veniţi pe aici, vă rog.

Domnul Gainsborough îi urmă pe ceilalţi pentru a cerceta maşina; dar domnul Buttall îmi prinse braţul cu un gest care mă invita să rămân. Să rămânem aici, domnişoară Kitty, spuse el, cu vocea tremurătoare şi faţa roşie. Doresc clipa asta, singur cu dumneata… din noaptea aceea de Crăciun n-am mai avut linişte, trebuia să-ţi revăd măcar o clipă faţa frumoasă!

Se apropie de mine, cu ochii strălucitori şi îndrăzneţi. Banks Negriciosul, m-am gândit, dacă asta ar fi cabina balenierei aş fi întinsă pe jos!

— Domnişoară Gordon… Kitty… trebuie să mă asculţi!

— Buttall, unde eşti? – strigă Gainsborough, apărând din spatele decorului pictat, am crezut că ai venit cu noi, de Lautherbourg te aşteaptă.

— Noi… tocmai vorbeam despre invitaţie, domnule.

Faţa lui Jonathan Buttall era roşie ca creasta cocoşului.

E într-adevăr foarte ingenioasă!

— Dar n-ai văzut cămăruţa unde sunt ascunse secretele, protestă dl, Gainsborough. Trebuie să asculţi explicaţiile Francezului… sunt extraordinare!

Aproape că-l împinse pe turnător, care se lăsa greu, în spatele scenei viu colorate; apoi se întoarse spre mine ridicând glumeţ din sprâncene: Scumpa mea, fii atentă cum cochetezi cu Buttall, e un tip foarte înfocat!

I-am aruncat prietenului meu o privire mieroasă. Mai crezi că e prea bun pentru mine?

Ochii mari, albaştri, ai lui Tom se deschiseră largi. Prea bun? Doamne sfinte! Nu face nici jumătate cât tine, Kitty.

Eram încântâtă ca un copil care a primit o bomboană „Cuvintele lui Tom m-au făcut şi mai conştientă de mulţimea ochilor întorşi spre mine. Femeile acestea, care mă priveau insistent, mă socoteau oare frumoasă? Ce spunea oare craiul acela bătrân în urechea însoţitorului său, în timp ce mă privea coborând în sală?

Hugh şedea în scaunul neocupat al lui Buttall. Am încercat să-mi strecor mâna într-a lui, dar el şi-o retrase, Făcea oare pe supăratul? La adăpostul sunetelor de harfă ce veneau de pe scenă, i-am suflat: Ce nu merge, acuma?

— De ce ai stat atâta timp cu Jonathan? – murmură el drept răspuns.

— Eram cu domnul Gainsborough.

— Erai şi cu fierarul.

— Ei, bine… tu ai aranjat să fie aşa, nu? am spus eu supărată. Un sâsâit în spatele nostru atrase atenţia să facem linişte. Am tăcut amândoi. Ce straniu era Hugh!

Cu o mână mă împingea înspre turnător, cu cealaltă mă trăgea înapoi. Ce voia oare, în realitate?

A treia scenă fu scurtă dar, obţinu cele mai multe aplauze de la public, căci era o idilă romantică, arătând doi îndrăgostiţi într-o barcă pe un lac argintat de lună; murmurau cuvinte de dragoste subliniate de muzica dulce a harfei; lebedele albe alunecau elegante pe apă.

Dar încântarea magică fusese ruptă pentru mine. Am fost

mulţumită când ultima notă s-a stins şi s-a lăsat cortina.

L-am regăsit pe domnul Buttall la intrare, unde era ocupat să-şi cureţe hainele de praf şi mucegai.

— Blestematul ăla de inventator m-a făcut să stau îi! cap, ca să văd nişte roţi! – exclamă el, nerăbdător

Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Kitty, pentru ceea e ar fi putut părea o dezertare.

Am zâmbit, mi-am fluturat buclele, am cochetat ci şi ca să-l înfurii pe Hugh. Cei doi domni ne-au însoţii până la trăsură. Am auzit-o pe Lady Susan murmurându-cu asprime lui Hugh: Rămâi aici!

A rămas, cu capul gol, în mulţime, privind cum ne îndepărtăm.

Drumul nostru era blocat la capătul străzii Lisle de o aglomeraţi de vehicule. Lacheii îşi ridicau torţele şi cereau zadarnic pentru stăpânii lor dreptul de a trece mai întâi. Purtători de litiere, se învârteau prin mulţime, încercând să-şi croiască drum. Departe, în spatele lumi-nâlor erau bărbaţi şi femei cu feţele slabe, îmbrăcaţi în zdrenţe, şi copii cu mâinile întinse; tribul cerşetorilor, căruia îi aparţineam şi eu odată.

— Un penny, doamnă! Un penny, domnule! Vorbele lor mă sfâşiau ca nişte gheare. Mi-am simţit corpul curat, bine hrănit, tremurând… Ce mă despărţea oare pe mine de mulţimea aceea, care se îndesa în jurul nostru ca apele unui râu lovind pilonii de neclintit ai cheiului?

Câţiva metri de mătase… voinţa unui bărbat, lăcomia unei femei!

Oare de asta voia Hugh să mă cedeze lui Jonathan Buttall – ca să nu mai fiu silită să ajung vreodată în mijlocul acelei mulţimi?

CAPITOLUL XV

De două ori pe săptămână, timp de o lună, gabrioleta elegantă a domnului Buttall apărea pe alee la ora ceaiului. Domnul acesta mă acoperea cu cadouri, flori şi dulciuri; ochii lui nu-mi părăseau niciodată faţa în timpul lungilor povestiri despre călătoriile sale în Franţa, Italia şi America. Parcă-l auzeam pe Banks negriciosul lăudându-se la un pahar cu bere: Şi atunci am pus vasul cu prora în

vânt, şi am tăiat un val înalt cât biserica Sf. Paul!

— De ce nu se hotărăşte oare? – tună Lady Susan într-o zi, după ce pretendentul meu plecase.

— Am să-ţi spun eu de ce, răspunse Hugh. Buttall e şmecher. Nu cumpără niciodată nimic până nu e sigur, că face banii pe care-i dă; el acceptă faptul, că Kitty e fără un sfanţ… înghite chiar şi povestea dumitale despre familia ei: dar vrea să fie sigur că această căsătorie va fi la înălţimea situaţiei lui.

— Situaţia lui! – am strigat eu furioasă. Am să-i spun cine sunt… că sunt o târfă şi că…

— Kitty! – ţipă Lady Susan. Controlează-ţi cuvintele!

Hugh mă urmă la etaj. Tremuram când mă luă în braţe. Eu am vrut să fiu o târfă? am plâns. Cine m-a făcut aşa?

— Lasă… lasă… Kitty, mă consolă Hugh. Eşti prea bună pentru Jonathan Buttall. Susan n-a vrut să te jignească, începe doar să fie îngrijorată.

— Ce vrei să spui? – am întrebat eu, încercând să rezist sărutărilor lui care cădeau pe mine ca rouă, pe gât şi pe umeri.

— Cât timp crezi că va mai duce oul de cuibar al lui

Susan, pisicuţa mea pisică? Mina sa mângâietoare îmi pătrunse adânc sub rochie, în adâncitura caldă a spatelui, încă două săptămâni şi înălţimea ei va fi fără un ban… cu punga goală! Va trebui din nou să mâncăm firimituri… cu o singură diferenţă… M-am întors ca o pisică sub degetele lui care mă dezmierdau. Susan îşi va mânca firimiturile, singură, căci tu vei fi înapoi în uliţa

Jumătate-Lună, sau în alt loc asemănător; în timp ce iubitul tău… Hugh al tău… va zace în închisoarea datornicilor. Mă lipii strâns de corpul său puternic. Dar mai întâi sărută-mă, pisicuţa mea pisică!

— Ce trebuie să fac, ca să-l câştig? – am întrebat eu mai târziu. Hugh îşi clătea faţa cu apă în lighean! proscând şi udând totul în jurul lui; se întinse după ural prosop. Cum m-ai câştigat pe mine? Cum ţi-ai câştigaţi toţi bărbaţii cu care te culcai? Ai uitat? Dar penteul

Jonathan vor trebui metode mai fine… pisicuţa afurisită i ce eşti! îmi aruncă prosopul ud în faţă, râzând zgomotos:!

Într-un colţ al parcului, nu departe de zidul care des-l partea proprietatea Lady-ei Susan de aceea a lui Buttall, se afla un mic chioşc de vară. Aici împrăştiasem eu adei seori firimituri de pâine pentru păsărele. Ştiam că locul i era vizibil din biroul lui Jonathan Buttall, situat la etajul;! al doilea al unei aripi a casei cu vedere spre parc.

Acuma înţelesesem prea bine că acest om ar puteai însemna siguranţă pentru mine; dar că exista un zid între noi, mai înalt decât acel care despărţea parcul de? turnătorie.

— Jonathan ar fugi ca o căprioară dacă ţi-ar cunoaşte trecutul, râsese Hugh. E un stâlp al Societăţii Turnătorilor... habar nu ai ce înseamnă asta.

Foarte bine – Jonathan Buttall se temea că nu eram destul de bună pentru el, intuiţia îi spunea că eram altfel decât celelalte femei. El ghicea asta cu instinctul precis al masculului. Teama asta întunecase adeseori flacăra dorinţei în ochii lui.

Foarte bine – flacăra aceea era arma mea – o armă, atât de delicată încât cea mai slabă adiere ar putea să-i devieze săgeţile; o armă atât de puternică, încât o mângâiere putea aduce victoria.

Într-o după amiază, – cu un coşuleţ cu firimituri pe braţ – m-am plimbat prin parc până am ajuns aproape de zidul înalt.

Am ciripit, am fluierat, am cântat, până când prietenii mei – sfredelușul şi sturzul, – prietenii mei, cântăreţii – s-au adunat în stol în jurul meu. Mi-am hrănit aliaţii înaripaţi până ce plimbarea m-a dus în faţa biroului său.

Cu picioarele înfipte la o distanţă bună unul de altul, cu cămaşa deschisă la gât, cu mâinile în solduri, Jonathan, Buttall rămase un timp pe loc, privindu-mă, apoi coborî scările în fugă, făcându-se nevăzut. O clipă mai târziu îmi zâmbea pe deasupra zidului!

— Frumoasă dimineaţă de primăvară! – am strigat eu.

— Într-adevăr.

— S-au întors atâtea păsărele, le hrănesc ca să rămâiia şi să-şi facă cuiburile la noi în pomi.

— Ce multe păsărele... primele pe care le observ.

— Uite şi primul sturz. Dorests-ţi ceva, poartă noroc.

— Eu mi-am dorit ceva, strigă el. Îl văzui ridicând o seară şi lăsând-o jos, înspre parc. Într-o clipă era lângă mine.

— Aşa-i mai bine decât căzând dintr-un pom, cum am făcut eu în Ajunul Crăciunului, am râs eu.

Îmi zâmbi, cu flacăra jucându-i în ochi.

— Dumneata eşti atât de puternic., seara aceea imensă părea uşoară ca un fulg.

Buzele îi tremurară, flacăra i se aprinse mai puternic. Scara e foarte grea, se lăudă el.

— N-aş putea s-o ridic, am murmurat eu. Uite… încheieturile mele sunt atât de slabe!

Îmi prinse încheietura între două degete ca şi când ar fi vrut să-i măsoare îngustimea. Palma lui fierbinte alunecă mai sus, mângâindu-mi pielea moale de sub braţ. L-am privit – fluturându-mi cu neruşinare genele lungi.

Deodată mă strânse la piept; îi auzeam bătăile puternice ale inimii. Kitty… Kitty, murmură el – căutându-mi buzele.

— Domnule Buttall… nu se poate!

Sărutul lui îmi strivi cuvintele pe buze. Sunt nebun după tine, Kiitty! – murmură el. Te iubesc, fetiţo… mai presus decât mine! Te iubesc… şi puţin îmi pasă de orice altceva!

— Foarte generos, într-adevăr! – rânji Hugh, în furia; în care pretendentul meu îmi ceru mina în mod formal, şi fu de acord să instituie cinci mii de lire în rente şi; ipoteci pe numele meu, ca dotă.

— Bine lucrat, Kitty, îmi murmură el când domnul! Buttall strecură în poşeta Lady-ei Susan o mie de lirei în bancnote, pentru toaleta de mireasă a domnişoarei] Kitty Cordon!

Aceasta era prima sumă importantă care intra în mâinile Lady-ei Susan de la scandalul care-l izgonise pe Hugh din serviciul diplomatic.

Bine îmbrăcat, bine hrănit şi din când în când permiţându-şi câte un lux, Hugh nu mai avea nevoie să se zbată pentru orice fleac. Lady Susan îi dădea chiar banij ea să ia în fiecare zi o trăsură până la cafenea; dar niciun penny ca să joace în cluburile mai bune.

— Noii mei pantaloni sunt prea buni ca să şterg cu praful unor taverne de jumătate penny. De unde vrei să câştig şi eu un ban cinstit? – se plânge. a ei.

Da, voinţa Lady-ei Susan se întărea, înlocui chiar şi ginul cu vinuri slabe. Toate facultăţile ei se concentrară asupra alianţei mele cu bogatul Jonathan Buttall.

— Casa asta trebuie făcută prezentabilă, spuse ea, iar parcul pus în ordine. Acoperişul are nevoie de reparaţii…

Zidari, dulgheri, zugravi, fură chemaţi, chiar angajat un grădinar, şi încet, încet proprietatea în ruină fu reparată şi înfrumuseţată…

— Dacă-ţi cheltuieşti toţi banii pe reparaţii, ce-ai să te faci când se vor termina? – protestă Hugh.

— Kitty se mărită cu un om bogat… şi econom în acelaşi timp. Crezi că va refuza să ajute pe buna doamnă, care a fost mama adoptivă a soţiei sale?

— Înţeleg… spuse Hugh, vrei o pensie… siguranţă!

— Şi ce vezi tu rău într-o astfel de dorinţă? – întrebă Lady Susan înţepată.

— Se poate să fie bine pentru dumneata… dar cum rămâne cu mine?

— Cât despre dumneata, tinere, am de asemenea planurile mele. Buna mea prietenă Angelica Pritchin cunoaşte o fată încântătoare… fata unui berar din Surrey. Face, vreo sută de mii de lire şi are ambiţii pentru fata lui… s-ar putea să ia în consideraţie titlul tău!

Lady Susan nu voia să ia în seamă sfatul pe care i-l da Hugh, de a angaja câţiva servitori eleganţi. Bătrânul Dobson fu înnoit cu o livrea verde-canar; apoi i se permise să angajeze o fată de la azilul de bătrâni, ca să-l ajute la bucătărie.

Această Annie avea multă bunăvoinţă să servească, şi era foarte recunoscătoare pentru puţinul cel câştiga şi pentru cămăruţa în care dormea. De la început am observat că nu vorbea cu nimeni; dar ghicea dorinţele noastre la repezeală. După mai multe zile, ne-am dat seama că nu putea Vorbi – era mută.

Lady Susan era indignată şi voia s-o dea afară, dar Dobson

insistă, face cât o duzină de stricate cărora nu le mai tace gura cât e ziua de mare.

Am rugat-o şi eu pe Lady Susan, căci fata îmi câştigase simpatia. Am căutat prin camera ei şi n-am găsit decât un pieptene rupt. Singura ei rochie era petecită şi cârpită, singura ei avere era o poză în culori reprezentând o scenă de ţară, cu o colibă cu acoperiş de paie pe primul plan.

Care sunt oare forţele ce ne conduc, când mila noastră e stârnită? Probabil, interesul crescând ce-l arătam An-nie-ei provenea din amintirea propriilor mele suferinţe, pe când eram copil. Numai decât mi-am propus misiunea de-a o cultiva. Când Annie îşi scoase uniforma şi îmbrăcă una din rochiile mele, se transformă într-o fetiţă simpatică. Pantofii constituiau o problemă – rezolvată prin tăierea părţii de sus a unei perechi de ghete pe care Hugh o aruncase. Piciorul lui mic şi îngust se dovedi a fi o măsură bună pentru piciorul musculos al Annie-ei. Am luat o pătură de pe propriul meu pat, şi o pernă, ca s-o aranjez pentru noapte.

Fata mă adora – probabil eram prima fiinţă care-i arătase vreodată bunăvoinţă; afecţiunea ei, supunerea ei oarbă, îmi dădură primele emoţii cu totul lipsite egoism pe care le simţisem vreodată în viaţă. Plănuiar s-o iau cu mine după ce mă căsătoresc, căci eram hotă-l râtă, fără a spune la nimeni, s-o învăţ să scrie. Astfel ea ar putea comunica cu ceilalţi. Groaznica tăcere a muj teniei va fi ruptă.

Zilele treceau una după alta. Preparativele penint nunta mea fură grăbite. Un tapiţer veni să repare huselJ rupte de pe mobile. Annie scoase toate covoarele muri dare afară pe iarbă, şi le frecă cu apă şi săpun. Oglint zile începură să lucească. Ferestrele erau curate şi străj lucitoare.

— Cel puţin, ne vom primi vizitatorii în mod decerilj se lăudă Lady Susan.

Ziua nunţii fusese stabilită pentru ziua de trei mă Natural că am chemat croitoreasa noastră, franţuzoaica! pentru a-mi prepara trusoul.

— Un maître de forge! – strigă madame Aurélie, când auzi cine va fi soţul meu. Este nobil?

— Nu, răspunse Hugh.

— Bah! Domnişoara face o greşeală! Există doar o singură frumuseţe în Londra, care se poate compara eu, domnişoară Cordon… este Ducesa de Devonshire!

Aurélie începu să lucreze la trusoul meu fără entaj ziasm. Nu-mi face plăcere să lucrez toalete pentru bourgeoisie!

— Respectabilă… pompoasă… aşa trebuie să fie căsătoria ta; nunta unei orfane frumoase şi scăpătoare, de familie bună, care a cucerit inima unui bărbat cinstit, prin excepţionala sa puritate şi virtute! Buzele lui Hugh rânjeau pe când îmi spunea aceste crude ironii; pentru a mă îmbuna, adăugă: N-ai să găseşti la bourgeoisie prea plicticoasă în casa domnului Buttall… printre prietenii lui sunt oameni de litere, muzicanţi şi bancheri.

În ajunul nunţii mele, Hugh mă luă devreme la culcare; era îmbufnat şi tăcut – chiar mângâierile mele nu reuşiră să-i placă.

M-am simţit deodată singură – îngrozită de gândul zilei de mâine. Nu de Jonatban Buttall mă temeam, ci de schimbare! Casa asta fuseee „Căminul meu, mă adăpostise, aici descoperisem plăcerile vieţii. Acest bărbat, Hugh, îni aparţinea mie! îl iubeam aşa cum o pisică iubeşte pe acel care o hrăneşte şi o mângâie: acum un alt cap se va odihni pe pieptul meu – asta, mă speria, nu atât faptul în sine, cât schimbarea care o aducea el în viaţa mea.

Hugh se sculă, şi aprinse o luminare. Deschizând sertarul noptierei, scoase o cutiuţă. Aici, Kitty, e ceva pentru tine. Deschise cutia şi-mi arătă o bilă rotundă şi de culoare întunecată.

— Ce-i asta? – am întrebat.

Hugh mă privi cu răceală. Bărbaţii sunt creaturi murdare, Kitty, iar destinul omenesc e blestemat… mai, bine să nu te gândeşti la asta…

— Hugh! – am strigat eu. Ce-i cu tine? Pilula asta se ia cu predici? Şi în definitiv ce este?

— Este un remediu pentru un soţ gelos, sau s-o numim, dacă vrei, virginitatea ta pierdută! – răspunse el.

— Hugh! Eşti ridicol!

— Nu, Kitty! Sunt doar practic… Acum ascultă cu atenţie…

Învârti bila în adâncitura mâinii. Mâine, când mirele va încerca să te aibă, trebuie să te zbaţi… să ţipi chiar… dar nu prea tare. Jonathan se va speria uşor căci nu are prea mult experienţă; dar asta nu-l va opri. Apoi trebuie să fii timidă… asta-l va face curajos; după aceea pilula asta va face restul.

— Ce prostii. – am strigat eu, exasperată.

Hugh părea că nu aude, continuă să vorbească liniştit: în bila asta e o picătură de sânge, întrebuiţeaz-o ce fuste. Jonathan va fi fericit de mireasa sa virgină.

Mi-am amintit deodată de dascălul, care plătise o liră le mult – de foarte mult timp.

Ceea ce-mi amintesc cu cea mai mare claritate, nunta-mea, nu e nici ceremonia nupţială, nici jurământuF

pe care l-am schimbat cu soţul meu impunător, nici, marele banchet la care au luat parte cincizeci de invi)

taţi; nu e nici rochia mea cu trenă, făcută din satin de?

culoarea fildeşului, nici vălul de dantele subţiri, care. Îmi i era prins pe cap de o coroană de crini, ci faţa lui Hugiv

Marcy, când m-a cedat lui Jonathan Buttall.)

Obrajii îi erau lipsiţi de culoare, ca obrajii unei statui de marmură; buzele i se reduseseră la o linie aspră, ochii săi tragici nu-mi părăsiră faţa până în clipa când soţul meu se aplecă să mă sărute pe buze; atunci el se întoarse brusc şi se îndepărtă. Am simţit o tremurare nervoasă când mi-am dat seama că suferă din cauza mea.

Oaspeţii noştri, cu excepţia-domnului Gainsborough, a domnului Bach şi a domnului Abel, erau prietenii şi tovarăşii de afaceri ai lui Jonathan. Câţiva îşi aduseseră soţiile. Cel mai distins, dintre aceştia era Lordul William Beckf ord şi doamna sa. Fusese primar al Londrei şi era acum Director al Societăţii Turnătorilor. Părea că-l simpatizează foarte mult pe Jonathan, pe care-l striga pe nume. Atât Lordul cât şi Lady Beckford îl felicitară pe Jonathan de norocul pe care-l avusese cucerindu-mă pe mine; ne-au făcut cadou o tavă frumoasă de argint pe care era gravată emblema Societăţii.

Darul de nuntă al domnului Gainsborough a fost portretul meu,

care era prezentat într-o însă de draperii verzi, ca să-l admire oaspeţii. El şi cu domnii Bach şi Abel au cântat marşul nupţial, compus pentru ocazia asta de domnul Bach, şi mi-au făcut cadou manuscrisul original al compozitorului, pe care domnul Gainsborough îl decorase cu multă grijă cu inimi încolăcite, şi cupidoni veseli ce dansau mână în mână.

Hugh pusese darul lui în jurul gâtului meu, dis-de-dimineaţă; era un lanţ lung de aur care îmi atârna adânc între sâni, şi era încuiat cu un mic lăcăţel, cheia lui ar fi putut aparţine reginei Elfilor.

— Am să păstrez cheia, îmi spusese Hugh. N-ai să scapi niciodată de braţul meu!

— Aş putea să-l rup cu degetul mic, m-am lăudat, dar el a clătinat capul.

S-a discutat foarte mult, în timpul banchetului, despre norocul ce l-a avut Jonathan obţinând contractul de furnizare de arme marinei, pentru coloniile din America. Am băut un toast pentru victoria Majestăţii Sale, pentru generalul Burgoyne, şi pentru viteaza marină.

Banchetul se prelungi la infinit cu discuţii despre război şi politică, care nu mă interesau; se închină toast după toast de şampanie franţuzească. Eram din ce în ce mai nervoasă pe măsură ce vocea Lady-ei Susan devenea mai ascuţită, dar înainte cazea să fie prea beată, Hugh dădu semnalul de ridicare de la masă.

Soţul meu îmi luă braţul. Acum, soţia mea… să mergem! – spuse el, înclinându-se către oaspeţi.

Am plecat sub o cascadă de flori şi de glume ale comesenilor bine dispuşi. Jonathan mă duse iute prin parc, şi-mi arătă o uşă mică în zid. Am pus oamenii mei să deschidă trecerea asta veche, spuse el. Brett Harwood şi cu mine întrebuinţam întotdeauna uşa asta cin d eram copii.

Abia trecusem prin ea, când se auzi un strigăt de bun venit scos dintr-o mulţime de piepturi. Lucrătorii turnători, fierari, ucenici, rândaşi, grăjdari şi căruţaşi, cu soţiile şi copii – apăreau din toate părţile ca să ne felicite. Cineva începu să bată clopotul uzinei, pălăriile fură aruncate în sus, şi toţi strigau tare: Ura pentru mireasă. Ura pentru şef!

Bărbatul cu corpul puternic, pe care mi-l aminteam din Ajunul Crăciunului, veni spre noi. Acesta e Roger Jones, şeful meu fierar! – spuse Jonathan.

— În numele nostru al tuturor a, Stăpâne, spuse fierarul cu gravitate, rog pe Dumnezeu să binecuvânteze pe mire şi pe mireasă!

Toată lumea striga urări de bine pe când furăm conduşi spre o masă lungă de scânduri care fusese aşezată în mijlocul curţii.

Bere şi vin, miei întregi fripţi, purcei de lapte, plăcinte din carne de porc, prăjituri de tot felul, fuseseră aşezate pe această masă. Viori cântau melodii plăcute.

După un rând de toasturi, Jonathan murmură: Dansează odată cu Roger, eu o iau pe bucătăreasă câţiva paşi, şi pe urmă suntem liberi!

Pe când mâna mare a fierarului mi-o prindea pe a mea, şi braţul său de fier îmi înconjura cu grijă mijlocul, l-am văzut pe Jonathan închinându-se grav în faţa rotofeei sale bucătărese. Muzica atacă un cântec popular săltăreţ. Ne-am învârtit odată în jurul curţii, apoi Jonathan dădu semnalul ca muzica să înceteze.

Roger se înclină, în faţa mea şi mă conduse lângă şeful său. O altă salvă de urale ne salută pe când plecam.

— Ooh! – exclamă Jonathan. Mi-a ieşit sufletul. Nullens nu-i deloc uşoară.

Deschise uşa care dădea din curte întreun culoar al casei, şi pentru prima oară îşi luă soţia în braţe, murmurând: Doamnă Buttall, suntem acasă! apoi mă duse în fugă pe scări. Casa era liniştită; lumini verzi veneau prin ferestrele cu perdelele trase, căzând pe lemnăria casei vopsite în alb. Undeva un ceas bătu ora patru.

— Nu e nimeni în casă afară de tine şi de mine… sunt cu toţii afară, petrecând şi dansând. Vocea lui Jonathan era scăzută şi răguşită când repetă, nimeni afară de mine şi de tine!

Mă împinse printr-o uşă. Aici înăuntru…

Nu era nici o ezitare în Jonathan acum, ştia, ce voia. Pe când trase zăvorul şi începu să mă înghesuie spre un pat, nu m-am putut împiedica să mă gândesc cum ar râde Hugh dacă l-ar vedea pe omul acesta aruncându-se peste mine, fără o mângâiere, fără un sărut.

casa mireasă

— Soţia mea! murmură el, strângându-mă în braţele sale puternice. Mi-am tras lănţişorul de aur de la piept ca greutatea lui să nu-i rupă inelele.

— Fetiţo! Fetiţo! – murmură el. M-am jucat cu încuietoarea de la lanţ, făcând-o să se legene. Lucea în lumina palidă, iar patul se zguduia ca baleniera Negriciosului pe o apă furtunoasă. Mai târziu, în budoarul meu, am spart bila cea mică pe fusta mea. Prin pata lăsată.

Jonathan, fata mea de serviciu, toată lumea din asta va fi sigură că doamna Buttall a fost virgină.

CAPITOLUL XVII

Jonathan Buttall era un om al acţiunii şi al cifrelor, al plusurilor şi a minusurilor. Turnătoria lui, casa lui, minele lui şi vasele lui erau averi la fel de sigure şi logice ca şi barele de fier care ieşeau din cuptoarele lui. Pentru el, bogăţia era rezultatul natural al muncii.

Soţia sa, servitorii, lucrătorii din turnătorie, erau de asemenea posesiuni ale lui, de care era cât se poate de mândru.

— Jonathan e un burghez snob! – spunea Hugh.

— Hugh Marcy e un aristocrat escroc! – spunea Jonathan.

Cred că niciodată doi oameni nu s-au urât mai mulţi totuşi mascându-şi admirabil antipatia, ca aceştia doi.

Soţul meu nu avea niciun dubiu că afacerile lui – mereu crescânde – vor produce o bogăţie merei crescândă. Într-o bună zi va fi chiar onorat de către Regel

— Este progresul normal al societăţii, îmi explica el mie. Anglia are două surse de putere… manufactura,)

navigaţia, băncile; acestea constituie una dintre ele; pământul constituie pe cealaltă. Când aceste două surse dai un maximum, ele se întâlnesc. Eu mă apropii de aceasta întâlnire. În curând voi cumpăra o moşie şi voi devenit un moşier… un proprietar de pământ, apoi… într-o zi, îi vei deveni Lady Buttall, scumpa mea!

Cunoscusem trei doamne – Lady Susan, Lady Angeăica Pritchin, şi de curând Lady Emily Beckford, şi ni cil una nu mă impresiona. Dar

pentru a-i face plăcerea lui Jonathan am spus: Ar fi încântător.

La câteva zile după nuntă, am cerut pentru prin oară ceva – s-o iau pe Annie în serviciul meu.

— Cine-i Annie? – a întrebat Jonathan. Mâncase bine, şi era bine dispus.

— O fată de serviciu, de la Lady Susan, e mută; dar am învăţat-o să scrie, e foarte deşteaptă.

Jonathan părea nehotărât. Doamna Nullens a fost atât de mult timp stăpână, a bucătăriei, trebuie consultată.

— O vreau pentru mine… la etaj!

— Vrei să spui că o vrei în serviciul tău, personal, draga mea? E imposibil… admit, trebuie să înveţi să dai ordine, dar într-un fel potrivit cu situaţia ta!

— Annie nu e surdă. S-ar putea să folosească ca servitoarea mea să nu poată bârfi în camera servitorilor!

— Înţeleg… nu-i nimic dacă încercăm, dar mă îndoiesc…!…

Sosirea lui Annie dădu naştere la o sumedenie de comentarii, între serviteri. Putea să scrie cuvinte simple pe o tăbliţă, dar nu putea vorbi! Ceilalţi servitori nu puteau scrie! Erau geloşi pe situaţia ei, dar Annie ar fi suferit torturi chiar, numai să mă poată servi.

Din banii de buzunar pe care mi-i dădu Jonathan, i-am cumpărat o uniformă cum se cade, şorţuri frumoase, pantofi noi şi lenjerie. Camera ei era chiar lângă budoarul meu. Mi-am făcut o plăcere din a mobila camera asta însorită cu mobile pe care le găsisem îngrămădite în pod. Neavând acum nicio Lady Susan, care să mă împingă la lecţii, am petrecut ore fericite educând pe acest copil al nenorocului.

Viaţa mea ca Doamna Buttall din strada Greacă era destul de plăcută. Aveam trei persoane care mă interesau – Jonathan, ale cărui cereri erau mereu reînnoite, Annie şi Hugh.

L-am pus pe Jonathan întâi, deoarece ordinele şi gusturile lui aveau întâietate în căminul nostru; pe Annie a doua, fiindcă ea era simbolul unei nevoi interioare care mă împingea să ajut pe cineva. Hugh? Credincios promisiunii sale, Hugh păstra încă cheia care încuia lacătul de aur de pe pieptul meu.

De două ori pe săptămână, petreceam după-amiezi leneşe cu amantul meu neobosit.

Chiar Jonathan găsea recomandabil să trec parcul şi s-o vizitez pe mătuşa Susan Dowett.

Stând întinsă, goală, ascultând ciripitul păsărilor, uitat de tot afară de mângâierile iubitului meu. Mă iubea acum ca şi când ar fi vrut să sece în mine orice izvor de emoţii, lăsând doar o coajă, goală pe dinăuntru, pentru rivalul său.

— Jonathan nu te va putea excita niciodată, insistă el, e un bou grosolan.

— Poţi să-l faci tu grosolan, dacă vrei, dar nicidecum bou, îl supăram eu.

— Să-l ia dracu'! Cum am putut oare să-l las să mi te ia?

Acum că eram măritată, şi nu mai aveam niciun fel de nevoie de pregătire, Lady Susan alunecă din nou spre vechile obiceiuri. Casa deveni din ce în ce mai dărăpănată pe măsură ce treceau lunile. Praful se aduna. Camerele erau mucegăite şi niciodată aerisite.

— De ce permiţi asta? – l-am întrebat pe Hugh.

— Nu pot s-o opresc să-şi cumpere gin… Jonathan e de vină.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ştii, desigur, că i-a fixat o pensie… Zece guinee pe lună tot restul vieţii.

— Ce frumos din partea lui Jonathan… n-am ştiut.

Hugh rânji. Să nu-ţi închipui că mărinimosul Jonathan s-a despărţi de banii lui fără să-şi ia partea leului; a luat asupra lui toate ipotecile care grevează casa… o tranzacţie minunată… care face onoarea spiritului său de economie… dar care mă lasă pe drumuri!

— Dar, Hugh, casa asta va fi mereu căminul tău.

— Nu, scumpa mea.

— Atunci ce vei face?

Clătină din cap. Habar n-am.

Jonathan nu încuraja de loc" vizitele lui Hugh în strada Greacă. Tipul ăsta e o pacoste! spunea el, cu asprime. Are un fel de a cere un împrumut care te face să te simţi extrem de prost când îl refuzi. Dar să

fiu al dracului dacă am să plătesc datoriile de stos ale lui Hugh Marcy!

— Ai fost foarte bun, că te-ai gândit la Lady Susan.

Mă privi bănuitor. Cine ţi-a spus asta?

— Ea mi-a spus, am minţit eu cu neruşinare.

Jonathan nu s-a îndoit niciodată de fidelitatea mea; era prea mândru, încrederea în el era prea enormă pentru a-i permite să se îndoiască de propria sa autoritate. Slăbiciunea lui Jonathan nu era gelozie, ci un temperament violent. Prima oară când l-am văzut într-unul dis accesele sale de furie, aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Biroul său era la etajul al doilea al clădirii principale al fabrici. De la fereastra lui putea să vadă orice colţ al curţii imense. Toată ziua, şi adesea şi noaptea, căruţe încărcate din greu; multe dintre ele trase de boi, cărau materiale terminate ori materii prime între fabrică şi magazie. Scârţâitul roţilor de la căruţe, zgomotul copitelor, strigătele groase, răguşite, plescăitul biciului conducătorilor, toate astea făceau parte din casa noastră tot atât ca şi sunetul ciocanelor pe nicovale sau strălucirea focului din turnătorie, care iluziona cerul nopţii.

Într-o zi, pe când ajuta la încărcatul unei căruţe, ub ucenic scăpă, o spirală delicată de fier şi-i rupse un inel. Jonathan văzu asta de la fereastra biroului. Înjurând, se repezi pe scări în jos, îl apucă pe băiatul îngrezit, şi-l bătu până îl lăsă aproape în nesimţire, apoi îl ridică în sus şi l-ar fi aruncat peste poartă dacă Roger Jones iau i l-ar fi scos din mâini.

Când i-am spus lui Hugh ce se întâmplase, îmi spuse: Aşa… fierarul are încă accesele lui! Ar fi trebuit să-i auzi când era copil. Se lua la bătaie cu şase dintre noi, la Vestminster. Directorul nostru spunea că în acele momente Buttall înnebunea complet. Odată la o adunare a Societăţii Turnătorilor, unul dintre membri l-a contrazis de Jonathan. Să fiu al dracului dacă n-a aruncat cu o – ălimară în bătrânul acela. Din fericire a lovit în zid „stropind totul cu cerneală. Scandalul a fost muşamalizat, Iar Jonathan a fost gata gata să fie eliminat pentru purtare nedemnă de acea demnă societate! E de vină sân-lele plebian al lui Jonathan… nu poţi să faci un domn dintr-un fierar în două

generaţii. Stră-străbunicul lui

Jbnathari a fost un francez… un fierar numit Bauteille L-au angajat în Anglia pe vremea lui William şi a Regu noi Mary, când fierul forjat era la modă. El lucra grilaje şi porţi şi mai ştiu eu ce pentru palatele Regelui. E posibil pentru uni să treacă de la fier la dantele în spaţiul unui secol – dar nu pentru acei de speţa lui Jonathan!

Hugh oftă, se scula în picioare şi-şi căută ciorapii Dacă, eu aş avea banii lui Buttall şi el ar avea manierele mele… îmi aruncă fusta pe pat. Deocamdată, îi am soţia… iar el îmi are amanta. Păcat!

Poveştile despre temperamentul soţului meu nu mă impresionau, îl văzusem pe Banks negriciosul bătrându-se cu trei marinari, aruncând doi dintre ei în Tamisa şi lăsându-i pe al treilea în nesimţire, aproape pe moarte, pe chei. Bărbaţii de genul lui nu se atingeau niciodată de femeile lor. Socoteau asta nedemn de ei. Bărbaţii slabi însă bat femeile.

În timpul zilei îl vedeam doar puţin pe Jonathan. Pleca de la masă direct la birou, iar mai târziu pleca adesea în oraş, cu treburi pe la banca Guild, sau Lloyd, sau Hoare, la care era director. Câteodată venea acasă pentru prânz, pe care-i plăcea să-l termine cu un păhărel de băutură fină şi cu un scurt intermezzo casnic, care erau plăcerile lui favorite.

Serile erau orele cel mai bune ale lui Jonathan. Ce mult îi plăcea să prezideze la masa de seară. Eram într-adevăr recunoscătoare Lady-ei Susan pentru lecţiile ei. Îmbrăcată într-o rochie lungă, purtându-mi noile bijuterii, eram la înălţime. Câteodată oaspeţii noştri erau membrii plicticoşi ai societăţii „cu soţiile lor grăsune şi serbede; Câteodată era un avocat cu faţa şmecheră, sau vreun marinar. Nu luam parte activă la conversaţii. Era de ajuns să zâmbesc, să spun da sau un la momentul potrivit şi să am grijă ca paharele şi tăvile să fie bine umplute. N-aveam niciun ordin de dat. Bucătăreasa Nullens avea toată răspunderea; două fete serveau la masă, şi mâncarea noastră era dintre cele mai bune, iar vinurile bine alese.

Îmbrăcat cu o haină elegantă şi cu pantaloni de satin, cu cămaşa plisată la mâneci şi la gât, o idee de pudră în păr, Jonathan tăia o pulpă

imensă de bou, sau păsări, cu o precizie de expert.

El însuşi nu mânca fructe, nu era niciodată mai fericit ca atunci când umplea farfuriile oaspeţilor pentru a treia oară. Bea cu moderaţie, preferând vinurile uşoare franţuzeşti.

Seara de joi era dedicată muzicii. A fost o mare surpriză pentru mine să descopăr că Jonathan era un muzicant, şi că domnul Gainsborough, domnului Abel, şi domnul Bach erau vizitatori regulaţi la el în casă.

Ei formau ceea ce numeau în glumă Quartetul din strada Greacă, în acest quartet soţul meu cânta la violoncel sau la vioară, cu o egală îndemânare. Pentru aceste şedinţe domnii aranjau portative în bibliotecă, aduceau caiete cu note şi mutau clavecinul din colţul lui. Îmi plăcea să stau într-un fotoliu adânc şi să-i ascult. Era o atmosferă plăcută de pace în camera aceea bogată, plină de rafturi cu cărţi, îmi plăcea să privesc la cele două portrete de Thomas Gainsborough care atârnau pe peretele dinspre răsărit, de o parte şi de alta a: unui Canterboury, vechi şi foarte rar, unde Jonathan păstra amintiri preţioase adunate în timpul călătoriilor sale.

— Nimfa pe gânduri şi Băiatul Albastru – ce fată frumoasă şi ce băiat frumos, erau!

CAPITOLUL XVIII

Am cunoscut pe Laurie în ziua memorabilă, când Jo. nathan a primit concesiunea pentru construirea unui nou candelabru imens pentru Catedrala Sf. Paul. Cerşea de lungul gardului care înconjura curtea fabricii; o fetiţ mică şi slabă. Unul dintre ucenici arunca cu pietre dup ea. Sărea ca un drăcuşor, ca să evite pietrele, scoţia limba şi strigând cuvinte pe care Lady Susan mă făcuse’s; le uit.

Iiinid aprei s-o fi li. M

Am chemat-o la uşă şi i-am dat bani să-şi cumpere d: mâncare. M-am abţinut să-i pun vreo întrebare. A dori; zi a venit din nou, cu un zâmbet care mi-a rupt inima l-am dat iarăşi bani şi a alergat la brutăria cea mai ap piaţă. A treia zi n-am mai putut răbda. Am adus casă. Era murdară, şi părul îi era plin de păduch avea mai mult de zece ani. Am

cerut apă caldă şi ar spălat-o chiar eu, Annie mă urmă cu un zâmbet nu! ţumit pe faţă.

— Unde locuieşti, Laurie? – am întrebat eu.

— Acolo… a răspuns ea, vag.

— Ţi-e teamă de cei care adună fetele pentru borck

Laurie? – am întrebat-o cu o intonaţie pe care ea cunoştea mai bine. Se retrase ca şi când aş fi lovit-o ochii ei păreau a spune: Ce poate şti o frumoasă Lac despre traficanţii de carne vie?

I-am găsit şi haine, şi am culcat-o într-o cameră că nu era folosită. I-am ars zdrenţele împuţite în cărnii1 meu. A dormit timp de douăzeci şi patru de ere fără se trezească. Apoi am chemat-o pe Nullens şi i-am s-o să-i dea de lucru lui Laurie.

Bucătăreasa era indignată, şi s-a plâns lui Jonathan: fiinţa aceea stricată… în bucătăria mea respectabilă!

Jonathan se supără: Dar, Kitty, asta e imposibil! Nu-ţi dai seama cine e fata asta… s-ar putea să fie o prostituată!

— Da, s-ar putea, am spus eu calmă, dar e încă un copil. M-am rugat zadarnic, el a insistat să mă descotorosesc de Laurie. Am petrecut dimineaţa următoare încercând s-o. angajez pe la negustorii din vecinătate. Bărbaţii şi femeile lăsau privirea în jos spunându-mi că n-au nevoie de ajutor.

În cele din urmă vizitiul meu îmi spune. Soţia mea ar putea s-o ia la ea… adică… dacă doamna ne-ar da e mână de ajutor.

— Foarte, bine, am consimţit eu. Cât va costa?

— Trei shillingi pe săptămână, doamnă, şi va fi îngrijită bine.

Am dus-o pe Laurie în casa vizitiului; soţia lui părea de treabă. Laurie n-a spus nimic când mi-am luat rămas bun de la ea.

Mai târziu vizitiul mi-a spus: E cuminte şi ascultătoare, soţia mea crede c-o să facă o fată vrednică din ea.

Dar a doua oară când m-am dus s-o văd pe Laurie, ea fugise, şi n-am mai văzut-o niciodată. Amintirea ei m-a chinuit ca amintirea unui lucru la care ţineai mult şi pe care l-ai pierdut.

Jonathan era prea preocupat cu desenarea noului candelabru pentru a da, prea mare atenţie reproşurilor mele.

— Bine… fata a plecat. Bine că am scăpat de ea!

spunea el, ridicându-şi privirea de pe o masă mare de desen, cu o expresie pierdută pe faţă.

Nu puteam să uit copilul acela flămând, îngrozit. Necăjită, m-am dus să-l văd pe Thomas Gainsborough şi i-am povestit totul.

El întindea culori pe ultimul plan al unui tablou ce reprezenta o doamnă masivă, îmbrăcată în satin roz, cu penele din coafură înalte de aproape un metru.

— Vezi, Tom, era aşa cum am fost eu, i-am spus cu un nod în gât.

A dat din cap şi a pictat un timp în tăcere. Apoi a făcut un pas înapoi, ca a-şi privească lucrul: Unul din cele mai grele lucruri, pentru noi toţi, este să învăţăm să închidem ochii, Kitty. Uită-te la scroafa asta grasă, îmbrăcată în satin… face un milion de lire. N-aş da doi bani pe ea toată!

— Aş fi putut găsi un mijloc ca s-o ajut pe Laurie, am strigat eu. Acum ce se va întâmpla cu ea?

M-a privit cu ochii lui albaştri, senini. Eşti soţia lui Jonathan; e mai bine să faci cum vrea el. Sunt niii de Laurie, n-ai să reuşeşti decât să-ţi frângi inima, scumpa mea.

— Dar uită-te la mine, pentru mine s-a făcut ceva, Tom!

El zâmbi. Priveşte-ţi faţa în oglindă, Kitty, şi ai să găseşti răspunsul. Tu ai lumina care răzbate prin murdărie şi zdrenţe)., frumuseţea… frumuseţea. Ieri Regina m-a întrebat cum te cheamă!

— A venit Majestatea Sa aici?

— Nu. Ducele de Cumberland i-a vorbit Reginei despre portretul tău şi acum trebuie să le pictez pe cele trei

Principese! Tom imită accentul german pronunţat al

Reginei Carolina: Ach, Ja! Să pictaţi înălţimile Lorg aşa cum pictat pe dreguţa domnişoara Buddall!

Glumele lui Tom nu m-au făcut să uit ceea ce rmf preocupa. Ceva putea fi făcut pentru Laurie-le din lumea întreagă. Acum, când circulam pe jos sau cu trăsuraf vedeam copii, a căror faţă îmi amintea pe a mea cânc aveam vârsta lor; aceiaşi expresie flămândă şi îndureratăi Le aruncam prostește, fără niciun rost, pumni de banij

ştiind că asta nu era decât un mijloc ca să-mi adorr mila mea neputincioasă.

— Vor exista întotdeauna bogaţi şi săraci, spunea Joriathan cu seriozitate. Bogăţia este fructul priceperii şi] a muncii neobosite.

Hugh proceda mai bine decât să emită astfel de prostiif gogonate. Părerea lui în materie de relaţii sociale putea fi rezumată în câteva cuvinte: Există unii sus, şi unii] jjos…

Jonathan pleca adesea de acasă – la Liverpool, la Southampton, sau în Ţara Galilor. Vasele lui, încărcate eu îier pentru New York, Boston şi Virginia, navigau acum escortate de vase de război.

Nu-mi propuse niciodată să-l însoţesc, într-una din călătoriile lui. Îmi spunea că există prea mulţi bandiţi de drumul mare pentru siguranţa doamnelor.

În timpul uneia dintre aceste absenţe ale lui – când tocmai îmi luam ceaiul în fotoliul meu preferat din bibliotecă – o servitoare intră grăbită şi tulburată să mă anunţe că Roger mă roagă să cobor în curte. Ochii îi erau mari, deschişi de curiozitate pe când îmi spunea: E vorba de înălţimea sa, Ducele! de Malminster, doamnă, trăsura dumnealui e în curte!

Mi-am aruncat o pelerină pe umeri şi am coborât scările în fugă. Plouase, şi lespezile de piatră luceau ca mătasea în lumina focului din cuptoare. O trăsură uşoară oprise în curte; era trasă de nişte trăpaşi frumoşi, ţinuţi în frâu de un lacheu elegant.

Ducele era în picioare în faţa focului din turnatorie. Purta o pelerină lungă de un albastru închis. Dantelele fine de la gât îi accentuau paloarea feţei şi albeaţa părului său pudrat.

— Doamnă Buttall, spuse el. Vă cer iertare pentru că v-am făcut să ieşiţi pe vremea asta umedă!

— Nu mă supără ploaia, înălţimea Voastră, am răspuns.: – Se întoarse spre schiţele ce erau fixate pe perete. Văd că Buttall mi-a realizat foarte bine ideea… dar aici… dacă priviţi mai atent, trebuie făcută o corectură. Aceste braţe trebuie să fie duble, nu simple!

— Am înţeles, înălţimea Voastră! – răspunse Roger.

Fără a-şi întoarce capul, Ducele spuse: Domnul meu, vorbeam cu

doamna Buttall!

— Da, înălţimea Voastră f Roger se înclină dar nu plecă.

Ducele luă un monoclu, care atârna de un lanţ de aur prins în jurul gâtului, şi-l puse în ochi. Doamne! murmură el, abia mişcând din buze pe când se apropia de mine – Eşti drăguţă de tot, doamnă Buttall!

Mi-am simţit obrajii înroşindu-se când îmi spuse cu voce tare: Vreţi să-mi oferiţi o ceaşcă de ceai, doamnă?

În clipa când am intrat în bibliotecă, arătă spre ferestre. Trageţi perdelele la (o parte, doamnă Buttall, vreau mai multă lumină! După ce am tras perdelele, se îndreaptă spre Băiatul Albastru, şi studie tabloul de aproape.

Înalt de doi metri şi ceva, drept ca o nuia, cu haina largă pe mijlocul său îngust, şi bine întinsă pe umerii săi laţi, acest bărbat avea o siluetă grozavă. De abia când s-a întors şi m-a privit, mi-am dat seama că era bătrân – bătrân!

Arătând spre Nimfa, pe Gânduri, spuse: Şi asta e o pânză bună; dar asta cu fiul lui Montford este ce a făcut Gainsborough mai bun.

Se învârti împrejurul meu, cu monoclul la ochi. Hum… bine îmbrăcată, ai fi un bun model pentru un portret de înalta ţinută…

Cercetă asemănarea dintre mine şi tablou. Drăguţ… dar neînsemnat. Ai nevoie de gătelile unei Lady!

Făcu înconjurul camerei, uitându-se la cărţi şi la cutiile instrumentelor muzicale. Apoi mă întrebă brusc: Unde e soţul dumitale, doamnă?

Manierele poruncitoare ale acestui bărbat trufaş m-au îndemnat să-l înfrunt. Soţul meu e plecat să-şi vadă de propriile lui treburi, dacă aceasta vă poate interesa, domnule!

Ducele izbucni într-un râs subţire, fără veselie, drace!… Mica doamnă are spirit, îmi place asta. Urăsc femeile plângăreţe. Vino încoace, vreau să te privesc!

N-am reuşit să mă smulg din mâna lui extrem de delicată, totuşi puternică, ce-mi prinsese încheietura şilindu-mă să mă scol în picioare.

Ochii îndrăzneţi îmi cercetară faţa. Piept frumos… mijloc subţire… şi ce mai glezne, murmură el.

— Am mai auzit asta, am replicat scurt, obraznică.

Râse din nou cu râsul său care semăna cu un cotco-dăcit, şi ridicându-mi o buclă o ţinu în lumină. Ce păr! Fetiţo, ce păr! apoi se întoarse brusc, spunând: Adio, doamnă, ne vom mai întâlni, şi plecă.

Jonathan lipsise o săptămână de acasă; dar probabil că fusese informat despre vizita Ducelui chiar din clipa and se întorsese acasă, căci urcă scările două câte două şi pătrunse ca o vijelie în camera mea. Fără, un cuvânt «le bun sosit, strigă: Ce – a căutat Malminster în casa mea?

— A… a cerut un ceai! – m-am bâlbâit eu, surprinsă, de furia lui.

— Ceai! Prostii! Vrea portretul lui Brett! Vorbeşte, femeie! S-a uitat la el?

— Desigur.

— Ce a spus… gândeşte-te. Gândeşte-te!

— A spus că e tot ce poate face Gainsborough mai bun.

— Dumnezeule din ceruri! Jonathan îşi izbi fruntea cu palma. Asta-i şantaj! Şi n-am bănuit nimic. Prost ce-am fost! Idiot! Am crezut că am prezentat oferta cea mai ieftină pentru candelabru… şi când colo, bătrânul

Duce mi-a întins o cursă! Dar am să-i stric planurile, în viaţa lui n-are să pună mâna pe portret!

— Ce sunt toate astea, despre portret… candelabru!

am întrebat eu nerăbdătoare.

Jonathan ieşi în fugă din odaie fără să răspundă şi dădu buzna afară din casă, urlând atât de tare după Roger încât putea fi auzit dintr-un capăt al curţii până în celălalt.

În seara aceea Jonathan fu într-o dispoziţie foarte puţin sociabilă. Abia dacă scoase două vorbe /tot timpul mesei. După ce-şi sorbi cafeaua, spuse supărat: „Grăsunul ăla de văr al Ducelui de Malminster, s-a tot învârtit în jurul fabricii azi după amiază. Se numeşte de Errington, Sir Robert de Errington, spunea că te cunoaşte şi că vrea să-ţi prezinte omagiile lui… l-am trimis la plimbare!

A trebuit să mă gândesc de două ori până ce am făcut i o legătură între numele de Errington şi tovarăşul de beţie al lui Hugh din

noaptea aceea. Apoi, amintindu-mi scena ridicolă dintre Lady Susan, jucătorul Levitt, şi onorabilul Robert, am râs.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? – m-a întrebat Jonathan cu asprime.

— L-am văzut doar odată. Era beat. Lady Susan l-a dat afară din casă.

— A avut curaj… de Errington se înrudeşte cu Malminster prin a treia soţie a Ducelui, şi Ducele îl întreţine dându-i o sută de guinee… două sute, sau trei… banii n-au nicio importanţă pentru Malminster. E unul dintre cei mai bogaţi nobili din imperiu.

— Jonathan, există vreo neînţelegere între tine şi Duce? – am întrebat eu.

— O chestiune de afaceri n-ai putea să înţelegi.

M-a supărat să fiu înlăturată, aşa, ca un copil. Aş înţelege destul de bine, dacă mi-ai explica.

Luat pe neaşteptate, Jonathan începu: Sper să realizez vreo trei mii de guinee cu contractul ăsta… nu e vorba numai despre candelabru… este şi…

Se opri, faţa i se făcu de un roşu închis, vinele de la tâmple i se umflară; tocmai ţinea o carafă într-o mână şi dopul în cealaltă. Deodată ridică sticla grea la înălţimea umărului şi o izbi cu zgomot de masa lustruită. Vinul fu împroşcat în toate direcţiile, bucăţelele de cri sJ tal se împrăştiară prin toată camera. Jonathan privi la dopul de sticlă pe care-l ţinea încă în mână, apoi îl aruncă în perete cu un ultim gest de furie, şi ieşi greoi, din sufragerie.

— Ce crezi că are Jonathan? – l-am întrebat pe Hugh, a doua zi după amiază.

— Prost dispus ca de obicei, cred! – presupuse el.

— Nu… e ceva în legătură cu Ducele de Malminster şi candelabru.

— Candelabrul! exclamă Hugh, sărind din pat.

— Da, pentru Catedrala Sf. Paul, Jonathan a căpătat contractul.

— Kitty, eşti sigură? îmi scutură braţul. Cât va primi Jonathan?

— El a spus trei mii…

Hugh începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră „cu faţa luminată de surprindere şi bucurie. Aşa deci… Bobo a aranjat… bun băiat!

Hugh sări din locul unde stătea şi „căzu drept în mijlocul patului, apoi se aruncă peste mine cu o sută de sărutări, încât am uitat şi de candelabru, şi de Duce, şi de tot.

Când am pornit, spre casă, Hugh m-a oprit la uşa mătuşii sale. Intră s-o vezi l – a spus el.

Ruşinată de faptul că o neglijasem în ultimele două săptămâni, am intrat la ea în cameră. Lady Susan zăcea întinsă într-un chaise-longue, cu părul într-o dezordine sălbatică, cu faţa umflată şi atât de beată încât îşi pierduse cunoştinţa.

— Hugh! N-am văzut-o niciodată în halul acesta! am exclamat eu. De ce-i dai voie să-şi cumpere băutură?

— Ce pot să fac? Ridică mâinile într-un gest neputincios. Banii sunt la ea!

— Dacă nu se opreşte, o s-o omoare băutura.

— Ce pierdere grozavă! – spuse Hugh cu dispreţ.

Patul Lady-ei Susan era murdar, oala ei de noapte putea t Am s-o trimit pe Ahnie să facă curăţenie aici, am spus eu ieşind din cameră.

— Să nu faci asta, obiectă Hugh. Nu vrea să lase pe nimeni să intre aici când e doar pe jumătate beată… se înfurie ceva grozav… ieri a aruncat cu un vas de Sèvres după mine; noroc că era deja crăpat.

— Atunci trebuie să facă Dobsan curăţenie.

— Şi lui Dobson îi e frică de ea, râse Hugh. Săptămâna trecută i-a aruncat în spate cu lopăţica de cărbuni.

— Nu e niciodată lucidă?

— Din când în când, când e nevoie. Hugh îmi luă, braţul şi mă duse în fugă pe scări, cum făcea întotdeauna.

Nu puteam să-mi explic veselia lui.

— Ce vrei să spui, când e necesar? am întrebat eu.

„— Crede-mă, e trează, ca un popă când trebuie să meargă în oraş ca să ridice ceva bani. Hugh râdea ca un şcolar, în lipsa ei îi scotocesc cocina, în căutarea acelei chitanţe a mea… E doar de

treisprezece lire şi şase shillingi. E un mister unde a putut s-o ascundă. S-o ia dracul!…

În noaptea aceea Jonathan se culcă cu spatele la mine, umerii lui laţi făcând impresia unei creste înalte de munţi. Salteaua tresaltă de fiecare dată când îşi mişca picioarele puternice, sau când îşi potrivea pernele, izbindu-le cu pumnul ca să le aşeze.

— Jonathan, am murmurat eu, ce te preocupă?

A mârâit doar, drept răspuns. M-am întors cu spatele la el, şi am aţipit; dar curând – nu ştiu cât timp după aceea – am fost trezită de un ciocănit puternic în uşă. Jonathan se şi ridicase în capul oaselor. Doamne Sfinte!

— Mârâi el. „Nu poate cineva să fie lăsat în pace, nici i măcar noaptea!

Am dat fuga la uşă; afară era Annie, cu ochii mari deschişi şi sticloşi în lumina lumânării. Ridică tăbliţa pe care mâzgălise: Doamna bolnavă.

— Vrei să spui Lady Susan? – am întrebat eu.

Annie aprobă din cap.

— Dobson e aici?

Annie dădu iarăşi din cap, şi arătă în jos pe scări.

— Aleargă jos, spune-i că venim.

Jonathan şi coborâse din pat. Îşi trăgea pantalonii cu mişcări repezi, smucite. La urma urmei bătrâna doamnă nu poate dura la infinit, spuse el ca pentru a mă îmbărbăta.

Am traversat în grabă curtea turnătoriei, şi am trecut prin portiţa din zid, în parc. Dobson alerga în spatele nostru. Lumina ardea la mai multe ferestre ale bătrânei case.

— A apucat-o cam pe la miezul nopţii, doamnă, spuse Dobson: Sir Hugh a fost acela care-a auzit-o înecându-se şi tuşind!

— Aţi chemat un doctor? – întrebă Jonathan.

— Nu, domnule. Mi s-a spus să vă aduc pe dumneavoastră amândoi.

L-am găsit pe Hugh lângă patul Lady-ei Susan. Când am intrat, s-a întors spre noi, spunând: S-a terminat, a murit.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Jonathan. 9!

— A avut o criză, mai serioasă decât atacurile dinainte; am auzit-o horăcind, dar când am ajuns aici, murise, j

Se auzi un sunet de sticle; Jonathan le scotea de sub pat cu vârful ghetei. Asta-i cauza, spuse el cu dispreţ.

— Da, şi la vârsta ei, adăugă Hugh. Avea şaptezecij sinouă de ani… j

Pe când trăgeam cearşaful peste faţa Lady-ei Susan n-am simţit nicio tristeţe; doar un fel de nedumerire, că viaţa putea fi atât de nefolositoare, şi moartea atât de! neconcludentă.

Ce doi bărbaţi vorbeau cu Dobson. Am să trimit-i după judecătorul de instrucţie, spuse Jonathan, arătâncij cu capul spre patul moartei. Nu-i nevoie să mai spun J

că voi susţine toate cheltuielile. Pe faţa lui era „un slab zâmbet de satisfacţie pe când se întoarse spre mine: Vii.

Kitty?

— Mai bine rămân să veghez.

— Cum vrei, răspunse el. Dobson s-a dus să aducă pe cineva, o oarecare d-nă Tolliver, care locuieşte în strada Estuarului. Ea va veghea pentru doi shillingi pe noapte, şi va avea grijă de toate când va sosi judecătorul.

Dobson şi Jonathan de abia plecaseră, când Hugh mă luă de mână. Kitty! Ce se va alege de mine?

Contrastul între fata sa frumoasă, silueta sa înaltă, şi teama copilăroasă care i se citea pe faţă, era prea mare ca să mă pot abţine să zâmbesc.

— Foarte bine, râzi! – spuse el supărat. Soţul ăsta al tău, fierarul, va executa ipotecile chiar în clipa când sicriul cu Susan va fi în groapă… Ce-am să mă fac eu atunci?

Mi-am scos pelerina. Vino, Hugh! Deschide ferestrele, adună toate sticlele acelea. Să curăţăm niţel camera. Mi-e ruşine s-o vadă un străin, parcă e o cocină!

Mârâind şi protestând, Hugh ascultă. Nu mă gândisem niciodată la ce se va întâmpla cu Hugh după moartea Lady-ei Susan. Abia acum,

pe când ridicam veşmintele împrăştiate, ştergeam praful de pe mese, adunam paharele, ceştile şi farfuriile murdare punându-le pe o tavă, am început să-mi pun această întrebare:

— Kitty! Cu amândouă mâinile ţinând sticle, Hugh mi se aşează în drum. Tu mă poţi ajuta… ai o alocaţie de la soţul tău… nu-mi trebuie mult… cel puţin să găsesc o locuinţă unde să ne putem vedea.

Hugh părea un copil speriat; pentru prima oară de când îl cunoşteam m-am simţit mai bătrână ca el, mai înţeleaptă. Du sticlele jos la bucătărie, Hugh, am spus eu, – blinda. Şi când te întorci adu mătura şi făraşul. Mai întâi trebuie să scoţi oala de noapte în hol; Dobson, va avea grijă de ea când se va întoarce. Hugh, se execută cu o privire de reproş în ochi. Ţinându-i batista apăsată pe nas, trase oala în hol şi plecă grăbit spre bucătărie.

Doamna Tolliver era o femeie puternică, cu obrajii roşii; \parul cenuşiu era strâns la ceafă într-un coc bine aranjat. Purta o rochie neagră de lână, şi ducea un sac negru – fără îndoială plin cu misterioasele lucruri necesare meseriei sale.

Îşi luă imediat misiunea în primire, ordonându-i lui Dobson să ţie focul aprins în bucătărie şi apă caldă pe sobă. Îmi place să-mi beau ceşcuţa mea cu ceai – spuse ea în chip foarte practic.

Hugh mă însoţi pe când traversam parcul. Răsăritul se lumina, în curând se va crăpa de ziuă. Copacii erau liniştiţi, păreau că dorm în lumina slabă a zorilor. M-am oprit o clipă să ascult sunetele nopţii – un greier, lătratul unui câine, scârţâitul îndepărtat al unei căruţe.

Kitty, m-am purtat ca un prost; dar lucrul de care mă temeam într-adevăr, grija mea dintru început, a fost: va naşte vreun obstacol între mine şi tine? Nu-ţi poţi închipui ce-ar însemna pentru mine să te pierd.

Am fost mişcată de emoţia glasului său, de căldura mâinilor sale mângâietoare. N-avea grijă, Hugh, ar murmurat eu, o să găsim noi o cale.

CAPITOLUL XIX

Moartea Lady-ei Susan, sechestrarea casei sale, gonirea lui Hugh

din cuibul care-l adăpostise ani de zile, îi redară lui Jonathan buna sa dispoziţie.

— Eu nu sunt omul vorbelor… iubesc acţiunea, declară el „şi nu-şi dezminţi lăudăroşenia, îl trimise pe Hugh să ducă rămăşiţele Lady-ei Susan la Castelul Montford, unde fură înmormântate în Capelă. Execută ipotecile asupra casei din Soho, iar bătrânul Dobson fu pensionat şi trimis înapoi în satul său natal.

Cât priveşte pe Hugh – după ce se terminară toate formalităţile, se trezi într-o cameră întunecoasă, care-i servea şi de dormitor, în strada Ducelui.

— Am urât întotdeauna cartierul Soho! – spunea el melancolic. Acum visul meu de a trăi în Mayfair, s-a împlinit… dar iată în ce condiţii mizerabile!

Un capăt al străzii Ducelui dădea în eleganta piaţă Să James şi capătul celălalt în str. Pall Mall. Era doar la o aruncătură de piatră de Aimack, clubul de cărţi favorit al lui Hugh. În apropiere se aflau tavernele şi cafenelele lui preferate.

Se tocmise din greu cu proprietăreasa; o persoană zgomotoasă, care se lăuda cu protecţia Curţii. Deoarece Hugh era un „Şir", ea îi dădu camerele ei de primire.

Ne-a trebuit o zi ca să sepatem din cameră scaunele ei aurite şi rahitice, mesele acoperite cu fel de fel de nimicuri, vasele mari umplute cu ierburi uscate, şi fotografiile învechite ale dinastiei Regale, se plânse el.

Am acoperit, cheltuielile lui Hugh pe timp de o lună „dar eram îngrijorată pentru viitor. Hugh îi considerase întotdeauna pe Jonathan foarte credul şi uşor de înşelat.

În relaţiile lui cu mine; dar era complet greşit. Nu se născuse încă un om mai şmecher decât Jonathan, când «ca vorba de bani. Nu mă bănuia că-l ajut pe Hugh; dar ţinea o socoteală îngrijită a cheltuielilor, şi pretindea ca eu să procedez la fel.

— Asta nu poate dura, mi-am prevenit eu iubitul, s-ar putea să vină ziua când n-am să mai am bani în plus pe care să ţi-i pot da.

Pentru întâia oară, Hugh râse. Nu-ţi mai frământa Căpşorul

frumos, Kitty. Am planuri de viitor.

Natural că madame Aurélie locuia în elegantul cartier Mayfair, camerele ei fiind situate deasupra prăvăliei.

Cum Jonathan era întotdeauna grijuliu să mă vadă elegant îmbrăcată, nu se împotrivea deselor mele vizite) la atelierul ei. De aici nu ei au decât câţiva paşi până la locuinţa iubitului meu, în strada Ducelui.

Una dintre aceste vizite mi-a rămas adânc întipărităţi în minte, din cauza consecinţelor pe care le-a avut mai; târziu.

În după amiaza aceea l-am găsit pe Hugh în pat, adormit. Mi-a trebuit timp ca să-l trezesc.

— Nu azi, Kitty, a bolborosit el.

— Hugh! Scoală-te, e ora trei.

Se ridică în capul oaselor, netezindu-şi părul zburliţi – îmi pare rău, Kitty, am jucat până în zori.

— E uşor de văzut că n-ai câştigat – mi-am baţi:

eu JOC.

— Nu… nu… n-am avut prea mult de pierdut, nici e nici Bobo, Levitt ne-a curăţat ca de obicei. Vino în & aproape, scumpa mea.

Eu m-am îndepărtat. Poate că Jonathan are dreptate „J Spune că nu eşti bun de nimic.

Hugh deschise larg un ochi. A spus Jonathan aşa

— Da, şi o spun şi eu.

Hugh căscă, se întinse – apoi prinzându-mă într – (j clipă de neatenţie mă trase jos, lângă el.

Când am plecat, în după amiaza aceea, Hugh a cuvintele pe care trebuia să mi le amintesc mai târziu. Nu peste mult timp vei avea nevoie de o rochie ele <gantă de seară. Am să vorbesc eu cu Aurélie!

Am crezut că asta însemna că-i mai trebuie ceva l, ani, aşa că nu m-am mai gândit la cuvintele lui.

Dar în seara aceea, pe când mă îmbrăcam pentru tină, Jonathan a intrat grăbit la mine în cameră. Părea foarte agitat şi-rrti spuse că am fost onoraţi cu o invitaţie la masă la Ducle de Malminster. O să

trebuiască să-ţi faci o rochie frumoasă pentru ocazia asta.

L-am privit înmărmurită, amintindu-mi cuvintele lui Hugh.

— Ei bine! – urlă Jonathan. Nu-ţi pare bine?

— Am crezut că-l urăşti pe Duce, m-am prefăcut eu.

— Oh, totul s-a aplanat, spuse Jonathan, mândru. Inyitaţia asta aranjează totul, înălţimea Sa se va opri câteva iile la Londra în drumul său spre Scoţia. Ascultă ce-ţi spun, Kitty, e o onoare deosebită. Foarte puţini oameni., fără titlu de nobleţe, sunt invitaţi la Palatul Malminster.

Mi-am tras jartierele peste genunchi şi am întins picioarele după pantofii pe care Annie îi ţinea pregătiţi pentru mine. Şi de ce ar invita Ducele nişte burghezi ca noi?

Cu un aer încrezut, Jonathan îşi scoase haina şi o-aruncă pe pat. Ei bine, scumpa mea, e o poveste lungă… îţi ajunge să ştii, că Malminster nu mai are nimic împotriva mea.

— Jonathan! Eşti exasperat… Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

Jonathan îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe jos. Frecându-şi pieptul păros, rânji cu toţi dinţii: Malminster e un tip straniu. Ani de zile a încercat să cumpere portretul lui Brett, pe care-l am eu… Era visul lui. Îi pierise şi somnul tot gândindu-se la asta… Ceva grozav! Dar aşa sunt colecţionarii. Când am cumpărat pânza de la Thomas Gainsborough, Malminster a trimis un agent să-mi ofere trei sute de lire; dar l-am refuzat. Atunci mi-a scris o scrisoare obraznică la care n-am răspuns. Şi acum să vezi partea veselă… Când am prezentat oferta pentru construirea candelabrului, a apărut şi Ducele, în chip de paroh al Catedralei Sf. Paul – şi cuvântul lui are greutate le comisia de examinare a ofertelor. Mi-a trimis vorbă, în mare taină, oferindu-mi cinci sute de guinee pentru portret, dacă voiam să obţin comanda pen

— Doamne, Kitty! exclamă Jonathan. Arăţi ca onathan îmi repetă întreaga poveste; şi din nou am avice-i dădea aerul unui fort. Lumina strălucea la două râm prilejul să mă întreb cât de multe ştia Hugh Marcy –

duri de ferestre încadrate în rame de fier, pe faţada

Lady Susan mă educase îndeajuns în ceea ce priveşte

împrumuta un aer de festivitate unui decor care altfel obiceiurile nobililor pentru a şti că un Duce nu invită părea destul de întunecat.

Soţul meu făcea chiar niţel pe fanfaronul pe dndifare ţineau porţile larg deschise, pătrunzând în prima îmi atrăgea din nou atenţia: Vezi să ai o toaletă frifurte

Privi Prin fereastra trăsurii. Curios, că nu mai moaşă, vreau să-mi faci onoare. Trebuie să ştii, scumpia ad alte trăsuri… totuşi mai e o litieră! mea, că soţul dumitale e pe cale de a deveni un personaj important. Livrările mele de muniţii şi arme, armatei şi marinei, au fost lăudate în cercurile înalte. Se zvoneşte că s-ar putea să fiu luat în considerare la viitoarei!

!

Intru candelabru! Speram să scot trei mii de lire cu lui J crarea asta; dar l-am refuzat. Să mă ia dracu' dacă am să mă las vreodată şantajat, în plus, am avut noroc că!: n-am cedat, fiindcă Adunarea Parohială a trecut pestjş Malminster şi în i-a acordat, comanda. Chiar şi aşa cele nu s-a lăsat… îţi aminteşti, Kitty, cum, a încercat să te descoasă? Acum ştie că n-am să cedez niciodată. Doamnă, Jonathan al dumitale e un bărbat de oţel.

Soţul meu mă gâdilă sub bărbie, şi trecu în camer să nu bărbat de oţel! l-am auzit strigând, în timf) ce sertarele de la biroul lui începură să fie deschise şi închise cu zgomot.

şi dacă Sir Robert de Errington fusese acela care-l informase despre invitaţie.

un turnător la masă, în palatul său, fără vreun motiv: important.

După cină, pe când beam cafeaua în bibliotecă, Je

Înălţări la rangul de nobil, de ziua Regelui, iar Ducel este Şef al Grajdurilor Regale… toate se înlănţuiesc uni de alta… nu observi?

În sfârşit, sosi, şi ziua cea mare. Coafor, bărbier, eroii torească, croitor – casa modestă din strada Greacă vuia de zgernotul şi agitaţia du-te vino.

Transpirând puţin şi ras atât de bine încât părea lustruit, Jonathan veni să-mi arate haina sa cea nouă.

Tocmai îmi îmbrăcasem rochia, şi stăm în faţa oglinzii, în timp

ce madame Aurélie făcea ultimele rectificări îndemânatice fustelor de brocard scânteietor, verde ca marea.

— Arăţi foarte bine şi tu, i-am spus, întorcându-i complimentul.

Madame Aurélie strâmbă din nas, murmurând, îmbufnată: Toaleta aceasta cere diamante.

Dădu dispreţuitoare din cap. Madame, pare dezbrăcată numai cu… asta! Degetul îi tremura de enervare când arătă spre colierul modest de peruzele de pe masa mea de toaletă. Dar Jonathan nu se tulbură. Luă colierul de pe masă şi mi-l prinse în jurul gâtului, murmurând: într-o zi vei avea bijuterii din belşug, scumpa mea.

mensă a clădirii. Torţe aprinse erau înfipte în sfeşnicele zidite în peretele parterului; toată această iluminaţie-Mă întreb pe cine mai găsim acolo, murmură Jonathan în timp ce trăsura noastră trecea „pe lângă lacheii

— Poate am venit prea devreme, am sugerat eu.

— Nu… nu, pe invitaţie scrie ora opt. Jonathan se uită a ceas. E opt fără cinci, acum.

Trăsura noastră făcu un viraj, elegant oprindu-se în

Castelul Malminster era o grămadă mare şi întunecată de piatră, aşezată într-o curte interioară legată prin grilaje şi porţi de fier cu o altă curte, exterioară, ceea.

aţa porţii Castelului. Feciori aşezaţi pe două rânduri, Şteptau, cu torţe aprinse, ca să se lumineze uşile masive-la intrare.

— Uite majordomul Ducelui! murmură Jonathan. Am wit în sus şi am văzut un bărbat imens, cu o perucă i, în picioare la capătul scărilor; livreaua sa brodată, aur scânteia în lumina torţelor; bastonul pe care-l avea la un capăt o emblemă curioasă; lanţul în[când rangul său, pe care-l purta la gât, egala în splen „are pe acela al Lordului Primar. Ce nostim! – am râs eu.

— Ss-ssh! Trebuie să fii serioasă, murmură Jonathar.

Cum am intrat în holul imens, doi lachei au hainele noastre. Apoi majordomul ne conduse pe o sal nesfârşită pardosită cu marmoră albă şi neagră, pe car tocurile răsunau cu sonoritate.

— Alunecă… nu bocăni! mi se părea c-o aud pe

Susan – dacă m-ar fi putut vedea acum!

Un puternic, domnul şi doamna Buttall! îmi cină siguranţa. Niciodată, înainte, nu observasem cât ci exploziv răsuna numele nostru, până când majordornu nu-l azvârlise prin uşa deschisă, ca o bubuitură de tun

Se produse o clipă de confuzie când Jonathan fac un pas înainte, şovăi – apoi se retrase, lăsându-mă intru eu mai întâi.

Ducele era în picioare, încălzindu-şi spatele la căminu din capătul opus al unui salon lung, ai cărui pereţi era complet acoperiţi cu panouri de brocard roz deschis, mon ţaţe în rame aurite. Era îmbrăcat cu pantaloni de mătas neagră, strânşi pe – picior, ciorapi lungi de mătase albă şi o haină din satin albastru deschis, închisă cu nastur mari de diamant deasupra unei veste din mătase roz, în florată. Încă odată am fost surprinsă de înfăţişarea's tinerească, de pasul său vioi şi uşor, pe când se apropi să ne întâmpine.

— Ah, doamna Buttall… şi dumneavoastră, domnu' le… vă mulţumesc la amândoi că aţi venit.

Spre surprinderea mea, şi, sunt convinsă, spre necazu lui Jonathan, singurul oaspete în afară de noi era un domi cu gesturi domoale şi aparenţă demnă, pe care Ducel îl prezentă ca avocatul şi prietenul meu, Sir Godfre; Ţennant!

Darul meu de a, simţi simpatia sau antipatia străini lor n-a fost niciodată mai puternic ca în momentul v care acest bărbat s-a aplecat deasupra mâinii mele, apoi s-a îndreptat şi m-a privit în faţă, murmurând: M simt onorat, doamnă Buttall. Am ştiut dintr-o străful gerare, că îl captivasem, ba nu, mai mult, îi câştigasefl simpatia – poate chiar devotamentul. Intuiţia mea nu era justificată de nimic, căci după această privire de clipă începu să vorbească cu Jonathan – dar ceva i» făcea să fiu sigură.

— Sir Godfrey este astă seară unul dintre cei mai privilegiaţi bărbaţi din Londra, doamnă! – spuse Ducele cu o galanterie greoaie. Pentru moment, ceremonia, ce.

se desfăşura în jurul meu mă interesa mult mai mult decât complimentele înălţimii Sale – şi în primul rând interesul îmi era

captivat de giganticul majordon.

Niciodată nu mai văzusem un om umblând cu o demnitate atât de impresionantă. Nu umbla – se mişca aşa cum s-ar mişca statuia unui erou. Clac! Clac! Bastonul său lovi în podeaua lustruită. Doi lachei, cu peruci pe cap, deschiseră o uşă dublă. Clac! Clac! Patru cimpo-ieri intrară în cameră, cu fustele lor scoţiene legănându-se şi cu cimpoaiele ţiuind. Clac! Clac! Cimpoierii se opriră la trei paşi de noi. Clac! Clac! făcură o întoarcere bruscă. Clac! Clac! Cu majordomul în căp" conducându-i, porniră înapoi spre uşile duble.

— Braţul dumneavoastră, doamnă, spuse Ducele, şi urmarăm cimpoierii.

Am prins privirea lui Jonathan pe când se aşeza pe locul său, la mica masă decorată cu flori, aşezată în mijlocul marelui hol de recepţie. Toate fleacurile astea, părea a spune; dar se vedea că-i plăceau – îi impuneau chiar.

Cimpoierii mai înconjurară odată masa, apoi se îndepărtară. Atunci, o orchestră de coarde ce se găsea într-un balcon începu să cânte o muzică lină.

De unde şedeam eu, la dreapta amfitrionului nostru, puteam să văd profilul ascuţit al lui Sir Godfrey; Jonathan era ascuns în dosul marelui vas cu trandafiri.

Conversaţia uşoară, de circumstanţă, a Ducelui ascunse stângăcia mea faţă de formalităţile serviciului – cei patru mă întreb d'hôtel care se mişcau cu precizia unor pioni de şah pentru a-l servi pe maître d'hôtel-ul şef „singurul care putea să ne servească pe noi. Eram con – ştientă de prezenţa majordomului – el dirija toate amănuntele mesei noastre – putea el oare să pătrundă pojghiţa de lustru sub care mă ascundeam?

— Frumuseţea dumneavoastră, doamnă este neîntrecută. Aş vrea… Complimentul pe care mi-l murmură Ducele rămase neterminat, căci am fost despărţiţi unul de altul de o tavă adusă între noi, pe care se afla un somon mare, atât de îndemânarec aranjat încât părea gata să sară din nou în apele sale natale.

— Am să împart eu peştele, spuse gazda noastră, făcând un

semn cu tava să fie aşezată pe masă. Desfăcu delicat o bucăţică din carnea roz a peştelui şi mi-o puse în farfurie. Somonul este regele peştilor, doamnă, trebuie tratat cu respectul datorit unui suveran. E adevărat.

Ruşii preţuiesc morunul… mie însă daţi-mi somon!

Exemplarul acesta frumos vine din lacurile mele din

Scoţia. E trimis până aici prin curieri schimbaţi din poştă în postă, şi împachetat în gheaţă, care e strânsă iarna si depozitată în gheţării. Puteţi fi sigură de prospeţimea lui.

Ochiul meu prinse privirea sticloasă din ochiul imens rei mort al somonului. M-am gândit deodată la nenumăratele capete de peşte pe care le strânsesem de sub scau-nelepe care curaţitorii de peste lucrau neîncetat, cu cuţitele lor cu lamă scurtă.

— Somonul e cu adevărat delicios, înălţimea Voastră, am răspuns eu.

Vocea lui Jonathan bubuia în dosul vasului cu flori. Minele mele… Domnule… Eu… Eu… Veşnicul „Eu" al; lui Jonathan. Răspunsul lui Sir Godfrey nu s-a auzit?

Puţini bărbaţi au darul de a face e femeie să simtă, că e aleasa visurilor lui; dar Ducele era un maestrul al flateriei subtile, înainte ca somptuosul dineu să fief terminat ajunsesem, aproape, să cred că eram una dintre ele. Totuşi, m-am trezit repede când Ducele m-a condus! în jurul splendidului salon, arătându-mi portretele a patru J dintee cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreo-i dată.

— Iat-o pe prima mea soţie, Lady Genevieve. Şi aceasta este a doua… Contesa de Lanimore. Aceasta este Lad} Jane Freemantle, a treia. Iată şi pe Lady Margaret… patra Ducesă de Malminster, cea mai frumoasă dint toate!

— Înălţimea Voastră a avut noroc… până la sfârşit, ar spus eu, destul de prostește.

M-a privit aspru. Ce sfârşit, doamnă… n-am termir încă cu viaţa!

Nu mă puteam înşela asupra privirii lui, şi aici nu aveam nevoie de un interpret, ca să-i înţeleg sensul.

— În colecţia aceasta sunt miniaturi ale membrilor familiei

Malminster, pictaţi de diferiţi maeştri. Ignorând pe Sir Godfrey şi pe Jonathan, Ducele mă conduse într-o cameră mică, plină de oglinzi, îmbrăcate «ostisitor cu brocard galben. Erau, aici, sute de miniaturi aşezate în cutii de sticlă.

— Copilaşul acesta ar fi putut fi moştenitorul meu, dacă ar fi trăit. Ducele arătă spre portretul unui copil delicat. Şi aici este Elizabeth, fiica mea, care a murit când avea trei ani. Era copilul Ducesei Jane, şi zâna aceasta cu părul auriu se numea Dorothea… fiica noastră, care a murit când împlinise abia un an.

Rămase nemişcat o clipă, privind miniatura, şi am observat o notă de durere în vocea lui când mi-a spus: Seminţia mea a fost blestemată, doamnă!

Mirată, l-am privit şi am văzut că ochii săi frumoşi străluceau încă de focuri ascunse.

— Aţi fost vreodată însărcinată, doamnă? – m-a întrebat el, brusc.

— Nu… nu… m-am bâlbâit eu, încurcată.

— Din ce cauză?

— Nu… nu… nu ştiu.

— Prostii! Fiecare femeie ştie şi se gândeşte la tot ce e în legătură cu copiii, îşi trecu un braţ în jurul meu, trăgându-mă aproape. Poate că soţul durnitale e un trist tovarăş de pat… cei mai mulţi bărbaţi sunt astfel. N-au nicio fineţă! Braţul său îşi întări strânsoarea, cu cealaltă mână îmi prinse rotunjirea sânului. Răspunde-mi, scumpa mea… ai putea să-mi dai un fiu… un urmaş?

Eram prea zăpăcită ca să vorbesc.

Ducele se aplecă şi-şi lipi buzele reci pe umărul meu. Nu-mi răspundeţi acum, doamnă! Vreţi să ne înt9 ar-cem la soţul dumneavoastră şi la Sir Godfrey?

Am observat o expresie întrebătoare pe faţa lui Sir Godfrey, când am intrat în salonul spaţios. Ducele făcu un semn repede din cap, în urma căruia, Sir Godfrey se întoarse spre Jonathan spunându-i: Trebuie să continuăm această conversaţie, domnule! Vreţi să-mi faceţi enoarea de a petrece acest weekend în locuinţa mea de la ţară… trăiesc

într-o simplicitate de holtei… prea puthţ potrivită pentru confortul doamnelor. Se aplecă înspre mine, în chip de scuză.

Jonathan acceptă cu grabă. Faţa îi era îmbujorată, în tot timpul drumului spre casă el trăncăni fără întrerupere despre fastul palatului Ducelui, şi despre onoarea neobişnuită pe care ne-o făcuse înălţimea Sa.

Pajii Ducelui fuseseră trimişi să ne lumineze calea prin Strand-ul întunecat. Puteam să văd faţa aprinsă a soţului meu la lumina torţelor.

— Trebuie să-mi pregătesc imediat bagajul, pentru mâine, spuse, el. Vreau să ajung devreme la Sir Godfrey şi să am o conversaţie lungă cu el, înainte de sosirea altor invitaţi.

— Cine mqj e invitat?

Glasul lui Jonathan se prefăcu într-un murmur respectuos: Nu mai puţin decât un Secretar de Stat şi un Membru al Guvernului Majestăţii Sale!… Asta-i începutul unor evenimente mari pentru soţul dumneavoastră, doamnă Buttall!

Ducele de Malminster nu pierdu deloc timpul în absenţa lui Jonathan. Mă aşteptam la aşa ceva, de altfel!

Trăsura lui sosi la uşa mea chiar a doua zi la prânz, aducând flori. Duminică sosi un coş cu fructe, şi un somon împachetat în gheaţă şi frunze de ferigă. Pentru masa drăgălaşei doamne Buttall. Cartea de vizită era semnată „Fitz Alan”.

Annie mă ajuta să mă pregătesc de culcare, duminică seara, târziu, când Jonathan se întoarse acasă. I-am auzit paşii greoi pe scări, am auzit uşa camerei lui deschizându-se cu zgomot, şi bufnitura geamantanului său aruncat pe podea. I-am făcut semn lui Annie să ciocănească la uşa dintre camerele noastre.

De abia apucase să facă ce-i cerusem, şi Jonathan intră ca o vijelie, gata, gata s-o răstoarne când deschise uşa. Privind încruntat spre fetiţa speriată, mârâi: Tu ieşi afară!

Eram pe ea surprinsă ca să vorbesc. Parcă-l vedeam pe Banks Negriciosul în clipele lui rele! Cu picioarele depărtate, cu capul lăsat în jos ca un taur furios, aşteptă plecarea lui Annie din odaie, apoi veni spre mine. Tu şi maimuţoiul ăla bătrân, Malminster… aţi crezut că o să

mă legaţi la ochi, eh! zbieră el.

— Ce? – am gâfâit eu.

Îşi ridică pumnii strânşi, într-un gest de furie neputincioasă: Doamne, ce prost am fost!

Nedumerirea mea tăcută îl înfurie şi mai mult. Curată afacere! Mi se oferă un nou contract pentru aprovizionarea armatei şi o concesiune a bogatelor mine din's Llandellyn, în schimbul soţiei mele!

— Jonathan! – am strigat eu. Despre ce vorbeşti?

Se cutremură ca un cal biciuit. Malminster îşi închipuie că e Dumnezeu-Atotputernicul! Toată viaţa n-a auzit decât da-uri – din toate gurile… Dar nu dintr-a mea. Eu nu sunt bărbatul care să mă ridic cu ajutorul fustelor… Jonathan Buttall nu e omul ăla!

Am simţit că mai era ceva, pe lângă gelozie, care-l înfuria pe Jonathan. Spune adevărul, l-am provocat eu. Doreşti un titlu tot atât de mult cât doreşti bogăţia.

— Ei, şi ce dacă-i aşa? – mugi el. E tot atât de mult pentru tine cât e şi pentru mine. Nu vreau divorţuri!

Vreau o soţie care să devină Lady Buttall, soţia Lordului

Buttall! Dar tu… şarpe veninos ce eşti, ai încercat să faci din mine treapta pe care să urci spre titlul de ducesă! Soţie de Lord nu era îndeajuns de bun pentru dumneata!

Acuzarea insultătoare mă făcu să uit educaţia frumoasă şi să nu mă mai pot controla. M-am întors dintr-odată în uliţa Jumătate-Lună.

— Mă, mojicule scârbos ce eşti, n-am nevoie de tine ca să-mi capăt un duce, dacă am să vreau unul.

Diavolul din Jonathan îşi dădu Nu liber. Aşa… tu şi cu vulturul ăla bătrân plănuiţi… îşi smulse cravata şi-şi sfâşie cămaşa garnisită cu dantele.

— Jonathan i-am strigat. Nu te supăra. N-am Vrut să spun… Mi-a aruncat o privire sălbatică, şi apropiindu-se de mine m-a apucat de umeri şi m-a zgâlţâit până am ameţit. Ţipam de durere sub strânsoarea lui zdrobito & e. Ţipetele mele păreau că-l înfurie şi mai tare.

— Mărturiseşte! urlă el. Mărturiseşte! Mărturiseşte!

La fiecare repetare a cuvântului, el lovea din nou.

Era destul de puternic ca să mă ţină în picioare cu O

mână, în timp ce cu cealaltă mă lovea, şi tot ceea ce puteam» f face era să mă zbat, gâfâind, şi să primesc loviturile. Părul îmi scăpă din panglica ce-l ţinea prins şi-mi căzu peste faţă. Îşi înfipse degetele adânc în buclele groase, şi mă scutură ca pe o cârpă prăfuită.

— Te rog!

— Te rog! – am scâncit eu.

— Am să-ţi arăt eu! urlă el. Voiai să-mi murdăreşti numele meu cinstit, nu? Pumnul său, mare mă trânti la picioarele lui. M-am răsucit pe burtă ca să-mi apăr faţa. Mă izbea peste umeri, pe spinare, pe fese. În agonie, mi-am amintit de bătrâna Meg… şi când te gândeşti că visasem, că nimeni nu mă va mai lovi vreodată!

— Târfă! Aventurieră! îşi trase înapoi gheata sa mare. M-am chircit toată şi am închis ochii, aşteptând lovitura…

Deodată, am auzit un crrrac înfundat… ca zgomotul surd pe care-l face un pepene când cade, crăpându-se:

Jonathan se aplecă, prăbuşindu-se lângă mine. „Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe muta Annie – strângând cleştele de fier de la cămin cu amândouă mâinile; privea fix spre Jonathan. În craniul acestuia era o gaură groaznică, sângerândă. Chiar în clipa aceea bucătăreasa, Nullens dădu buzna în cameră şi se repezi spre Annie, care aruncă cleştele de fier şi fugi.

N-au găsit-o pe Annie până dimineaţa; atunci au dat l peste corpul ei, care se legăna, agăţat de o bârnă, în vechiul chioşc de vară din parc. Se căţărase pe o bancă, apoi o izbise cu piciorul. Biata, micuţa Annie!

Toate simţurile mele păreau năucite şi amorţite în zilele care urmară. Din fericire, notarul lui Jonathan, dl. Blakeley, se ocupa cu cercetările judecătorului de instrucţie şi cu celelalte formalităţi. După părerea doctorului, şi verdictul juriului, Jonathan fusese victima nefericită a atacului dement al unui criminal primejdios.

A trebuit să fac un efort ca să nu spun acestor prosti că nu Annie – ci temperamentul de diavol al lui Jonathan îi cauzase moartea!

L-am înmormântat pe Jonathan în cripta familiei din biserica Sf.

Dunstan. O delegaţie a colegilor să-i din Societatea Turnătorilor, precum şi una a Ordinului său de Franc Masoni, au luat parte la ceremonie.

Thomas Gainsborough, domnul Abel şi domnul Bach au stat lângă catafalc, – durerea acestora, prietenii lui Jonathan, era cea mai-sinceră.

Îmbrăcată în doliul de văduvă, înfăşurată în voaluri, am ascultat serviciul religios. Mă uitam la catafalcul acoperit cu drapelul Societăţii, îmi părea oare rău de moartea lui Jonathan?

Sprijinindu-mă de braţul lui Sir William Beckford, având lângă mine pe Lady Emily Beckford şi pe Hugh, am privit coşciugul cum aluneca în nişa îngustă săpată în piatră.

Nu – nu-mi părea rău.

În noaptea aceea, Roger Jones a cântat imnuri din Ţara Galilor, lângă focul din turnătorie, până când n-am mai putut suporta să-i ascult vocea adâncă şi răsunătoare.

CAPITOLUL XX

Ca vulpea ce aleargă la adăpost când o urmăresc copoii, aşa rămase şi Hugh închis în locuinţa sa până când rămăşiţele lui Jonathan fură înmormântate şi cercetările închise. Dar, când, în cele din urmă, veni să-mi facă o vizită, părea mai sigur pe el ca niciodată.

— Jonathan ne va lipsi, fu salutul său pios.

— L-ai iubit mult, nu-i aşa, Hugh? – mi-am bătut eu joc de el.

Izbucni în râs. Ascultă Kit, soarta mi-a fost favorabilă, după toate înjosirile la care a trebuit să mă supun. Acum eşti o văduvă bogată. Ştii la cât se ridică averea pe care-o moşteneşti? E de patruzeci de mii, şaptezeci şi şase de lire, toate investite în mine, bunuri imobile şi valori absolut sigure. Se poate ca Blakeley să te sfătu – iască să vinzi turnătoria, dar păstrează casa. Este un accesoriu necesar doamnei Buttall, din strada Greacă, cartierul Soho. Nu e distins, dar e cinstit şi sună bine!

— Desigur că am s-o păstrez, îmi place casa.

— E un lucru pe care vreau să ţi-l cer, Kitty… dă-mi mie casa din

Soho.

— Cu ipoteci cu tot? – am râs eu.

— Asta-i primul lucru pe care-l va aranja Blakeiey.

Vreau casa reparată, mobilată din nou… o casă de nobil, până când se prezintă ceva mai bun.

— De unde ai să scoţi banii pentru toate astea, Hugh?

— Tu ai să mi-i dai, porumbelul meu.

N-am discutat, banii erau încă ceva neprecis în mintea mea. Înţelegeam valoarea unei felii de pâine, a unei rochii noi – dar nu înţelegeam valoarea unei mii de lire. Asta mi se părea de prisos.

— O să facem şi aici câteva schimbări, sugeră Hugh Sa concediem personalul… bucătăreasa Nullens fiind prima pe lista!

Am aprobat cu plăcere căci nu-mi fuseseră niciodată simpatici servitorii lui Jonathan, mai cu seamă după felul în care o trataseră pe Laurie şi pe mica mea Annie cea mută.

— De acum înainte îţi trebuie un bucătar şef un maître d'hôtel şi un fecior, declară Hugh. Singura care să trăncănească va fi o femeie pentru serviciul tău personal.

Hugh hotărî că nu era nevoie să se aducă nicio schimbare casei. De ce să cheltuieşti bani cu decoratorii. N-ai să locuieşti mult aici.

Ce distracţie a fost transformarea casei Lady-ei Susan! Mobile rahitice, perdele stricate, covoare roase, au fost încărcate toate în căruţe şi transportate în cartierul evreiesc, afară cu ele! era refrenul lui Hugh.

Toate fleacurile pe care Lady Susan le adunase o, viaţă întreagă, au fost aruncate, în după amiezile umede, răcoroase, ardeam fel de fel de vechituri în cămin, urmărind dansul flăcărilor.

Satisfacţia lui Hugh fu completă când am descoperit chitanţa pentru treisprezece lire, care-l făcuse prizonierul mătuşii sate. Era prinsă în ţinte în spatele unui tablou reprezentând trei pisicuţe, agăţat într-un colţ al dormitorului ei.

Hugh angaja un arhitect la modă, ca să facă lucrările de restaurare. Nu-mi venea să cred că este aceeaşi casă, când am văzut-o terminată.

— Casa a fost clădită după planurile lui Sir Christop-her Wren, îmi spuse Hugh. El a fost omul care a schimbat gusturile englezilor în arhitectură. N-a îndrăznit nimeni să schimbe nici măcar o piatră din ceea ce a clădit Sir Christopher.

Un bucătar şi un fecior au fost angajaţi pentru serviciul personal al lui Hugh, împreună cu un om cu soţia sa, căruia îi revenea funcţia dublă de portar şi grădinar. Apoi Hugh se instala în casă, bucurându-se de belşugul care dăduse peste el. Ne-am reluat întâlnirile de dragoste în mod firesc ca şi când Jonathan n-ar fi existat niciodată. De data asta însă, rendez-vous-urile noastre erau mai atrăgătoare prin rafinamentele cu care erau completate; haine luxoase, confort, camere călduroase, pline cu flori şi parfumate cu esenţe exotice din strada Bond. Hugh îşi iubea luxul întocmai ca pisica care-şi iubeşte perna de mătase. Dar adeseori, când amurgul îl prindea în braţele mele, devenea tăcut.

Odată, l-am întrebat la ce se gândeşte.

— Timpurile dinainte, Kit… Îţi aminteşti când jucam toată noaptea ca să ai ce mânca a doua zi?

Trecură trei sau patru luni; primăvara izbucni într-o avalanşă de flori în culori vesele. Şedeam amândoi pe terasă gustând căldura soarelui, când Hugh îşi ridică ochii de pe o foaie pe care o citea. Ducele de Malminster s-a reîntors în oraş. Uite… citeşte… a treia ştire în Ziarul Curţii.

Am privit articolul. Da… şi ce-i cu asta?

Hugh împături ziarul cu grijă dar nu răspunse.

Mă gân, deam atât de puţin la reîntoarcerea Ducelui, încât am fost foarte surprinsă, trei zile mai târziu, cnd am primit un coş cu flori, împreună cu complimentele înălţimii Sale. Darul a fost urmat de alte flori, apoi am primit şi o cutie cu ceai rar. f

— Nu vreau cadouri de la Duce, am protestat eu către

Hugh.

Mă privi şiret: Nu? Lasă, nu-ţi bate căpşorul frumos., lasă totul în grija lui Hugh al tău.

După cadouri, sosi şi Ducele întrebând dacă mă poate vedea; nu

voiam să-l primesc, dar Fitz Alan de Malminster nu era omul căruia să-i poţi refuza ospitalitatea.

— Într-adevăr, doamnă, spuse el când intră la mine în bibliotecă, trebuie să recunosc, că voalul de văduvă vă prinde de minune, îmi sărută mâna, apoi se învârti în jurul odăii examinând-o din nou cu aerul său de proprietar. Când ajunse la portretul Băiatului Albastru, dădu din cap.

— Draperiile de pe pereţii, dumitale sunt groaznice, doamnă. Daţi-mi voie să vă trimit omul meu… să atârne o mătase cenuşie, răcoroasă, în dosul acestei pânze nepreţuite.

— Mulţumesc înălţimii Voastre, am răspuns eu. Draperiile de pe pereţi îmi plac aşa cum sunt.

Se întoarse. Un zâmbet amuzat îi ridica colţurile buzelor sale frumos desenate. O adevărată drăcoaică, eh? nu mai există altă fată în Londra, care să mă contrazică aşa cum faci dumneata, îmi placi extrem de mult… Hai să vorbim serios. Vreau să fii soţia mea… Te vreau cât mai repede. Eu nu sunt un tinerel care să-şi piardă timpul cu serenade. Iată condiţiile mele: două sute de mii de lire zestre, şi când îmi dai un moştenitor – un băiat – încă o sută şi cincizeci de mii. Ce spui?

Cred că am rămas cu gura căscată… uitându-mă fix la el. Nu găseam cuvinte ca să-i răspund.

— Gândeşte-te, spuse Ducele, îţi dau timp până joi, – asta înseamnă poimâine. Am să vin chiar eu să primesc răspunsul.

De abia porni trăsura cu care venise, că am şi trimis după Hugh. El ascultă cu atenţie povestea de necrezut a cererii în căsătorie, ţinându-şi mâna streaşină la ochi. Am crezut că e trist.

— Hugh, spune-mi cum să scap de bătrânul ăsta îngrozitor… nu vreau să mă căsătoresc cu el. Scumpule, eu te iubesc numai pe tine.

Când îşi ridică privirea, am văzut că ochii îi luceau ca diamantele, în sfârşit, exclamă el triumfător, ceea ce am dorit eu mai mult, se va împlini! Mă trase lângă el. Îţi aminteşti când mă purtam cu Bobo de Errington cum te porţi ca un copil în faşă? Planul meu, era să-i cer un împrumut de o mie de lire şi să te trimit la Bath împreună cu Lady Susan. Acolo, de Errington v-ar fi prezentat vărului său, Ducele.

Frumuseţea ta ar fi atras atenţia craiului ăla bătrân, aşa cum s-a întâmplat acum. Dar de Errington a jucat şi a pierdut mia de lire… şi atunci, gata! Lady Susan te-a şi aruncat în braţele lui Jonathan. Totuşi, nimic nu e pierdut! Malminster a căzut în plasă… un semn că ideea mea era sănătoasă. Porumbelule, dulceaţa mea! Tu eşti steaua mea norocoasă!

— Brută! am strigat eu, zbătându-mă în braţele lui.

Am crezut că erai trist fiindcă mă măritam cu Jonathan.

— TEram, pisicuţă-pisică.

— Erai numai fiindcă nu-l luam pe duce.

— Ia spune, mă privi întrebător, tu n-ai fi tristă, dacă alesul inimii tale s-ar însura cu alta?

— Dar acum, am gâfâie eu, vrei să mă mărit cu

Ducele!

Hugh lăsă capul pe spate şi râse zgomotos. Malminster? Ala şi-a tras ultima săgeată cam pe vremea când a fost încornorat Regele George.

Când am acceptat propunerea Ducelui, el mi-a spus: De data asta vreau o ceremonie intimă, Londra e plictisită de nunţile Ducelui de Malminster. Să spunem… de azi în trei săptămâni? strigările pot fi făcute la vila mea din Bath.

Veselia lui Hugh era tot atât de neruşinată pe cât era de josnică. Era ca un om călărind pe un cal pironit… cu toată lumea la picioarele lui.

— Pisicuţă-pisică! Rochii, bijuterii, blănuri! Nu există nimic pe lume pe care să nu-l poţi avea cu un cuvânt de pe buzele tale frumoase.

Nu se uită nici pe el la împărţirea prăzii.

— Kit, porumbelul meu, dă-mi-o mie. Pisicuţa, croitorul meu e furios, îmi trebuie vreo patru sute. Am văzut o iapă la Tattersalls, pot s-o obţin pentru şaizeci de guinee. Mai mulţi bani decât văzusem eu vreodată în vis curgeau acum din mâinile mele într-ale lui. Dădeam fără să număr, bucurându-mă de puterea mea şi dej-olul meu de protectoare.

— Eşti o femeie bogată, Kitty… dar când ai să-i dai

Ducelui un moştenitor…

— Bătrânului ăla! – am spus eu batjocoritoare.

— Ştii ce spun francezii, Porumbelule? Um nouve, mărie de soixante ans peut bien ne pas avor d'enfants.

Un mare de quatre-vingt ans en a toujours".

— Şi ce înseamnă asta? – am întrebat eu.

— Un soţ de şaizeci de ani poate să nu aibă copii. Un soţ de optzeci de ani… îl va avea cu siguranţă.

Încântarea pe care o resimţi madame Aurélie, când i-am anunţat căsătoria mea cu Ducele, nu fu mai puţin imensă decât cea a lui Hugh. Ideea că va face un trusou pentru o ducesă autentică o zăpăci prin posibilităţile ei.

— Ah, madame! – strigă ea. Asta e că les grands jours. Calitate! Nobleţe! Regi! Regine! Asta e la clientele pentru Aurélie!

Desenă rochii pentru dimineaţă, după amiază şi seară. Desenă jachete, şi cape, şi haine de călărie, şi pelerine. Angaja o armată de croitorese şi brodeuse pentru a termina totul la timp. Lenjeria de mătase, pe care era brodată coroana ducală, se îngrămădeau în cutii parfumate cu lavandă. S-au trimis curieri la Paris pentru a aduce ultimele modele de pălării şi bonete, cele mai noi mătăsuri şi dantele. Mănuşile veneau cu duzinile din Grenoble, şi pantofii delicaţi erau aduşi din Florenţa.

Un cunoscător în blănuri, Hugh, alese mantouri elegante îmblănite cu zibelină, hermină, jder şi vulpe. O blană îi plăcu în special. Era o capă lungă de catifea verde ca smaraldul, căptuşită şi tivită în întregime cu blană de samur moale ca puful.

Eram amândoi în pat când a sosit cutia cu mantoul. Hugi sări din pat şi desfăcu legăturile despachetând minunăţia din învelişul hârtiei de mătase.

N-am putut reţine un strigăt de plăcere.

— Iute! îmbrac-o, ordonă el… aşa cum eşti. Mângâierile catifelate ale blănii erau ca un milion de buze pe pielea mea goală. Hugh mă înfăşură în faldurile capei şi-i mângâie curbele moi şi pline.

Pe buza de sus îi apăruseră picături de transpiraţie.

M-am aplecat spre el. Mă împinse spre pat. Stând aşa, în blana pufoasă aveam impresia că plutesc pe un nor. El desfăcu faldurile bogate ale mantoului şi mă privi plimbându-şi încet degetul de la sâni la buric, şoptindu-mi: Doamne! eşti frumoasă, Kit., întreaga aventură, de necrezut, care începuse cu o prostituată în căutare de client, şi care era gata să culmineze prin căsătoria ei cu unul dintre cei mai puternici pair-i ai Angliei, părea un vis. Şi totuşi… nu era un vis. Era rezultatul planurilor urzite de acest bărbat care acum îşi odihnea capul pe sânii mei, îngropându-şi nasul în parfumul slab, sălbatic, al samurului rusesc.

Am devenit Ducesă de Malminster prin oficiul unui judecător de pace, care a venit în strada Greacă cu grefierul său. Martori ai scurtei ceremonii, precedate de mult mai importanta semnare a actului dotai, au fost Sir Godfrey Tennaut, notarul Ducelui, şi un grefier. Nimeni altcineva n-a mai fost prezent.

Ducele şi cu mine am plecat imediat spre Bach în caleaşca ducală de călătorie, la care erau înhămaţi şase cai. Însoţitori, înarmaţi, galopau pe lângă noi. Valetul ducelui, bona mea, servitori, un curier, şi bagajele noastre uşoare veneau în urma noastră în trăsuri. Mai multe căruţe, încărcate cu, geamantanele mai grele, fuseseră trimise înainte.

Fitz Alan era primul bărbat cu adevărat galant pe care-l întâlnisem vreodată, îşi purta vârsta ca pe o haină bine croită care îţi cade uşor şi fără cute pe umeri. Profeţii au trăit secole, declara el, de ce n-aş trăi şi eu să ajung un modest centenar?

Aveam doar o vagă idee despre cine fuseseră profeţii; dar am fost de acord, că ar putea să trăiască să-i îngroape pe toţi.

Jonathan îşi considerase soţia drept o plăcere pe care i-o aferea viaţa, ea venea întotdeauna pe planul al doilea, după afacerile şi ambiţiile sale. Iubitul meu, Hugh, cunoştea arta de a cere amantei sale tot ceea ce ea îi putea da, apoi îi cerea mai mult – exploatând astfel cel mai adânc instinct al sexului ei: acela de a servi.

Fitz Alan cerea doar ca soţia sa să îndeplinească destinul frumuseţii – să fie dorită, să placă, să aparţină. Prin fiecare cuvânt şi gest al său el dovedea mândria de a fi cucerit o femeie tânără şi

frumoasă.

N-a trecut mult timp şi am întrezărit motivul pentru care cele patru soţii ale sale au murit, atât de tinere. El le-a preţuit cât timp au fost frumoase.

Când frumuseţea lor a început să apună, Ducele nu le-a mai acordat nicio atenţie şi niciuna nu supravieţuise dizgraţiei.

Chiar acum când era în vârsta, avea darul de a face ca fiecare oră petrecută cu el să ţi se pară preţioasă. Care trebuie să fi fost farmecul lui în floarea tinereţii, în deplinătatea maturităţii?

Era o vreme frumoasă pentru călătorie, uscată şi răcoroasă. Poienile străluceau de flori, boschetele erau înflorite. Eram încântată de caleaşca încăpătoare tapetată cu o piele roşie care mirosea frumos. Genunchii îmi erau apăraţi de frig cu cuverturi îmblănite. Aveam perne moi ca să mă reazăm, şi într-un coş mare mare erau fel de fel de bunătăţi de mâncare. Ducele îmi făcuse cadou un serviciu de toaletă pe care era gravat un K sub coroana ducala în cutie erau sticle cu parfumuri> pensule, farduri, şi fel de fel de nimicuri atrăgătoare

Prima noapte ne-am oprit în hanul cel mai bun din Reading, unde apartamentele regale fuseseră pregătite pentru sosirea noastră.

Nu observasem, că în timpul călătoriei, curierul ducal ne depăşise, dar la soisre am găsit bagajele despachetate şi totul pregătit pentru primirea noastră.

Apartamentul meu era compus dintr-un dormitor somptuos, un budoar, şi o cameră alăturată pentru bona mea. Un salon, o sufragerie şi un fumoar, făceau legătura între apartamentul meu şi cel al Duceluio, Nouă-zece camere pentru doi oaspeţi de o noatotei E jjakevărat că nu eram oaspeţi obişnuiţi. Eram doar (Dufcele/ şi Ducesa de Malminster! \ v-m

— Poate vrei să te odihneşti şi să te reotee/jscumpa mea, spuse Fitz Alan, când/terminarăm de inspectat pregătirile făcute în apartamentul meu. Cred că ar fi potrivit să cinăm, la sapfe jumătate.

Bona mea, Julie, uşă, făcându-i o reve: Acum voi avea ti Duchesse [ţ

Aureliş îmi desese cu „mare grijă rochia pe care o punearul

acuftiv; i\păwmise un deshabille vaporos pentru noaptea nuhri, j\Era făcută dintr-un satin albastru deschis, garnisit cuhermină, şi se îmbrăca peste un jupon din voal alb\ transparent. Mi-am pus şi perlele dăruite de Duce, carehni cădeau pe piept într-o triplă cascadă.

— Madame Îa-Duchesse este foa… arte frumoase, murmură Julie când aranjarea toaletei mele de mireasă luă sfârşit.

M-am privit în oglinda triplă – da, Julie avea dreptate – eram frumoasă.

Feciorul JfMcelui veni să mă anunţe, la şapte şi jumătate, că înălţimea Sa mă aşteaptă, îmi închipuisem că vom cina cu mare pompă, serviţii de maître d'hôtel-i; dar l-am găsit pe Duce singur, îmi oferi braţul şi mă conduse pe Monsieun le Duc la i. Bien! exclamă ea, umoasă pe madame la conduse la o masă micuţă aranjată pentru cină. Hangiu nostru a fost dezamăgit când m-am hotărât s-o servesi eu însumi pe Ducesă, spuse el, zâmbind. Sunt convins, că mă voi achita cu succes de misiunea mea, spre satisfacţia dumneavoastră.

Înalt, elegant, cu silueta graţioasă în halatul său de casă, cu falduri largi, croit din mătase întunecată, îmbrăcat peste o cămaşă plisată din mătase albă, şi panta – Ioni strâmţi care-i desenau picioarele bine făcute – el se mişca cu pasul vioi al tinereţii. Numai obrajii încreţiţi şi fardaţi, şi mâinile tremurânde te lăsau să-i ghiceşti! vârsta.

O supă fierbinte, un păstrăv tânăr, o pasăre rece –, îmi era foame.

— Pe sufletul meu, Kitty! Eşti o bună furculiţă, cum spun francezii! exclamă el, punându-mi în farfurie o nouă bucăţică de carne.

Am observat că abia se atingea de mâncare, dar sorbea adeseori din şampania îngheţată.

— Şi acum, desertul doamnei. După ce am terminatdelicioasa şampanie, a pus o casetă mare de piele în faţa mea: Deschide-o, scumpa mea… deschide-o! în vocea sa se simţea o notă de mare nerăbdare.

Când am ridicat capacul, mii de focuri scânteiau în jurul diamantelor din casetă, scoţând şi mai mult în evidenţă frumuseţea de

neîntrecut a smaraldelor.

Nerăbdător, Ducele împrăştie pe masă cercei, broşe, inele, un colier; mâna sa albă şi fragilă tremura pe când scoase o diademă şi mi-o aşeză pe cap. Treizeci de Ducese de Malminster au purtat această coroană. Aş paria până la ultimul meu ban, că eşti cea mai frumoasă dintre ele!

Mă conduse la o oglindă şi rămase o clipă în spatele meu, apoi spuse, poruncitor: Albastrul acesta nu merge cu smaraldele. Scoate-l.

Şi astfel – deshabille-ul vaporos al lui madame Aurélie căzu în dizgraţie!

— Aşa e mai bine, spuse Ducele văzând efectul ce-l făceau pietrele verzi pe juponul meu de oval. Lăsă să-i alunece mâinile de-a lungul siluetei mele. Mult mai bine! Apoi, cu o bruscheţe care mă surprinse, mă scoase din sufragerie, trecând repede prin salonul întunecat în dormitorul meu.

La miezul nopţii, Fitz Alan mă părăsi, tot atât de puţin soţul meu ca şi umărul de haine pe care-şi uitase atârnat halatul de casă.

Frecându-mi umerii şi braţele învineţite, m-am sculat şi mi-am clătit cu apă rece obrajii care-mi ardeau, ungându-mi buzele muşcate de sărutări cu o alifie calmantă. „Cum mă duruse apăsarea oaselor bătrâne ale Ducelui! Ce putere agonizantă în încheieturile acelea subţiri ca nişte beţe de chibrit!

Dar curând simţul umorului reuşi să învingă enervarea pe care-o resimţeam; am început să râd – caraghioasă noapte de nuntă! Caraghioasă mireasă! Cara-gios mire! Ce scump plătise Fitz Alan neputinţa sa!

M-am aşezat în faţa toaletei, ca să-mi aranjez buclele răvăşite. Deodată am îngheţat de frică, căci văzusem, reflectată în oglindă, faţa lui Hugh. M-am întors şi i-am văzut capul vârât prin deschizătura îngustă a uşii. El mi se adresă imitând vocea unui servitor de han înălţimea Voastră a sunat?

— Hugh. Să nu intri aici. Pleacă! – am murmurat eu pe când alergam spre el.

— Ducele? – întrebă el.

— A plecat.

— Cu buzele umflate?

Am dat din cap.

Intră în cameră şi trase zăvorul de la uşă; avea o sticlă de vin în mână şi era cam cherchelit.

— Cum ai ajuns aici, în Reading? – am întrebat eu.

— A fost nevoie doar de un mic plan, bine pus la punct, scumpa mea. Camera mea e pe acelaşi culoar, chiar în faţa camerei tale.

— Nu poţi să rămâi aici. Bona mea ar putea să te audă.

Hugh rânji. În clipa asta bona ta împarte camera cu curierul Ducelui. Du-te şi te uită în patul ei, dacă nu mă crezi; de altfel, o să stea cel puţin până în zori.

Călcând nesigur, el zăvorî amândouă uşile care dădeau din dormitorul meu în camerele alăturate. Ai tot dreptul să te încui în cameră, Kitty, spuse el, cu o seriozitate prefăcută. Un astfel de afront adus frumuseţii tale!

Ducelui ar trebui să-i fie ruşine de el însuşi.

— Hugh, tu ai ştiut de la început ce-i cu Ducele, asta te gândeai când ai spus că şi-a tras ultima săgeatăj

— Orice clubman din Londra e la curent, pufni Hugi în râs. Îşi scoase liniştit haina şi o aruncă pe un scaun]

— Atunci, tot ce spuneai despre un moştenitor…?

— Ai răbdare, iubita mea.

Îşi scoase cămaşa şi o atârnă peste halatul uitat de Duce. Apoi se aşează şi-şi scoase ghetele. Simpatic, aces diavol de Hugh Marcy.

În braţele sale, braţele sale calde pe care le cunoşt te-am atât de bine, am uitat de întâmplările zilei, de înl tâmplările nopţii. Ne iubisem atât de des, încât fiecare atingere a buzelor, fiecare dezmierdare uşoară a degete lor trezea amintirea unui freamăt. Cunoşteam form corpului său viril, el ştia curbele corpului meu; ştiar punctul unde un sărut îi va înflăcăra sângele, iar el cul noştea clipa exactă a extazului meu.

— Kit… Kit… murmură el în urechea mea. Îmi pare rău de Duce… hai să-i facem un băieţel voinic!

CAPITOLUL XXI

A doua noapte am dormit singură, la Marlborough, curajul lui Fitz Alăn evaporându-se. În seara a treia a călătoriei am ajuns la Bath şi ne-am continuat drumul până la Parcul Plăcerei, la câteva mile afară din oraş.

Ducele îşi ascunsese supărarea în timpul călătoriei, dar când am ajuns la reşedinţa ducală el se retrase în apartamentele sale personale.

— Are să facă pe îmbufnatul, mă prevenise Hugh, când ne despărţisem în zori, tratează-l cu tact.

Parcul Plăcerei se întindea pe o suprafaţă mare de teren ondulat, plantat cu pomi frumoşi şi decorat cu toate extravaganţele pe care le poate inventa arta grădinăritului. Vila imensă, de proporţiile unui castel, fusese desenată şi clădită din piatră cenuşie de Somerset, de către marele John Woods Junior, care era arhitectul multor nobili extravaganţi, în Bath. Vila lui Fitz Alan era reputată ca fiind cea mai frumoasă şi, cea mai extravagantă dintre toate.

Poienile catifelate erau presărate cu lacuri, alei mărginite de colonade duceau spre grădini ascunse, fântâni şi statui se întrezăreau la sfârşitul fiecărei alei. Imitaţii de pestere erau îndemânarec ascunse sub iederă. Stalactite de ghips, de forme groteşti, trebuiau să facă senzaţia acelor care se aventurau în aceste peşteri.

Deşi Fitz Alan rareori petrecea mai mult de două luni la locuinţa sa din Bath, el avea camere pentru cinci sute de oaspeţi, cu servitorii şi echipajele lor. Adesea adăpostise de două ori numărul acesta, în zilele de splendoare ale Bath-ului. Mi s-a spus că trei mii de oameni se îngrămădiseră în marea sală de festivităţi, pe lângă

cei care dansau pe terasele de marmoră, cu ocazia celei de a doua căsătorii a Ducelui. Şi la venirea pe tron a Regelui, Ducele şi-a distrat prietenii în teatrul său particular cu o piesă din strada Drury, în fruntea actorilor fiind David Garrick.

Dar acum – cât de mult se schimbase Parcul Plăcerii! Oh, da, statuile şi fântâinile, aleile şi lacurile erau la locul lor, în grădini florile încântau ochiul şi fructele exotice atârnau coapte, aşteptând, doar să

fie culese. Caii de cea mai pură rasă izbeau cu picioarele delicate şi frumos lustruite în podeaua boxelor din grajduri. Dar stăpânul se schimbase. Nu mai da recepţii. El ura oraşul Bath.

— E plin de şarlatani şi pungaşi, de cartofori escroci, şi cămătari, spunea el batjocoritor. Şi ce e mai rău…

există agenţi şi comisionari care linguşesc pe burghexii bogaţi ce se îngrămădesc în oraş; precum şi proprietari de sclavi din plantaţiile americane, care au devenit domni peste noapte şi care speră că vor scăpa de putoarea lor stând cot la cot cu nobilimea.

— De ce vii aici? l-am întrebat, sperând că-şi va înceta tirada, dar el continuă.

— Obiceiul! spuse el trist, îmi fac băile; dar n-am nicio încredere în calităţile pe care le atribuie ei apelor… e o escrocherie.

Bărbia lui se aplecă melancolic pe când continuă: Mă crezi un bătrân nebun, Kitty… ei, bine, asta sunt! Am fost întotdeauna un nebun, şi acum plătesc din cauza asta. Am cunoscut femeia la treisprezece ani; şi niciuna din cele care mi-au plăcut nu mi-a rezistat. Probabil că aş face la fel dacă aş mai fi odată tânăr.

Bietul Fitz Alan – un bătrân dezamăgit, acum nu mai găsea nimic care să-i placă. Dar pentru mine, Bath era un oraş al minunilor. Niciodată nu mai văzusem atâta lume elegantă, adunată într-un singur loc.

Pe când Ducele, trist, îşi scălda corpul în baia cu apa ce trebuia să-l vindece, eu vizitam oraşul, însoţită de Julie, care mergea pe lângă litiera mea; intram din prăvălie în prăvălie – nu atât ca să cumpăr, dar îmi plăcea să privesc femeile: rochiile cu care erau îmbrăcate, ţinuta lor elegantă. Fetele tinere mă interesau cel mai mult. Erau întotdeauna însoţite de o bonă, şi şedeau demne, în magazine, absorbite în lectura revistelor, ziarelor şi a cărţilor; dar nu citeau – cu colţul ochilor urmăreau tinerii care intrau în magazin, sau care se învârteau prin faţa uşilor. Cât de drăguţe erau aceste fete! Ce prospeţime, ce inocenţă se degaja din ele! Le-am urmărit în magazinele de jucării, în cofetării, unde ciuguleau din torte cu fructe, veşnic cu ochii cercetători, în aşteptarea unei privi a alesului lor. Nu oboseam niciodată

urmărindu-le jocul plin de naivitate. Tânjeam să vorbesc cu ele, să le împărtăşesc secretele şi râsul. Era – poate – fiindcă eram încă foarte tânără. Nu cunoscusem niciodată plăcerile simple de care se bucurau ele.

Ducele observă curând felul în care îmi petreceam vremea. Kitty, nu poţi să rătăceşti pe străzi în felul acesta; dacă vrei neapărat să cutreieri oraşul, am să te însoţesc chiar eu.

Abia atunci mi-am dat seama ce însemna să fii ducesă de Malminster. Oriunde ne arătam împreună, la Expoziţii, în Saloane de Dans, la Concerte – lumea se grăbea să ureze bun venit Ducelui şi să cunoască pe noua Ducesă. Ce de zâmbete şi de temenele, ce de priviri şi reverenţe. Nu auzeam decât scumpă Ducesă şi binevoieşte înălţimea Voastră să ne onoreze?

— Maimuţăreli! – râdea batjocoritor Fitz Alan.

Acum o lună toţi prietenii mei făceau pe dracu' în patru ca să mă împiedice să mă căsătoresc cu tine. Azi, s-ar repezi la tine ca o haită de lupi, dacă ar îndrăzni, înfruntă-i! Niciuna nu-ţi poate întrece frumuseţea. Niciuna nu te poate egala!

Şcoala pe care mi-o dăduse Lady Susan era pusă la grea încercare, în special o văduvă bătrână mă îngrozea mai mult decât toţi ceilalţi. Fusese Regina Bath-ului pe vremea Frumosului Nash.

Fitz Alan spunea despre ea că este încă o fantastică frumoasă bătrână, cu o limbă care înţeapă ca o ţeapă!

— Um… mm! destul de simpatică pentru văduva unui fierar! – fu comentariul ei, când am apărut la o serată unde venise o lume imensă.

Se afla atât de aproape de noi încât Ducele o auzi. Se întoarse spre ea şi-i spuse cu un zâmbet sardonic: Scumpa mea Dorothea, ce păcat că fierarul n-a construit ne corset, care să-ţi mai potolească niţel şezutul!

— Înfruntă-i pe toţi, Kitty! – îmi spuse el, înclinând uşor capul spre mine. N-ai decât o singură rivală posibilă, doamna Graham, şi ea nu e la Bath în sezonul acesta.

Într-o dimineaţă, litierele noastre fură purtate pe celălalt mal al râului Avon, la Grădinile Izvoarelor – un punct de întâlnire al lumi

bune. Era un minunat loc de retragere, presărat cu alei şi lacuri, şi înconjurat de şiruri nesfârşite de flori; găseai şi camere de joc şi o sală lungă de mâncare, unde o orchestră cânta neîncetat.

Cocoşat sub şalul său de stofă, Fitz Alan stătea la masă sorbindu-şi apetitivul. Sunetul muzicii îmi trimitea săgeţi prin picioare; puteam să văd fustele învolburate ale dansatoarelor de pe terasă.

Deodată un tânăr elegant se apropie sprinten de masa noastră. Era Hugh, cu pălăria sa de ultima modă, aşezată pe cap într-un unghi pronunţat.

— Ia uită-te… Kitty! Scuzaţi-mă, Ducesă, mai bine zis! închinându-se spre Duce, el zâmbi: Înălţimea Voastră mă va ierta… Ducesa şi cu mine eram tovarăşi de joacă pe când eram copii, Sunt Sir Hugh Mancy, nepotul Lordului Montford!

— Montford…? Oh, da! Ochii Ducelui se ridicară indiferenţi spre Hugh. Bietul Montford! Şi-a pierdut complet minţile, după cum aud! Cum spuneaţi că vă numiţi?

— Marcy, înălţimea Voastră, Sir Hugh Marcy.

Dacă o privire nimicitoare ar putea distruge, Hugh ar fi pierit în clipa aceea. Marcy… eh? – latră soţul meu. Ai fost sub ordinele vechiului meu prieten Grant-ham, la Saint Petersburg. Apoi se cufundă într-o tăcere de gheaţă.

Hugh primi lovitura fără să clipească; dar obrajii săi coloraţi lăsau să se vadă ceea ce resimţise. Pentru prima dată mi-am dat seama, că şansele erau contra lui Hugh în sforţările lui de a face să se uite episodul acela din Rusia.

— te distrezi bine la Bath, Kitty? – mă întrebă el.

— Da, sigur, Hugh. Rămâi aici tot se zonul?

— RDA, locuiesc la hanul Trei Călugăriţe. Este o locuinţă confortabilă… găseşti oricând un vecin plăcut cu care să faci o partidă. O expresie şireată apăru în ochii săi, o expresie pe care o cunoşteam bine. Am un vecin pe care-l simpatizez în mod special, un nobil polonez. Se ţine la pas cu oricare dintre noi cei tineri, deşi are şaptezeci şi cinci de ani. E teribil! Ar trebui să vezi doamnele roind în jurul lui; dar el îşi adoră tânăra soţie.

Ducele se mişcă nerăbdător în scaun, dar Hugh trăncănea mai departe.

— Contele Bronsky, mi-a mărturisit că-şi datoreşte tinereţea unui doctor din Londra, actualmente în Bath.

Ducele ridică bărbia din şalul său. Contele acesta… eh… cum spunea-i că-l cheamă? – întrebă el morocănos.

— Contele Bronsky, înălţimea Voastră.

— Un aventurier, fără îndoială! – spuse Fitz Alan. Spuneai… că are un medic?

— Da, înălţimea Voastră, vocea lui Hugh era moale ca untul. De fapt sunt amândoi aici, în dimineaţa asta… îi puteţi vedea acolo, la masa de lângă terasă – domnul acela înalt. Doreşte înălţimea Voastră să-l cunoască?

— Nu, n-am nicio poftă să-l cunosc, spuse Ducele, privindu-l pe Hugh cu o neplăcere vădită. Se ridică şi-mi oferi braţul. Bună ziua, Sir, spuse el, curtenitor, şi mă luă cu el.

— Kitty, scumpa mea, mi se plânse el pe când ne întorceam în Parcul Plăcerii, nu vreau să-l văd pe acest Hugh Marcy speculând faptul că te-a cunoscut când eraţi copii. Nu-l simpatizez.

Dar ce face Hugh în Bath? Când am să-l revăd?

Ca de obicei, apăru atunci când mă aşteptam mai puţin. Tocmai coborâsem din trăsură ca să intru în prăvălia unei modiste, când m-am pomenit cu el lângă mine. Ah, ducesă. Mă salută crutenitor, apoi îmi spuse cu vocea joasă: Ducele e chiar în clipa asta în hanul la Trei Călugăriţe, împreună cu Contele Bronsky! Hugh deschise uşa prăvăliei cu un gest elegant, îşi ridică pălăria, şi dispăru înainte ca bona mea să mă ajungă.

Din ziua aceea, am observat o schimbare la Fitz Alan; era mai puţin trist, începu să semene din nou cu bărbatul vioi care îmi făcuse curte ca o vijelie. Şalul de stofă pe care-l purta mereu fu dat uitării, şi din nou valetul său petrecu ore întregi bărbierind, pieptănând şi îmbrăcându-şi stăpânul; şi nici fardul artistic pe care-l întrebuinţa Ducele nu fu uitat.

Două săptămâni mai târziu, Ducele mă anunţă: Vom da un bal,

Kitty. Ducele de Cumberland tocmai a sosit în Bath. E un idiot patent, şi pute ca o maimuţă; dar e de viţă regală şi la un bal e absolut necesar să ai un prinţ regal!

O sută de oaspeţi fură invitaţi să cineze pe terasa de marmură. Alţi cinci sute fură invitaţi la balul care urma după cină. Ducele supraveghea fiecare amănunt în vede –, rea seratei cu un interes pe care nu i-l cunoşteam. Muzicanţi, dansatori şi cântăreţi fură aduşi de la Londra, împreună cu un clown, care jongla cu mingi şi luminări aprinse.

— I-am trimis o invitaţie lui Marcy, spuse soţul meu cu o indiferenţă studiată. La urma urmei nu-i un băiat rău. Fitz Alan zâmbi amuzant: Am avut o conversaţie lungă cu el, săptămâna trecută. Dacă spune adevărul, e o poveste distractivă. Pricina care a făcut să fie scos din serviciu a fost „affaire de jemme". Se pare că întreţinuse legături cu frumoasa soţie a unui boier rus – sunt ai dracului de geloşi, nobili aceştia ruşi – înţelegi.

Soţul pusese un spion să-i urmărească, şi aşa a izbucnit scandalul. Marcy a fost obligat să-şi dea demisia.

— Lady Susan a sperat neîncetat că va reuşi să-i reintegreze pe Hugh Marcy în postul său, am spus eu foarte nevinovată. Crezi că are Hugh Marcy vreo şansă să reuşească?

— Desigur, dacă se trag sforile care trebuie, răspunse

Fitz Alan.

În noaptea balului, o mulţime de doamne elegant costumate, însoţite de domni, se îmbulzeau în saloanele spaţioase, decorate cu florile vilei. Pentru prima oară l-am văzut pe soţul meu în rolul de gazdă. Era într-adevăr un domn!

Stând lângă el, pe când ura bun venit oaspetelui său regal, nu se putea să nu observi diferenţa dintre cei doi bărbaţi. Ducele de Cumberland avea trăsături comune, maniere grosolane, era obez şi foarte stângaci. Ducele de Malminster era înalt, impunător, măreţ. Purtarea sa amabilă îi făcea pe oaspeţii săi să se simtă numai decât bine. Fiecare din mulţimea aceea îşi amintea balul cu plăcere l".

L-am întrezărit pe Hugh, din când în când; dar n-a făcut nicio

încercare să se apropie de mine, până seara, târziu, când ne-am întâlnit pe terasă.

Se opri o clipă, ca să-mi sărute mâna şi să-mi şoptească: Madame Aurélie a deschis un salon în Bath; este deasupra librăriei lui Dakins. Să fii acolo, mâine la trei, E un loc sigur. Se pierdu în mulţime înainte ca eu să pot spune o vorbă.

De abia dispăruse pe aleea principală trăsura ultimului oaspete, Fitz Alan mă şi însoţi în apartamentele mele. Asta n-o mai făcuse el niciodată de când sosisem ia Parcul Plăcerii.

Julie şi ajutoarea ei îmi pregăteau patul pentru noapte, dar prezenţa Ducelui în dormitor le făcu să părăsească încăperea în mare grabă.

Fitz Alan părea curios de sigur pe cine; se învârti mândru prin cameră, îşi destinse muşchii, fluieră vesel pe când se dezbrăca şi stinse luminările una câte una.

Noaptea aceasta e minunată, spuse el. E prea frumoasă ca s-o pierdem dormind, mai bine să ne bucurăm de ea.

Silueta sa înaltă, subţire, se profila clar pe cerul argintiu. L-am văzut căutând în buzunarul hainei aruncată pe spătarul unui scaun; scoase o sticlă pe care o destupă cu grijă şi-i înghiţi conţinutul; un miros uşor aromat se răspândi în odaie.

Când Ducele mă părăsi, devenisem în fapt Ducesa de Malminster.

Dimineaţa am călcat pe sticluţa pe care el o aruncase fără să-i mai dea vreo atenţie. Am ridicat-o şi i-am citit eticheta:

ÎNTĂRITORUL BALSAMIC AL DOCTORULUI STEERN
STRADA HARLEY
LONDRA

CAPITOLUL XXII

Un îndrăgostit înfocat în timpul zilei – un soţ conştiincios, chiar dacă mai puţin arzător, în timpul nopţii. Parcă aş fi iar în Groapa Copoiului, am spus eu râzând, într-o după amiază, când Hugh şi cu mine petreceam leneşi ultimele clipe ale rendez-vous-ului. Numai că de data asta, în loc de hamali, am domni.

— Crezi că mie îmi place, murmură Hugh, să fim nevoiţi să ne întâlnim în vizuina asta, acoperiţi de o franţuzoaică… o croitoreasă, în timp ce răţoiul ăla bătrân şi dărâmat… Se întoarse şi puse latul palmei pe pântecele mele. Cât timp a trecut de la noaptea ta de nuntă, Kit?

— S-au împlinit trei luni, joia trecută… îţi aminteşti?

— Şi n-ai niciun fel de ameţeli, senzaţii neobişnuite?

— Ba da, într-adevăr, am răspuns eu, surprinsă. Cum ai ştiut?

— Mâna lui Hugh tremură pe corpul meu: Ce simţi?

— Ieri dimineaţă am fost bolnavă ca un câine.

— Ţine-mă, Doamne! Kit, spune-mi… altceva?

— Am fost bolnavă… şi acuma am o întârziere… asâa-i tot!

Hugh mă prinse în braţe, sărutându-mă încetat. S-a prins! S-a prins! Aproape că urlă cuvintele astea.

— Hugh, nu vrei cumva să spui că Ducele…?

Râsul lui Hugh răsună în toată odaia. Fitz Alan e cel păcălit… O să creadă că balsamul Doctorului Steern a făcut minunea; n-o să ştie niciodată că eu i-am dat un moştenitor!

— Spui prostii, Hugh, gândeşte-te la anii cât am trăit împreună. Nu s-a întâmplat nimic!

Sări din pat şi-şi ridică mâna într-un gest solemn, spunând cu o faţă plină de gravitate: Mamă a Mal-minsterilor, te salut!

Ducele era ca înnebunit când i-am spus vestea. Un copil? Un moştenitor? Spiţa Malminsterilor va dăinui! Plângând lacrimi adevărate, el îmi sărută mâinile, buzele, genunchii. Imediat trimise după cel mai celebru ginecolog din Londra, Sir William Dodds.

Acest personaj important fu adus la Bath cu o trăsură la care erau înhămaţi cei mai repezi trăpaşi ai Ducelui, şi condus imediat lângă patul în care Fitz Alan mă obligase să mă odihnesc. Doctorul mă examina cu cea mai mare amănunţire, în timp ce Fitz Alan aştepta îngrijorat.

Când doctorul îi confirmă spusele mele, bucuria lui Fitz Alan se manifestă într-o ploaie de daruri asupra personalului casei. Jocuri de artificii şi bere pentru arendaşi, bal pentru lachei şi feciori – iar pentru mine nimic nu era prea bun. Cascade de bijuterii, dantele, blănuri, fel

de fel de fleacuri, chiar şi jucării pentru copil, fură comandate la Londra.

Fitz Alan scrise cu propria-i mână scrisorile de înscriere, cu numele viitorului său fiu, la Eton, Oxford, şi la toate cluburile din care făcea parte şi el. Începu să studieze volumele almanahului Gotha pentru a descoperi o fată potrivită să fie soţia fiului său – care nu se născuse încă! Nu avea nici cea mai slabă îndoială, că copilul său va fi un băiat…”

Nebunia cea mai caraghioasă dintre toate, a fost ordinul său de a se trimite la Bath portretul lui Brett Har-wood – Băiatul meu Albastru – şi să fie atârnat pe peretele din faţa patului meu.

— Grecii îşi sileau soţiile însărcinate să petreacă o parte din zi privind statui frumoase, în credinţa că vor face copii care să semene cu Apollo sau cu Venus, explică Fitz Alan.

Plin de îngrijorare, m-a rugat să privesc cât mai des portretul Băiatului Albastru. Stai în faţa lui, lasă să ţi se întipărească imaginea în minte. Fiul nostru! Va fi puternic, viteaz… oh, Kitty, scumpa mea, îi mulţumesc Domnului pentru tine!

Mult după plecarea soţului meu, am rămas privind fix la faţa băiatului pe care-l iubeam de atâta timp, aşa cum iubeşti un vis ascuns, făurit de mult de tot. Băiatul Albastru… creaţie a artei şi a imaginaţiei, era oare sortit să fie părintele adevărat al copilului meu? Cu siguranţă, nici iluzia senilă de paternitate a Ducelui, nici stăpânirea ce-o avea Hugh asupra copilului meu nu putea face din ei părinţii copilului meu.

— Am să-l fac aşa cum eşti tu! am murmurat, către ochii ce mă priveau pe gânduri.

Hugh rămase în Bath până fu sigur că toate mergeau bine, apoi se întoarse la Londra.

— Voi face ce voi putea pentru tânărul Marcy, spuse

Fitz Alan. Chestiunea e destul de grea; va trebui să aştepte până ce voi putea merge în oraş să vorbesc cu

Lordul North!

Urmă o perioadă de linişte, vara copleşind e sub povara ei Parcul Plăcerii. Niciodată nu mai văzusem un cer atât de senin, ca de

cristal, nici pomi de un verde atât de catifelat. Desişurile erau pline de căprioare cu ochii blânzi, păstrăvii stăteau în lacurile adânci, fazani strălucitori se ridicau din buruienile înalte. Mă plimbam în fiecare zi prin parc cu un coş plin cu firimituri pentru sălbăticiuni. Am petrecut săptămâni ca în rai în ţara aceea de vis, plină de vară.

Pentru prima oară de când mă cunoşteam, niciun bărbat nu se ţinea după mine; Ducele îşi uitase balsamul şi mă lăsa în pace.

Darul cel mai preţios pe care mi-l făcu Fitz Alan în zilele acelea neobişnuite – fu. Goldie Mac-Bane. Ea sosi de la moşiile lui din Scoţia, o matroană impunătoare, cu obrajii numai culoare şi frăgezime. Ochii ei albaştri strălucitori, ţinuta ei, orice lady i le-ar fi putut invidia. Doică, bonă, confidentă – era mai mult decât toate astea, era ca o adevărată mamă pentru mine.

Îmbrăcată veşnic cu un şal în culorile lui Fitz Alan, peste care lega un şorţ alb ca neaua, era femeia, cea mai vrednică pe care-o văzusem vreodată. Degetele ei îndemânatice nu leneveau niciodată. Când se odihnea, torcea lână în scule frumoase, moi, sau tighelea basmalele albe, frumoase, pe care le purta în jurul umerilor. Vorbea cu un uşor râraît scoţian, şi ca să mă distreze îmi cânta cântece din Ţara Gărilor.

Muzica lor îmi aminteşte întotdeauna de zilele acelea de vară petrecute la Parcul Plăcerii – zilele acelea liniştite când mi se dezvăluia încet-încet – misterul maternităţii.

Respectul lui Goldie pentru Stăpânul era nuanţat de o oarecare rezervă. Era vizibil că-l respecta pe Duce ca pe un şef; dar odată spusese despre el, cu un zâmbet cam silit: Stăpânul a fost totdeauna un om risipitor! E o minune că a mai av, ut o ultimă săgeată în tolbă!

Îmi spuse povesti din istoria familiei Malminster, care începuse înaintea Bruceilor; şi încet, încet am început să înţeleg mândria lui Fitz-Alan pentru familia sa.

— Malminsterii au sfătuit Regi din ziua când Codul lui Alfred a fost scris mai întâi şi întâi, se lăudă Goldie.

Am întrebat-o pe Goldie, care era înţelesul cuvântului îndatorat pe care-l citisem atât de des pe blazonul Ducelui.

Rămase un moment cam încurcată, apoi spuse: N-aş şti să vă spun prea bine, înălţimea Voastră, fiecare om ar trebui să fie îndatorat… ar trebui să dea. E un fel de datorie. Cu cât eşti mai nobil, cu atât eşti mai îndatora faţă de ceilalţi.

Mi-am dat dintr-odată seama cu plăcere, că aceasta era dorinţa pe care-o resimţisem eu de atâtea ori, să ajut să servesc, să fac ceva pentru alţii. Privind înapoi sprezilele anevoiosului drum ce-l străbătusem pentru a înţelege lumea, am văzut că în viaţa mea predominase nv voinţa de a căpăta, ci voinţa de a „da", aşa cum o spusese Goldie în graiul ei simplu de scoţiană.

Acest cuvânt putea deci să devină la fel de bine şi moto-ul meu. Îndatorat… Acum, că eram bogată şi puteam dispune de oarecare privilegii şi puteri, câte n-aş putea eu oare să realizez, dacă mi-aş pune în gând să fac ceva? Laurie-ele şi Anie-ele mute nu vor mai avea nevoie să cerşească. Ducesa de Malminster va fi protectoarea lor. Ea ar putea găsi o cale, acolo unde Kitty şi doamna Buttall eşuează.

Spre începutul toamnei, Thomas Gainsborough îmi trimise câteva rânduri, din Bath, întrebând dacă poate să /mă să ne prezinte omagiile sale.

— Neapărat să-l chemi pe băiatul acesta de treabă, spuse Fitz Alan, cu bunăvoianţă. Roagă-l să rămână un timp pe la noi. Intenţionez să ne picteze fiul. Asta o să-l înfurie pe Reynolds; dar prefer oricând portretele lui Gainsborough celor ale lui Sir Joshua.

Nu-l mai văzusem pe Tom Gainsborough din ziua când mă căsătorisem cu Ducele; dar am regăsit aceeaşi personalitate exuberantă pe care o cunoşteam.

— Ştii Kitty, începu el, apoi se scuză cu un zâmbet ram silit: îmi pare rău… ar fi trebuit să spun înălţimea Voastră.

— Te rog, Tom, am râs eu, de ce mi-aş da aere?

— Ceea ce urmează acum e să ajungi doamnă de onoare a Reginei. Doamne! înălţimea Sa e nebun după tine. Şi acum când îi porţi copilul… excelent, excelent!

Ce ştia Tom, cât de mult ghicea sau bănuia, n-aş putea să spun. Ne-am plimbat împreună, Tom având mereu la îndemână carnetul de

schiţe şi creioanele. Mai presus de orice îi plăcea să schiţeze pomi, o barieră, un cal şi o căruţă, o cabană cu acoperiş de paie.

— Prefer câmpiile, celor mai frumoase saloane, insista el. Îmi plac pomii mai mult decât oamenii.

Ducele îl însărcina să mă picteze cu micul Roy Dou-glas în braţe.

— Cam prematur, dar e plăcut să ştiu că voi avea această onoare, spuse Gainsborough. Apropo, Kitty, ce s-a ales din portretul lui Brett Harwood? Este tot în biblioteca lui Jonathan?

— Nu, este în dormitorul meu, aici.

Tom păru mulţumit… Am întrebat, fiindcă Hugh Marey s-a dus la Montford niţel înainte de a pleca eu din Londra. Tatăl lui Brett se stinge repede. Când va ftiuri Lordul Montford, Brett îl va urma la titlu; dar o să găsească o grămadă frumoasă de datorii când se va întoarce acasă. Nu cred însă ca asta să-l tulbure pe Brett, aud că s-a distins în războiul de acolo, precum şi politica indiană, care de obicei aduce câştiguri bune.

Am încercat să mi-l închipui pe Brett Harwood ca bărbat: dar mi-a fost imposibil. Numele lui însemna doar un singur lucru pentru mine – Băiatul Albastru al visurilor mele.

Spre sfârşitul lui septembrie, Fitz Alan mută reşedinţa noastră la Castelul Holden, din Hampshire. Plănuia să rămână acolo până după naşterea copilului. Malminsterii s-au născut la Holden din vremea lui Runnymede, şi la fel trebuie să se întâmple şi cu cel de al douăzeci şi patrulea Duce, spuse el cu mândrie.

Moartea Lordului Montford am aflat-o în timpul călătoriei de la Bath la Holden.

Curierul lui Fitz Alan cumpără o gazetă într-un oraş prin care treceam, şi dădu peste necrolog pe când citea Ducelui ştirile cu voce tare.

— Bietul Montford! – spuse soţul meu. N-a avut noroc de loc, afară de faptul că a avut un fiu. Şi acum, te rog, domnule Chase, vrei să-mi citeşti preţul la care e cotată Compania Indiană?

La Castelul Holden am trăit cu mai puţină libertate decât la Parcul Plăcerii. Sezonul de vânătoare începuse, şi invitaţii umpleau

Castelul. Bărbaţi de-a vârstă cu el – gutosi, cărunţi, astmatici.

Ducele părea mulţumit, că mă hotărâsem să rămân în apartamentele mele. Moşnegii aceştia ai mei nu sunt o societate pentru tine, Kitty, spuse el. Aşteaptă până ai copilul. Atunci am să te scot în lume aşa cum trebuie, în Casa Malminster, în timpul sezonului din Londra.

CAPITOLUL XXIII

— Fiul meu va veni pe lume ca un prinţ regal, se lăudă soţul meu. Ca un fel de preambul la făgăduiala lui, negustorii îmi făceau acum vizite dese, aducând rochiţe, scutece, precum şi pantalonaşi din dantelă şi satin, pentru micul Duce.

Niciun copil n-a avut vreodată un trusou mai frumos. Fiecare bucată avea brodată pe ea coroana ducală şi iniţialele R.D. Dintr-o magazie fu coborât un leagăn vechi de trei sute de ani, pe care Goldie îl amenaja cu perne şi cu perdeluţe din pânzeturi scumpe.

Aripa dinspre sud a castelului fu decorată de artişti din Londra pentru a servi drept cameră de copil. Eram foarte interesată de aceste pregătiri, dar adesea mă «iuţeam straniu de departe de tot ce se întâmpla în jurul meu. Mi se părea că privesc un spectacol de teatru. Bonele, decoratorii, cusătoarele şi servitorii erau ca siluetele pe care le văzusem în tablourile mişcătoare ale lui ele Loutherbourg.

Acei care n-au trăit, cum am făcut eu, în interiorul cercului magic al unei mari bogăţii, al unei nelimitate puteri personale, nu vor putea înţelege niciodată acest sentiment de detaşare. Eram ca o păpuşă de ceară într-o cutie tapisată cu mătase; sau ca o figură de Sèvres într-o cutie căptuşită cu satin. Câteodată mă simţeam la fel de ireală şi de artificială ca şi ele. Numai conştiinţa copilului care se va naşte părea că mă mai leagă de lumea lucrurilor obişnuite… sănătatea mea, dieta, buna mea dispoziţie.

— Inima mea veselă şi gândurile plăcute ale mamei copilului buna dispoziţie, spunea Goldie. Mergeam împreună, cu trăsura în fiecare zi, şi lui Goldie, şi mie, ne plăcea plimbarea de-a lungul ogoarelor bogate care-m} aparţineau toate, mie şi viitorului meu copil.

Moşia Holden cuprindea şapte sate. Trecând prin ele, am

observat adesea uliţele goale, şi într-o după amiază mi-am dat deodată seama că rareori văzusem copii jucându-se pe străzi. Unde sunt toţi micuţii de aici? – am întrebat.

— Înălţimea Voastră, răspunse Goldie, copilaşii lucrează la fabrica de tors lână.

În satul Crewe, mi-a fost sete, şi am trimis-o pe Goldie într-o colibă, după apă. Se întoarse repede: Înălţimea Voastră, nu-i apă bună de băut în coliba asta. Ar fi mai bine să ne întoarcem la castel.

— Nu-i apă? Eram înmărmurită. Dar ei ce beau?

— Înălţimea Voastră, e mai bine să mergem acasă, repetă Goldie cu faţa încruntată.

M-am dat jos şi m-am dus spre colibă. O femeie tânără şedea în prag. Făcu o reverenţă adâncă şi murmură, îmi pare rău, înălţimea Voastră.

— De ce n-ai apă? – am întrebat eu.

— Este apă, dar nu-i bună pentru înălţimea Voastră!

— De ce? Dumneata ce bei? i

— Apa e stricată, înălţimea Voastră, Dă boală!

— Şi de unde luaţi apă? 1

— O milă mai încolo… pe şosea în jos, înălţimea Voastră. O luăm de la izvor.

— Vrei să spui, că-n tot satul ăsta nu există apă bună de băut?

Tânără femeie clătină din cap. Am cerut să văd în-tâna; da/ înainte ca să-mi poată răspunde, Goldie mă trase de mânecă: Haideţi, înălţimea Voastră.

N-avea nici nu rost să încerc să rezist mâinii care mă trăgea; dar tot drumul până acasă am fost tulburată de ceea ce auzisem.

În seara aceea i-am vorbit Ducelui despre chestiunea asta. Crewe? întrebă el. Crewe e unul dintre satele mele, nu-i aşa? Ce nu-i în regulă cu apa?

— N-am putut s-o beau. Toată apa e infectă.

Ducele îngălbeni. Ce făceai în Crewe? Doamne Sfinte, flitty! Eşti însărcinată! Îţi interzic să te apropii de sate. Goldie ce făcea?

— Goldie n-are nimic de spus cu privire la plimbările mele; şi

am să mă duc din nou dacă nu iei na ci o măsură cu privire la puţurile acelea, am spus eu cu asprime.

— Uşor… uşor, Kitty. Calmează-te. Am să-i vorbesc l-ai Gaines. Se va face numai decât.

— Şi cine e Gaines? – am întrebat eu nerăbdătoare.

Ducele zâmbi. E singurul om care îndrăzneşte să spună nu atunci când cer zece mii de lire.

L-am întâlnit pe acest Gaines câteva zile mai târziu pe când ieşeam la plimbare cu Goldie. E un om care r, a se teme nici de Stăpân nici de Dracu'! şopti doica. E dl. Gaines, primul intendent de la Holden.

M-am oprit ca să-l las să treacă prin faţa mea. Era lui bărbat înalt, cu înfăţişarea plăcută, cam de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un mers ţeapăn, ca şi când ar fi fost împuşcat de un glonţ, sau străpuns de o sabie.

— Domnule Gaines… v-aţi ocupat de fântână? – am întrebat eu.

Îşi scoase pălăria şi se înclină adânc.

— Înălţimea Sa mi-a vorbit în această chestiune, doamna mea. Am să mă ocup de ea cât mai repede.

— Arendaşii nu pot aştepta! – am exclamat eu. Au nevoie de apă, apă bună, şi imediat.

— Nu voi întârzia să împlinesc ordinele înălţimii Sale, răspunse Gaines cu glas politicos şi ochi îndrăzneţi.

— Mă veţi obliga procedând mai repede, domnule Gaines, am spus eu, înăbuşind un imbold de a-i răspunde ceva muşcător.

„Se înclină din nou, îşi puse pălăria, şi-şi continuă drumul.

Câteva zile mai târziu ea îmi aduse vestea, că fântânile din Crewe fuseseră curăţate, iar cele din toate celelalte sate, cercetate.

În acest timp eu eram mereu obosită, greoaie, şi nervoasă. Tot personalul casei sărea să-mi satisfacă cea mai mică toană, dar purtările lor slugarnice mă făceau şi mai supărăcibasă. Din ordinul lui Fitz Alan eram ţinută ca un fel de prizonieră în apartamentele mele, sau mi se permitea să mă plimb doar în grădina casei, care era înconjurată de garduri înalte.

Celebrul doctor din Londra locuia acum la castel şi mă vizita de

două ori pe zi, ca să se asigure că toate merg bine.

Doar Goldie, care râdea şi făcea glume pe socoteala modei ăsteia noi şi zăpăcite, mă mai mângâia. Nu vă uitaţi la ei, doamna e încă sănătoasă în ciuda doftori celilor lor.

Dar adesea eram speriată, ştiam atât de puţine în legătură cu naşterea copiilor, şi în plus aveam amintirea aceea groaznică – de mult de tot – când auzeam noaptea ţipetele lui Margit; apoi bătrâna Meg care ieşise din camera din dos, purtând o legătură învelită în zdrenţe.

— E mort! – murmură ea.

— Ce-i mort? – am întrebat.

— Pustiul lui Margit, proasto!

— Şi ce faci cu el?

— Îi fac vânt în râu… pe tăcute.

CAPITOLUL XXIV

Lumina lumânărilor paşi grăbiţi răsunând în hol, voci care şuşoteau – aşa se născu copilul meu, târziu de tot. Într-o noapte rece şi ploioasă de noiembrie.

Goldie şedea lângă patul meu, ţinându-mi mâinile într-ale ei. Ţipaţi, înălţimea Voastră! spunea ea. Ţipaţi, dacă vreţi!

Nu. Nu trebuie să mă gândesc la fata din camera din dos a bătrânei Meg. Uliţa Jumătate Lună, trecutul, astea s-au dus pentru totdeauna.

Au fost ore de chinuri îngrozitoare, ore de oribilă agonie; apoi n-am mai putut s-o văd pe Goldie; dar siluete curioase înotau prin spaţii întunecate dintre ziduri şi tavanul înalt al camerei mele. În cele din urmă am auzit sunetele metalelor ciocnite şi zgomotul apei cur-gând din urcioare. Mâinile puternice ale lui Goldie mă sprijineau uşor.

În clipele de destindere care au urmat durerii, am văzut faţa Ducelui aplecată deasupra mea şi privindu-mă ca un şoim de pe o cracă înaltă;

— Ei, bine? – întrebă el, poruncitor.

Goldie ridică copilul în braţe, în sus: Stăpâne! E un fiu.

Fitz Alan întinse mâinile ca pentru a primi copilul: dar în faţa ochilor noştri se poticni, se clătină, şi căzu greoi pe podea, rămânând în nesimţire.

Au trebuit patru lachei voinici ca să-l ridice pe Duce şi să-l scoată din camera mea.

— Nu-i nimic, m-a asigurat Goldie, i-a venit sângele în cap. Stăpânul o să fie în curând pe picioare, sănătos şi vesel ca întotdeauna. Am observat că-şi pusese corpul 1 său masiv între mine şi trista procesiune care părăsea camera.

În fiecare dimineaţă o întrebam: Cum se simte Ducele? şi Goldie îmi răspundea: E bine, sănătos., în cele din urmă nu mi-a mai putut ascunde adevărul! Cu faţa ei fragedă, umezită de lacrimi, cu buzele tremurânde, îmi spuse: Stăpânul e mort, apoi îndoi un gef nunchi şi sărută mânuţa delicată a copilaşului pe care ţineam în braţe, adăugând cu o voce limpede şi răsunătoare:

— Trăiască Stăpânul.

Soţul meu, Roy Fitz Alan, Marchiz de Ruthyn, Conte de Lonimore, Baron de Holden, şi al douăzeci şi treilea Duce de Malminster, fu înmormântat într-o criptă a Capelei Holden. Fiul meu fu botezat Roy Douglas, Marchiz de Ruthyn, Conte de Lonimore, Baron de Hpiden şi al douăzeci şi patrulea Duce de Malminster – o zi mai târziu. Episcopul de Winchester sluji la amândouă ceremoniile, aceiaşi oaspeţi care veniseră să ia parte la înmormântare, au rămas şi la botez.

Toate astea mi le-a povesti Goldie. Ea mă silea să stau liniştită, moţă înd în patul meu moale, în timp ce ploi torenţiale îmi aruncau rafale în geam, împiedicându-mă să văd furtuna dezlănţuită afară. Castelul era me-j? reu plin de oameni pe care nu-i mai întâlnisem în viaţa mea.

Copilul îmi era adus de două ori pe zi, ca să-l văd. Era alăptat de o doică. Roy era un băieţel mic şi roşu, cu un puf auriu pe cap. Când l-am văzut întâia oară, mi s-a părut ceva mic şi foarte ciudat; dar Goldie insista că era cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viaţa mea. Ochii ei, albaştri, străluceau pe când adăuga: Tânărul Stăpân e sănătos şi zdravăn, înălţimea Voastră, sunteţi o mamă bună.

Două săptămâni după naştere am putut să mă scol din pat; dar doctorul a fost de părere ca lunga ceremonie citirii testamentului lăsat de Duce, să fie amânată până ce voi fi mai în putere.

De Crăciun eram complet restabilită, şi a doua zi de Crăciun, Hugh veni la Castelul Holden. Nu-l mai văzusem de când plecasem din Bath.

Când am intrat în bibliotecă, el stătea în picioare, cu spatele la foc, jucându-se cu lanţul de la ceas, încrustat cu pietre preţioase. Deodată, m-am gândit că Hugh fusese întotdeauna ca litera o rămasă neterminată de pana unui scrib; astăzi părea mai puţin sigur pe el decât de obicei, deşi făcea tot posibilul să ascundă această slăbiciune sub un zâmbet afectat.

Am stat de vorbă pe când ni se servea ceaiul, conversaţia învârtindu-se în jurul ultimilor noutăţi, până când Hugh îşi puse ceaşca pe masă cu un gest brusc. Pot să-l văd pe Duce, Roy Douglas? – întrebă el.

Am dat ordin să fie adus fiul meu. În timpul cât aşteptam, Hugh se plimba între cămin şi fereastră, şi înapoi. Era palid, iar mâinile sale puternice, bine făcute, răsuceau în toate felurile lanţul încrustat de la ceas.

Atunci intră Goldie, cu fustele fâşâind. În spatele ei, doica îl aducea pe înălţimea Sa, înăbuşit sub o cascadă de mătăsuri şi dantele.

Hugh era atât de galben, încât am crezut că va leşina. Pe când întindea mâna să dea la o parte şalul care acoperă capul copilului, un val de roşeaţă îi acoperi obrajii şi se întinse până la rădăcina părului. O clipă rămase în prada unei emoţii pe care n-o putea stăpâni. Mişcă buzele, dar nu se auzi niciun sunet. Atunci Goldie mângâie pe Roy şi-i spuse: Hai, copilul meu, zâmbeşte-i domnului!

Hugh se cutremură. Ochii lui îi căutară pe ai mei. Vraja era ruptă. Frumos băiat, spuse el. Foarte frumos. Te felicit Kitty.

În clipa aceea mi-am dat seama mai bine ca niciodată, ce inimă complexă bătea sub vesta aceea înflorată.

Apoi, Goldie şi cu doica plecară, luând copilul cu ele. Hugh rămase o clipă tăcut. Fruntea îi lucea de transpiraţie. Scoase o batistă

frumoasă şi-şi usca fruntea.

— Doamne, Kitty! – spuse el cu un glas slab. Parcă-ţi taie cineva picioarele, când îţi dai seama că eşti tată.

Eram înmărmurită. Putea oare acesta să fie Hugh, cel care-şi bătea joc de toate şi de toţi?

— Să nu-mi spui că eşti emoţionat! – am exclamat eu, râzând batjocoritoare: Oh, Hugh.

Hugh se crispa. Ultima urmă a emoţiei i se şterse de pe faţă. Sigur că sunt emoţionat, răspunse el. Pachetul acela de dantele e al douăzeci şi patrulea Duce de Mal-minster. Mă privi cu ochi strălucitori, îţi aminteşti condiţiile căsătoriei? Acum ai trei sute cincizeci de mii de lire ca avere personală – dota ta proprie, pe care poţi s-o risipeşti cumpărând… bomboane, dacă vrei, şi nimeni nu te poate opri. Şi ceea ce e şi mai mult, eşti văduva Ducesă de Malminster, singura dintre soţiile lui Fitz Alan care a trăit să se bucure în libertate de veniturile astea imense.

Hugh se plimba în sus şi în jos prin odaie, ca şi când ar fi avut nevoie de mai mult spaţiu pentru a-şi desfăşura ideile.

— Miercuri, continuă el, Sir Godfrey Tennant şi colegii săi vor veni la Holden pentru a da citire testamentului, în acelaşi timp, vor compune şi petiţia ta către

Comitetul de Juraţi al Curţii cu Lorzi, în care vei cere numirea unui tutore pentru copilul tău, până devine major. Am auzit că numele Lordului Bucknor şi al Lordului

Travers au fost propuse pentru slujba asta. Natural, vei fi consultată şi tu în chestiunea aceasta, şi te rog să alegi pe Lordul Bucknor.

— Care sunt îndatoririle unui tutore, Hugh?

— Un tutore supraveghează pe administratorii de roqj sie, pe intendenţi şi pe vătafi; el verifică toate cheltuie]

Ele făcute pentru moşie, banii cheltuiţi… pe scurt, es1

răspunzător în faţa Camerei Lorzilor pentru conducere!

dreaptă a afacerilor minorului.

— Ce e aia majorat? – am întrebat eu, cercetând mă]

departe.

— E vârsta de douăzeci şi unu de ani, când fiul tău îi ia locul printre pair-ii Angliei, luând asupra sa controlul domeniilor şi averii sale.

— Şi de ce-l vrei pe Lordul Bucknor? Am observat că întrebările inele începuseră să-l enerveze pe Hughi îmi răspunse aspru: Pentru că are şaptezeci şi sanţi de ani, e uşor să te înţelegi cu el, şi e un bun conservator.

— Şi Lordul Travers – ce are? am insistat eu.

— E un blestemat de liberal! Unul care face numai ea vrea – şi e şi tânăr! Hugh se înclină şi-mi sărută mâna. Acum trebuie să plec. Locuiesc cu de Errington

— I cu surorile lui. Am să te văd după ce vor pleca avocaţii.

Avocatul, Sir Godfrey Tennant, şi notarii săi, dl. Greylock şi dl. Fleming, împreună cu patru grefieri, sosiră la Holden cu serviete doldora de hârtii şi cu o ladă mare, cu colţare de fier, conţinând documentele şi actele domeniilor ducale.

Goldie era în plină agitaţie. Micul Duce trebuie să fie gata la ora două, insistă ea.

— De ce să fie gata Roy? – am întrebat eu.

— Înălţimea Sa trebuie să fie prezent la citirea testamentului, răspunse ea cu gravitate. Cimpoierii Lordului aşteaptă.

Mi se părea la fel de caraghios să duci un copil la această ceremonie legală, ca atunci când o priveam pe Goldie gâdilând bărbia lui Roy şi o auzeam ciripind: Înălţimea Voastră nu vreat să zâmbească niţel? Voi putea oare, vreodată, să mă obişnuiesc cu pompa şi fas-ul acestei clase sociale?

Am fost cu adevărat înmărmurită, când, la ora fixată, am, intrat în marele hol al castelului Holden, şi am găsit cincizeci de oameni aşezaţi în semicerc în faţa unei mese lungi. Pe mulţi dintre ei nu-i mai văzusem niciodată, iar pe unii i-am recunoscut ca făcând parte din personalul castelului. Erau cu toţii îmbrăcaţi în negru, formând un adevărat tablou al durerii.

Ochii prietenoşi ai lui Sir Godfrey m-au îmbărbătat pe când îmi

oferea braţul la uşă, conducându-mă de-a lungul holului.

De-abia mă aşezasem, când ţiuitul cimpoaielor rupse tăcerea plină de tristeţe. Apoi au apărut şi ei – Cimpoierii Stăpânului. Şi după ei, Goldie. Intră legănându-se, cu pasul hotărât al scoţienelor, ţinându-l mândră în braţe pe Roy. În spatele ei venea doica grăsuţă şi o altă bonă care ducea un coş plin cu scutece şi fese de lână.

Cam pe la jumătatea holului, Goldie îndepărtă voalul, de dantele care apăra faţa lui Roy, şi-l ridică îndeajuns de sus ca toată lumea să poată vedea nobilu} copil. Stăpânul! Fu răsplătită de zâmbetele şi şuşotelile femeilor care-l priveau pe micul Duce.

După ce Goldie se aşeză la dreapta mea, cimpoierij se îndepărtară. De abia după ce ultimul ţiuit al cimpoaielor se pierdu în depărtare, Sir Godfrey dădu semnalul de începere al citirii testamentului.

Dl. Greyloek îşi drese – glasul şi începu: Lista proprietăţilor este precum urmează. Se opri, închinându-se ţeapăn întâi spre mine, apoi spre micul Roy. Dregându-şi din nou glasul, citi cu glas răsunător: Palatul Malminster din Ştrand; Castelul Holden şi şapte case… (îi priveam fascinată mărul lui Adam. Sărea în sus pe gâtul său lung, apoi cobora în jos). Castelul Balgowan şi patru sate; Castelul Clovelly şi şase ferme, împreună cu şaisprezece mii de acri… (Mărul lui Adam îi fugi din nou în sus pe gât). Domeniu Duston cu două mii de acri şi o mănăstire. (Mărul coborî). Proprietăţile specificate în actul de inventar din 1698, cuprinzând patru districte, mărginite de străzile Tamisa de Sus şi Tamisa de Jos, la sud, de Groapa Copoiului la încrucişarea cu Poarta Episcopului, la Nord, de strada Middlesex şi Man-sell, la răsărit, şi de strada" Prinţesei la apus…

N-am mai ascultat. Tamisa, Groapa Copoiului, Poarta Episcopului. Acestea erau străzile prin care rătăcisem când eram copil, străzile în care cârciumile cu gin şi bordelurile îşi amestecau puterile, stând cot la cot.

— Cuprinzând trei mii de locuinţe de pălmaşi şi stabilimente de afaceri, bâzâi mai departe dl. Greyloek, – cuprinzând antrepozitele,

docurilor din Mansell şi alte clădiri cu venit, închiriate pe durate, varind între treizeci şi nouăzeci şi patru de ani…

Locuinţe de pălmaşi… le cunoşteam, găuri pline de şoareci, putrede, dărăpănate şi igrasioase. Tremuram de indignare pe când glasul important al domnului Greyloek înşira proprietăţile una după alta. O casă în Surţey cu şaizeci şi şapte de acri; o clădire în Susseux, cu o sută şi paisprezece acri; minele din Trevelyn, în Ţara Galilor.

Deodată Roy ţipă. Ia copilul de aici, i-am murmurat lui Goldie.

— Nuu, înălţimea Voastră! Asta nu se poate, răspunse Goldie. Făcu un semn doicii, care şedea lângă noi.

Apoi dl. Greylock continuă. Lista pe care o citea se întindea pe şapte foi lungi de pergament; palate, conace, castele, case de vânătoare, clădiri pentru creşterea vânatului. Enumerarea amănunţită a mobilelor, porţelanurilor, bijuteriilor… se întindea pe alte patru pagini. Erau două-zecişişapte de sate împrăştiate pe proprietăţile mele; şi un număr neprecizat de animale. Erau angajamente, ipoteci, contracte.

Am închis ochii; un sentiment adânc de ruşine mă cuprinse. Patru districte mărginite de strada Tamisa de Sus, la sud, de Poarta Mlăştinei şi strada Prinţesei, de Groapa Copoiului şi Poarta Episcopului şi Middlese şi Mansell. Eram proprietară de cocioabe şi bordeie. Adânc între străzile acestea era uliţa Jumătate Lună. Eram proprietara casei în care îmi lăsasem primele amintiri.

Când Sir Godfrey începu să citească testamentul Ducelui, se produse o mişcare în rândurile ascultătorilor. Fără îndoială, sumele ce vor fi numite stârneau interesul arzător al fiecăruia dintre cei prezenţi. O mie de lire… trei mii de lire… cinci sute de lire… lire… lire! Au fost citite nume pe care nu le auzisem niciodată. Pentru săracii din Winchester zece mii de lire, şi iertarea taxelor şi chiriilor pentru zece ani. Ducele nu uitase caritatea.

Sir Godfrey se înclină spre mine. Apoi citi mai departe: Iubitei şi credincioasei mele soţii, Kitty, Ducesă de Malminster, şi pentru cazul când moştenitorul ce-l aşteptăm va fi un copil de sex bărbătesc, pe lângă sumele specificate în actul dotai, îi constitui aici drept

proprietate casa din Broome Hearth, ţinutul Kent, pe care s-o stăpânească pe viaţă.

Sir Godfrey, împreună cu asociaţii săi şi cu grefierii rămaseră o săptămână întreagă la Holden. S-au redactat şi semnat o sumedenie de acte. Au vizitat cele şaptet sate, au primit inventării de la administratori şi vătafi, au vorbit cu chiriaşii. Când sosi vremea să semnez pe-titsa către camera Lorzilor, eram pregătită.

Hugh îmi spusese: Cere-l pe Lordul Bucknor. Dar toate planurile lui Hugh erau ca o uliţă întortochiată care duce într-o mlaştină. Am avut impresia că Sir God-frey era mulţumit, când am insistat ca numele Lordului Wravers să fie înscris în petiţie.

Acest document important fu semnat, pecetuit şi închis într-un plic mare de piele, purtând blazonul cu ar«ftele Malminster-ilor.

La o jumătate de oră după ce trăsurile avocaţilor o porniseră spre Londra, Hugh apăru în galop pe alee, nerăbdător să afle noutăţile. Da… da! Ştiu – totul des-ipre moştenire, spuse el, şi adăugă cu vioiciune: Desigur, în petiţie l-ai numit pe Lordul Bucknor? şi fără să aştepte o negare sau o afirmare, spuse bucuros, Kitty, asta-i una dintre cele mai mari zile din viaţa mea şi a ta!

Egoismul lui era atât de mare, încât nici nu visase că aş putea să mă opun dorinţei lui şi să-l numesc pe Lordul Travers în locul favoritului său, Lordul Bucknor, ca tutore al fiului meu. În sfârşit, exclamă el, încep să văd limpede drumul înaintea mea! Acum merg pe căi largi şi lesnicioase.

Scoase o hârtie din buzunar şi o puse înaintea mea. Asta, dulceaţa mea, e o poruncă care-mi dă dreptul să acţionez prin dl. Blakeley, care e avocatul tău pentru averea lui Jonathan.

— Ce plănuieşti să faci, Hugh?

Hugh zâmbi puţin încurcat: Ascultă, Kitty, tocmai ai, devenit posesoarea unei averi fabuloase… Cu siguranţă că n-ai să-mi refuzi firimiturile de la masa ta modestă dan strada Greacă.

Scoase câteva desene din buzunar. Uită-te, ăsta a planul Palatului Fortherham… o locuinţă foarte frumoasă, oana la vreo zece mile de aici. Proprietarul, Sir Charles Fortherham, şi-a pierdut toată

averea la joc. Pot să pun mâna pe întreaga proprietate, împreună cu o casă frumos mobilată şi grajduri bine echipate, pentru patru mii ele guinee.

Făcu o pauză, şi ochii lui îmi trimiseră mesajul pe care-l cunoaştem de mult, mult de tot. Ce m-aş face eu, dacă tu ai locui în Hampshire iar eu aş sta la Londra, muşcându-mi degetele?

Am făcut un efort şi am citit hârtia ce mi-o pusese în faţă, în timp ce Hugh se plimba nervos prin cameră… Oarecum spre surprinderea mea, am observat că înţelegeam ceea ce spunea. Porunca privea numai averea lichidă lăsată de Jonathan; ea nu cuprindea casa din strada Greacă; valoarea ei era de vreo zece mii de lire.

— Dacă proprietatea asta costă patru mii, Hugh ce-ai să faci cu cele şase mii care rămân?

— Am nevoie de banii ăştia, Kitty. Cum crezi că ara să pot întreţine o astfel de casă? Şi nu uita că mai am şi o casă în oraş.

M –, a bufnit râsul, dar am semnat documentul.

CAPITOLUL XXV

Când vânturile iernii încetară, şi sosiră zile mai blânde, am început să mă plimb pe moşie însoţită de administrator, într-o dimineaţă, vizitiul opri caii să-i odihnească în vârful unui deal. Cu un gest larg al mâinii, dl. Gaines spune: Ţinutul înălţime! Voastre începe de aici şi ţine până unde puteţi vedea cu ochii, spre miazăzi.

Era cea mai drăgălaşă scenă pastorală pe care-o văzusem vreodată. Satele se cuibăreau pe dealurile scăldate într-o lumină ceţoasă, apele argintii ale râului Itchen curgeau şerpuind printr-o vale încântătoare.

— Oile acelea ce pasc pe dealuri sunt faimoasele merinos de la Holden, înălţimea Voastră!

— De ce sunt aşa faimoase? – am întrebat.

— Sunt din turmele regale ale Bourbon-ilor. Împăratul

Carol al Cincilea, al Spaniei, avea turme de oi de rasa aceasta. Se spune… că el a trimis cincizeci de oi şi zece berbeci, în dar, unui nobil din Austria, şi că în timp ce vasul îşi croia drum prin Canalul Mânecii, îndreptându-se spre un port olandez, unul din vasele noastre de

corsari l-a atacat, scufundându-l. Preţioasele oi au căzut în mare, dar câteva dintre ei au reuşit să ajungă la mal, şi Ducele le-a cumpărat, fiind primul care a crescut în Anglia rasa de oi merinos. Ale noastre sunt vestite pentru lâna lor lungă, mătăsoasă. În fabrica noastră din Holden, scoatem cea mai frumoasă lână din lume.

— Aş vrea să vizitez fabrica, d-le Gaines.

— Nu e nicidecum locul unde as putea s-o duc pe înălţimea Voastră.

— De ce nu?

— Pentru că lâna când este adusă în fabrică, de la tuns, e foarte murdară; şi operaţia de curăţire a ei e scârboasă.

Nu eram persoana care să renunţe aşa de uşor. Dacă vrei, d-le Gaines, vom vizita fabrica chiar acum.

Faţa i se lungi, dar vorbi cu vizitiul. Am pornit, trecând prin satele Faling, Redlow şi Manncie.

— Uitaţi-vă, înălţimea Voastră, spuse Gaines, arătându-mi o construcţie lungă şi joasă ce se întindea de-a lungul malului Itchenului. Aceea e fabrica de lână.

Era clădită din piatră cenuşie, şi întărită cu bârne vechi. O roată gigantică îşi scălda lopeţile late în apele râului.

În spatele fabricii, în ţarcuri îngrijite, erau adunate – sute – poate mii de oi pentru a fi tunse. Behăitul lor se armoniza cu sunetul apei scurgându-se de pe roată.

— Aş vrea să intru în fabrică, d-le Gaines.

— Tocmai s-a terminat spălatul lânei, înălţimea Voastră. Gaines făcu ochii mici şi spuse, cu un glas înăsprit.

Lâna are acum o putoare care te îmbolnăveşte.

— Nu are importanţă; condu-mă la fabrică.

Pe măsură ce ne apropiam, pitorescul se şterse, verdele-cenuşiu al pereţilor se dovedi a nu fi altceva decât mucegai umed, ferestrele erau acoperite cu obloane grele, uşile mari erau închise.

— Aş vrea să intru în fabrică „am spus cu hotărâre.

— Înălţimea Voastră se va simţi prost. Lucrătorii sunt în plină

activitate. Vocea lui Gaines devenise acum foarte aspră.

Am coborât din trăsură şi m-am îndreptat spre uşa fabricii. Gaines fu silit să mă urmeze. Fără bunăvoinţă, cu mişcări înciudate, deschise în lături una din uşile duble, prin care năvăli afară o putoare îngrozitoare de urină.

— Înălţimea Voastră! – exclamă Gaines – Vă conjur…

— Intră înăuntru şi deschide toate obloanele, am gâfâit eu, apăsându-mi batista pe faţă.

Administratorul meu pătrunse în clădirea întunecoasă, plină de aburi puturoşi, în timp ce eu aşteptam la uşă. În curând o rază de lumină spintecă întunericul dinăuntru, apoi alta, şi alta. Putoarea fierbea ca un abur în timp ce curentul format între ferestre începu să vânture aerul stătut dinăuntru.

În cele din urmă am îndrăznit să intru. Interiorul fabricii semăna cu corpul imens al unei corăbii, bârne grele susţineau acoperişul boltit, podeaua era acoperită cu grămezi înalte de lână. Aerul devenise aproape solid din cauza firişoarelor de lână şi praf care pluteau peste tot.

Gaines venit grăbit spre mine. Înălţimea Voastră… acum că aţi văzut…

L-am dat la o parte; ochii mi se obişnuiseră cu lumina crepusculară dinăuntru, începusem să văd siluete ca de pitici agitându-se în jurul munţilor de Imă. Alţi ipitici lucrau lângă nişte cazane imense umplute cu un lichid întunecat, în care plutea o masă încurcată de lână udă. Ei mestecau această lână cu lopeţi lungi de lemn. Unii dintre aceşti pitici erau adânciţi până la solduri în lichidul negricios în timp ce înmuiau, amestecau şi frecau conţinutul hârdaielor puturoase. Alţii umblau de la grămezile de lână la hârdaie, ducând cu furca lână la spălat.

Am mers mai departe, ferindu-mi fustele de băltoacele ce abureau, şi ţinându-mi respiraţia de credeam că-mi vor plesni plămânii. Mai încolo erau nişte rame care semănau cu o fereastră cu gratii, aşezate orizontal pe capre de lemn. Pe acestea se usca lână. Focuri de turbă ardeau sub fiecare ramă, alţi pitici le alimentau mereu

cu combustibil, în timp ce tovarăşi de-ai lor întorceau şi afinau lână cu vârful unor beţe cu dinţi: de furcă.

Am devenit conştientă de vocea lui Gaines care-mi vorbea cu repeziciune în tăcerea stranie a fabricii, înălţimea Voastră nu înţelege. Lână trebuie curăţată şi purificată prin spălare cu urină de oaie sau de vacă. Apoi e uscată deasupra unui foc de turbă, dărăcită şi făcută pachete. Lâna noastră e de o calitate atât de bună încât pachetele arareori variază în greutate de la o producţie la alta. Înălţimea Sa se lăuda că greutatea lânei sale merinos nu s-a schimbat de la infiniţarea fabricii!

— Când s-a înfiinţat fabrica? – am vorbit eu prin cutele batistei.

— În 1635, înălţimea Voastră.

Deşi simţeam că mă înăbuş, am făcut o sforţare şi am intrat în camera unde se dărăcea lâna. Aici, alţi pitica erau la lucru. Şedeau în picioare, deoparte şi de alta a unor mese lungi, ca nişte tejghele, pe care era aşezată iana uscată. Cu ajutorul a două scânduri late, în care erau înfipţi nişte dinţi de fier, ei prindeau lâna în smocuri mici şi o dărăceau, şuviţă cu şuviţă, fulg cu fulg, până ce fiecare ghemotoc era pieptănat în fire drepte şi laoi ca mătasea.

— Câţi ani are copilul acesta? – ana întrebat, arătând spre un copilaş mic şi slab.

— Şase ani! – spuse copilul cu o voce spartă; aerul de mândrie de pe faţa sa îmbătrânită dispăru deodată, amintindu-şi de biciul ascuns undeva jja întuneric.

— Iertare, înălţimea Voastră, spuse Gaines cu grabă, aceşti ţărănoi sunt foarte obraznici. Vorbea repezit, ca şi când ar fi vrut să acopere, cu cuvintele lui, exclamaţia mea de indignare. Recunoscusem semnele foamei din propria mea copilărie, în bubele de pe gâtul şi umerii micuţului, în ochii lui spălăciţi, în bubele de pe nasul lui c'are-i curgea.

— One are conducerea aici?

— Supraveghetorul, înălţimea Voastră, acela pe care-l vedeţi acolo.

Supraveghetorul era un băieţandru scund, lat în spate, cu părul des, care nu avea mai mult de treisprezece ani şi care ne privea ţinând în mână un bici cu aspect urâcios.

— De ce fac copiii lucrul acesta primejdios?

— Cel care dărăceşte trebuie să fie iute în mişcări şi foarte atent, mâinile lui trebuie să fie foarte mici ca să poată trece repede printre dinţii iuţi ai maşinii de dărăcit. Nu există altă cale pentru a scoate murdăriile prinse în lâna, înălţimea Voastră!

— Cine conduce fabrica?

— Domnul Fitch, înălţimea Voastră, e cel mai mare fabricant de lâna din Hampshire. El ne cumpără întreaga producţie. Felul în care conduce afacerile aici n-a pricinuit nici cea mai mică nemulţumire, ei numai satisfacţie.

Eram gata gata să cad, când am ieşit din nou în aerul proaspăt, şi zile întregi după aceea n-am putut să-mi iau gândul de la ceea ce văzusem. Toate impresiile noi se legau cu amintirile mele de coşmar din uliţa Jumătate Lună, cu amintirile mele despre Laurie, despre mica Annie cea mută, şi despre fântânile infectate din satul Crowe. Toate acestea întunecau obraznica desfăşurare de bogăţie şi putere, care făcea tot atât parte din viaţa mea de toate zilele cât şi aerul pe care îl respiram. De ce trebuia oare ca necruţătorul bici al foamei să facă prostituate şi sclavi din nişte bieţi copilaşi? De ce trebuia oare ca nişte ţânci fără putere să lucreze în iadul fume-gând al fabricii de lână?

Goldie fu aceea care, prima, aruncă lumină asupra unora dintre aceste întrebări care nu-şi găseau răspuns.

— Bărbaţii din sate sunt recrutaţi pentru rr… rr… războaie! Când Goldie era supărată, pronunţa r-urile cu un sunet special, ca o pilă trasă pe un lemn, parcă ar fi vrut să-şi arate şi mai bine dezgustul. Bărbaţii care nu-s buni de rr… răăzboi, sunt obligaţi să-şi caute de lucru în porr… râuri, sau în minele din norr… rd, ca să poată strânge bani de ajuns să dea de mâncare celar de acasă, care mor de foame.

— Şi de ce nu pot să câştige bani mai mulţi? Aici…

e pământ, destul pământ ca să se facă grâne!

— Tot ce dă pământul e pentru Castel, exclamă Goldie. Şi înălţimea noastră… ră uită de parr… reuri, şi curţile cu fazani, de păşunile pentru oi; da, şi grr… rădinile, şi pământurile frumoase, care adăpostesc vulpile şi căprioarele. Toate astea trebuie păstrr… rr… ale pentru plăcerea Lorzilor şi a Doamnelor. E oare o notă de batjocură în vocea ei? N-aş putea să spun, căci în timp ce-mi?

spunea toate astea, Goldie zâmbea.

Câteva din femeile tinere şi voinice din sate erau în serviciul la Castel; dar cele mai multe trăiau din puţinul ce-l câştigau copiii lor în fabrică. Se îndatorau din greu la prăvălii, şi erau mult în urmă cu chiriile. Astfel deveneau vinovate, şi judecate după Legea Săracilor.

Zadarnic m-am căznit să înţeleagă aceste legi atât de complicate; mi-am dat seama însă că erau cu totul

«edrepte, şi am ajuns la concluzia că cineva se folosea de ele pentru a-şi ajunge scopuri personale.

În calitatea sa de administrator al domeniilor Holde», Gaines îşi făcea datoria în întregime – evacuând chiriaşii când nu-şi plăteau datoriile, dând socoteli exacte avocaţilor, şi făcând întotdeauna ceea ce era mai bine pentru interesele proprietăţii.

Goldie mi-a spus odată, enigmatică: Cineva poate să închidă ochii şi să lase pe altul să-şi facă afacerile mur… rr… dare.

Am aflat curând, că acest „altul” era fabricantul de lână. Fitch era acela. Veşnic gata să plătească datoriile, când cineva era ameninţat cu evacuarea, tot el era acel care, închidea gura negustorilor, achitând lirele ce lipseau. Tot ceea ce cerea în schimb era privilegiul de a da o ocupaţie bine plătită membrilor mai tineri ai familiilor pe care le ajutase. Era nevoie, natural, să se semneze o hârtie – un angajament.

Astfel, Fitch închiria echipele de copii care munceau din greu în fabricile sale, cu lefuri atât de mici, încât nu puteau niciodată să scape de datoria trecută în angajament.

După o perioadă de sclavie în fabricile de lână, copii contractau de obicei groaznica boală a lânei şi rareori treceau de vârsta de şaisprezece ani. Dar ce importanţă avea! Erau mereu alţi copii pe care să-i poată întrebuinţa Fitch.

Tot ceea ce cunoscusem, văzusem şi trăisem în cruda uliţă Jumătate-Lună, îmi venea acum furtunos în minte, aruncându-mă într-o furie aprinsă.

— Înălţimea Voastră nu poate schimba nimic! – spunea Goldie. Dintotdeauna aşa s-a pomenit, cum e acum.

Eu credeam altfel însă. Se putea schimba; eu nu mă schimbasem?

— Nu vă spargeţi capul cu astea, doamna mea, mă consola Goldie. Lăsaţi-i pe bărbaţi să se lupte cu astfel de probleme, aşteptaţi până creste micul Stăpân.

Mi-am privit fiul cuibărit în mătăsuri şi dantele. Totul aparţinea acestui copilaş răsfăţat. Chiar şi copiii aceia nefericiţi, care se bălăceau în urină până la solduri; vânatul său mânca iarba proaspătă; oile sale merinos păşteau în turme mari pe păşunile bogate; copiii săi erau sprinteni, bine hrăniţi, în timp ce oamenii mureau de foame. Se putea, trebuia să se schimbe, fu mesajul pe care l-am trimis administratorului meu.

— Când Gaines şi Fitch se înfăţişară înaintea mea, am văzut imediat că erau pregătiţi pentru luptă. Răsucindu-şi pălăria între degetele murdare, cu o umilinţă prefăcută, Fitch spuse: Sper că înălţimea Voastră şi-a schimbat părerea.

— Nu. Nu mi-am schimbat-o, am răspuns cu ho tar îţi.

Fabrica de lână trebuie să dispară. Gaines vă va despăgubi în întregirae; şi de acum înainte am să am grijă să nu mai existe copii legaţi cu angajamente în niciun sat de pe domeniile Holden.

— Înălţimea Voastră, protestă Mtch, din ce vor trăi samenii? Faţa i se roşise ca focul din cauza efortului ce-L făcea ca să-şi stăpânească mânia. Înălţimea Voastră îşi va regreta hotărârea, îndrăznesc să spun că o va regreta chiar foarte mult.

Gaines îl conduse pe fabricant la uşă; îl priveam pe când se întorcea la biroul meu; recunoşteam clasa căreia aparţinea, cunoscusem bărbaţi ca el prin împrejurimile Curţii Tokenhouse, în cartierul Lothbury – erau spoiangii, tinichigii, care strigau ca să poată fi auziţi peste bocănitul ciocanelor lor.

— Înălţimea Voastră! spuse Gaines, lefurile pe care le plăteşte domnul Fitch sunt singurele mijloace de trai a peste două sute de familii! Ce-o să se aleagă din aceşti oameni?

— Voi găsi o cale; dar mai întâi trebuie să înceteze orice lucru cu lână. Vom vinde oile.

— Desigur că înălţimea Voastră glumeşte. Oile merimos sunt o sursă de mari venituri pentru proprietate.

— Nu… sunt hotărâtă să fac ceea ce spun… Să vând oile!

— Să vindeţi oile merinos? – exclamă îngrozit

Gaines.

— De ce nu? E mai bine decât să angajezi copii cu legăminte care-i prefac în sclavi, pentru a valorifica lâna împuţită a acestor oi.

Lui Gaines aproape că-i ieşeau ochii din cap.

— Înălţimea Voastră trebuie să-mi dea puţin timp, murmură el. Să vindeţi oile merinos… tutorele micului

Duce va trebui să-şi dea părerea şi să-i obţineţi consimţământul.

— Toate astea se vor face, l-am asigurat eu îndrăzneaţă. Dar între timp nu mai vreau să văd copii angajaţi cu legăminte pe proprietăţile mele; dacă mai aud de aşa ceva, te concediez imediat.

Călătorind prin sate, vizitând colibă după colibă, am găsit situaţii şi mai triste decât cele pe care mi le reaminteam din Londra. Acestea erau marile întinderi rurale, ţara propriu-zisă; aici erau pomii şi gardurile vii, aici, cântau păsărelele, aici înflorea trandafirul sălbatic, şi aici fiecare fiinţă ar fi trebuit să trăiască liberă şi fericită.

Gaines mă însoţea în aceste călătorii, întotdeauna politicos şi curtenitor, dar privindu-mă cu ură… în fiecare cămin am găsit copii slabi, subalimentaţi, cu teribila tuse spartă şi cu pielea plină de bube, care erau simptomele bolii lânei. Deschizând dulapurile nu găseam nimic de mâncare, ridicând cuverturile găseam paturi de paie; adesea nu erau nici măcar câteva bucăţele de lemne în «cămin şi niciodată vreo ţesătură de lână pentru îmbrăcat. Şi totuşi oile păşteau pe câmpuri, desişurile erau pline de vânat şi lemnul de foc umplea pădurile.

Cu cât vedeam mai multe, cu atât indignarea mea creştea. Coşuri

cu mâncare, pături, daruri, nu reuşeau să spulbere acest văl al întunecimii şi al mizeriei.

Foarte adesea Goldie mă însoţea în aceste excursii. Făcea tot posibilul să mă ţină departe de locurile unde erau cazuri grave de boală. E în interesul micului Stăpân, se ruga ea. Înălţimea Voastră ar putea să-i facă boala şi lui.

Într-o zi îmi propuse: Înălţimea Voastră ar putea angaja un om foarte de treabă, care să aibă grijă de toţi – oamenii ăştia… un om din Ţara de Sus, care ar şti cum să se poarte cu prostănacii ăştia din sud.

— Cunoşti un astfel de om?

— Da, înălţimea Voastră… Un învăţător tânăr, numit

Aaron Stuart, care acum e liber!

Câteva săptămâni mai târziu, tânărul învăţător sosi cu, diligenta. Avea zâmbetul cel mai atrăgător, ochii cei mai blânzi pe care-i văzusem vreodată la o fiinţă omenească; dar era cocoşat. Sosirea lui înseamnă sfârşitul sforţărilor mele pline de bunăvoinţă, dar zadarnice.

Am dat ordin să i se pună o trăsură la dispoziţie, şi l-am învăţat să plece în inspecţie pentru a vedea totul cu proprii lui ochi. Sunt şapte sate, i-am spus. Plimbă-te printre oameni şi vezi singur totul; apoi spune-mi ce crezi că s-ar putea face pentru a le îmbunătăţi traiul.

Un zâmbet transfigura faţa-i lungă, palidă. Ochii îi luceau cu o expresie fanatică, întotdeauna în timpul studiilor mele, am visat prilejul acesta, înălţimea Voastră nu-şi poate da seama ce înseamnă pentru mine o astfel de ocazie.

Timp de mai multe zile, micul învăţător fu văzut în fiecare parte a proprietăţii. În cele din urmă, ceru să mă vadă. Nu voi uita niciodată dimineaţa aceea. Am stat amândoi în poiana din faţa castelului. Roy dormea liniştit lângă mine, iar ogarii preferaţi ai Ducelui moţăiau în spatele nostru în lumina soarelui.

În mijlocul acestui decor idilic, Aaron Stuart – teribil de întunecat, teribil de îndârjit – îmi vorbi despre boli, despre moarte, şi despre păcatele ignoranţei.

Adeseori nu l-am putut urmări; dar am simţit în el aceeaşi milă, aceeaşi furie, aceeaşi revoltă împotriva suferinţelor omeneşti, care mă

stăpâneau şi pe mine. Adânc în sângele meu erau ascunse amintirile zilelor din trecut „amintirile foamei răscolitoare, ale mizeriei, ale fricii. Şi eu ştiam că lumina poate fi adusă chiar minţilor cele mai întunecate. Eu nu învăţasem? Miile de ore petrecute sub disciplina aspră a Lady-ei Susan mă transformaseră dintr-o creatură ignorantă într-una cu înţelegere. Ceea ce se făcuse pentru mine putea fi făcut şi pentru ceilalţi, şi printr-o metodă mai simplă.

— Situaţia aici e la fel ca în toate părţile, spuse el.

Sărăcia în mijlocul belşugului; lăcomia purtând masca industriei. E acelaşi lucru în nord, în oraşe, şi oriunde la ţară.

— Şi ce propui dumneata, domnule învăţător? – 204

Îşi întinse mâinile lungi, osoase, într-un gest impulsiv Eu sunt un învăţător, înălţimea Voastră, ce altceva aş putea eu să propun decât o şcoală? Cei bătrâni, chiar cei maturi, nu mai pot fi ajutaţi; dar copiii…

— Da, da, am strigat eu nerăbdătoare. Ce vrei pentru copii?

— Vreau să clădesc o şcoală frumoasă pentru toţi copiii din cele şapte sate. Vreau să le dau atât cărţi cât şi pâine. Vreau să fac femei şi bărbaţi adevăraţi din ei.

— Fabrica de lână! – am exclamat eu bucuroasă.

Vom transforma-o într-o scoală!

Când l-am anunţat pe domnul Gaines care era planul meu, m-a privit înmărmurit. O… scoală, înălţimea Voastră? Pentru ce?

— Ca să înveţe copii.

— Să-i faceţi pe păducbloşii aceia şi mai obraznici decât sunt? – rânji Gaines. Înălţimea Voastră, e ceva nemaipomenit ceea ce vreţi să faceţi.

I-am răspuns cu asprime: Trebuie făcut. Şi imediat.

— N-am primit niciun ordin în acest sens de la tutorele micului Duce, spuse el nerespectuos.

Am scos o scrisoare din birou şi am citit-o tare:

Se aprobă ca Ducesa de Malminster să facă orice schimbare va crede de cuviinţă pentru bunăstare a chiriaşilor săi.

(Semnat; TRAVERS

Gaines mă privi cu ură. Pierderea pe care-o suferă moşia,

înălţimea Voastră, ei nu-şi dau seama…

— Asta mă priveşte pe mine, domnule Gaines!

— Da… ceilalţi moşieri din ţinut vor fi cu toţi împotriva dumneavoastră.

— Sunt stăpână în Holden.

Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, totuşi îndrăznea încă să mă înfrunte. Scoţând un creion şi hârtie, el mâzgăli nişte cifre. Priviţi acestea, înălţimea Voastră… sunt trei mii, şapte sute cincizeci de pălmaşi în cele şapte sate ale Holden-ului, şi nici măcar două sute dintre ei nu câştigă îndeajuns pentru a-şi hrănii familiile sau pentru a se îmbrăca; dacă înălţimea Voastră închide fabrica şi oile merinos sunt vândute… mă privi cu fatal prelungă. Trebuie să-mi daţi timp să mă gândesc la toate i acestea… Timp… timp.!

L-am instalat pe învăţător într-o cabană din Poiana Holden, i-am dat un servitor, de încredere şi bani di belşug., întreg Holden-ul asculta, se întreba, aştepta. Cocoşal tul era oare un prieten ori un inamic? Aaron Stuarfe: I avea metoda lui. El aduna un cerc de oameni în jurul J lui, într-o seară, la cârciumă, şi le vorbea despre războaie despre guvern, într-un chip care-i făcea pe toţi să-l asculte. Copiii se îmbulzeau la picioarele lui, ca să-i asculte poveştile despre gângănii şi păsări. Din lăzile care-i sosiră din Scoţia, scoase cărţi pline cu desene, care să distreze pe fetele mai în vârstă. Ştia ce trebuie făcut pentru un copil care avea colici; iar în ziua când formă două echipe de băieţi mai mari ca să joace un joc aspru, băieţesc, cu o minge – întărâtând o echipă contra celeilalte – el câştigă şi ultima inimă care i se împotrivea.

Am trimis un ordin domnului Gaines: Evacuarea fabricii pentru transformarea ei în şcoală trebuie să înceapă»

la cinci mai.

Trei săptămâni mai târziu, am mers în trăsură până, la podul de peste Itchen şi am privit cu satisfacţie căruţele mari ce se îndreptau spre fabrică, încărcate cu scânduri şi lemne de construcţie.

CAPITOLUL XXVI

— Vino să-mi vizitezi noua reşedinţă de la ţară, Kitty, îmi spuse Hugh. Am să vin să te iau mâine dimineaţă.

Am făcut drumul cu trăsura Castelului Holden şi am petrecut o zi plăcută dar şi obositoare, vizitând cele peste treizeci de camere ale conacului şi inspectând grajdurile şi câmpurile. Ca de obicei, Hugh plănuia să dea frâu îiber pasiunii sale neobosite pentru variaţie.

— Toate sunt groaznic de demodate, se plângea el.

Trebuie să le modernizez.

Ne-am oprit într-o cămăruţă dintr-un turn al conacului, mirosind a praf şi aer stătut, şi acolo Hugh mă iubi cu înfocare. Maternitatea ţi-a fermecat corpul! murmură el. A dat cărnii tale moliciunea dură a unei lame de Damasc.

Nu-i de mirare că m-am întors la Holden cu mintea, goală de orice gând şi cu genunchii tremurând; după taiga noastră despărţire, înfocarea lui mă obosea.

— Sper că vom auzi curând hotărârea Comitetului care va alege tutorele, spuse Hugh când ne despărţirăm.

— De ce eşti aşa de nerăbdător? – l-am întrebat, îmi aruncă o privire indulgentă. Fiindcă Lordul

Bucknor se va ocupa cu reintegrarea mea în serviciul diplomatic.

— Asta-i obsesia ta, Hugh, am râs eu.

Fu neînchipuit de supărat când veni ştirea din Londra, că Lordul Travers, şi nu Lordul Bucknor, fusese confirmat de Comitetul Lorzilor ca tutore al fiului meu.

— Îl bănuiesc pe Tennant, în chestia asta, spuse el întunecat. Şi el e un blestemat de liberal. Betlam e tare şi mare în Guvern, de la înfrângerea lui Cornwallis.

tăcut o clipă înainte de a continua abătut, putea să-mi cumpăr un loc în Parlament pe preţul trăsuri cu patru cai; dar nu-i asta ceea ce vreau eu. Şi ce vrei tu, Hugh? – am întrebat. Ai bani ai o casă frumoasă în oraş, şi acum ai şi Conacul portinerham.

3 e întoarse nerăbdător. Ce uşor e de văzut, că habar nu! de ceea ce face ca viaţa unui englez să fie demnă, de &. fi trăită. Aş putea să posed o sută de case; şi tot n-a fi nimicorice jerpelit de scrib din Palatul Alb îmi; poate arăta uşa. La dracu'! Vreau să umblu cu capul sus.

„Vreau să fiu primit de Rege.

mă puteam împiedica să mă întreb mereu ce se

386 cu mine. Dorinţele lui Hugh, dezamăgirile lui.

RU mai impresionau. Nu mă mai chinuiam să-i îmolinesc Orice fantezie sau să-i intru mereu în voie. Eraul meu şi-l acceptam… ca pe un obicei plăcut. Dar amarnic, lacrimile, clipele de pasiune, trecuseră, li ascundeam chiar unele lucruri pe care niciodată n-aş fi îndrăznit să i le ascund în trecut. Nici măcar nu-i Spusesem ce1 descoperire făcusem într-un buzunar al pejgi, iji, ei Ducelui – care zăcea uitată într-unul din chios-curile de vară. Era o scrisoare purtând emblema Ministeruliai de Afaceri Străine. Era semnată „C" şi se ocupa cu o cerere privitoare la nişte datorii între Anglia şi. Post scriptum-ul spunea:

priveşte ceea ce mi-ai cerut pentru Sir H… M… – y, dar îmi este imposibil să mişc un singur deget el, dragul meu Fitz Alem. Unii oameni put.

de întâi octombrie, fixată pentru inaugurarea şcolii se vesti senină şi răcoroasă, învăţătorul. Stuart pregătise o mare serbare pentru a celebra evenimentul, înălţimea Sa Ducesa trebuia să prezideze la dezvelirea unei Plăci comemorative. Vor fi cântece, jocuri, şi se vor gervi băuturi răcoritoare.

pentru ocazia asta am renunţat la rochia mea de văduvă M-am dus cu trăsura, împreună cu Goldie, la fabrica° mulţime mă aclama pe când trăsura traversa podul, am auzit strigăte de Trăiască. Ducesa noastră. L îl invitasem şi pe Hugh să ia parte la serbare, dar el îmi spusese indiferent: Ştii bine ce puţin mă interesează astea ţărăneşti!

Asta era ziua cea mare a lui Aaron Stuart. Mă întâmpină cu o faţă luminată şi mă conduse într-o cameră mare şi curată cu podeaua de scânduri, ferestre larg deschise, şi ziduri spoite cu var. O fetiţă, după ce făcu o reverenţă adâncă, îmi oferi un buchet de flori.

Luând loc pe scaunul mare de la catedră al profesorului, am privit la şirurile de copii aşezaţi în bănci: feţele lor erau curate, hainele lor cusute şi spălate; pălmaşii moşiei şedeau înghesuiţi chiar în uşa şcolii. Era-aproape de necrezut, că această cameră fusese odată fabrica întunecată şi puturoasă, şi că aceşti copii erau aceeaşi cu piticii pe

care-i găsisem bălăcindu-se în urină.

Învăţătorul se întoarse spre clasa care aştepta nerăbdătoare, şi spuse: Să cântăm cu toţii Laudă Domnului de la care ne vine tot binele. Izbind un diapazon de-pupitru, el dădu tonul.

Am ascultat cu un sentiment curios de detaşare; nu cunoşteam nici melodia, nici cuvintele imnului. Aaron, Stuart recită rugăciunea; am fost şi mai tulburată.

Rugăciune? Cuvântul acesta a fost totdeauna legat în mintea mea de experienţe foarte triste – biserici din care fusesem aruncată afară, din cauza zdrenţelor mele; loviturile primite peste picioare de la băţul paracliserului, când căutam adăpost contra frigului sau ploii, sub stâlpii de piatră; îmi amintesc gesturile neruşinate şi felul în care îmi trăgeau limba băieţii din cor, când mă vedeau învârtindu-mă prin faţa uşilor bisericii. Uram; bisericile şi tot ceea ce îmi amintea de ele.

Învăţătorul se întoarse spre mine. Înălţimea Voastră, în noaptea aceasta m-a prins cântatul cocoşilor încercând să compun un discurs. Sunt însă atâtea de spus despre Binefăcătoarea noastră, încât greutatea cea mai mare a, fost să reuşesc ca discursul să fie scurt.

Scumpul meu învăţător! Un volum de o mie de pagini ar putea să fie umplut uşor cu povestea vieţii mele – dar n-ar fi o carte pe care s-o citeşti tu.

…şi acum, a sosit clipa cea mare, spuse învăţătorul cu gravitate. Se întoarse spre locul unde o pânză atârna

209

peste placa comemorativă. Binevoieşte înălţimea Voastră să dezvelească placa şi să declare şcoala deschisă!

Am pronunţat cu voce tare cuvintele pe care erau cu toţii nerăbdători să le audă: În numele Majestăţii Sale, vă dau această scoală!

Pânza căzu printre ovaţiile zgomotoase, care fură repetate de mulţimea îngrămădită afară, lângă uşi.

Învăţătorul citi cu glas tare inscripţia de pe placă:

În anul de la Hristos 1782

Această şcoală a fost deschisă

De înălţimea Sa Ducesa Kitty f
De Malminster, pentru a aduce >
Poporului său lumina înţelegerii. 1

Cu câţiva ani înainte nici eu n-aş fi putut citi cuvintele săpate în placa de piatră.

În spatele fabricii, acolo unde erau odată ţarcurile de oi, fuseseră aranjate terenurile de joc. Aici fuseseră puse acum mese lungi de scânduri, pentru festival. Butoaiele cu bere stăteau pregătite, un bou întreg fusese pus în frigare, plăcintele din carne de porc şedeau îngrămădite „în coşuri; erau prăjituri şi dulciuri pentru copii; şi premii pentru învingătorii la jocuri. Fiecare copil din cele şapte sate ale Holden-ului – duşi de mână de cei mai în vârstă – au primit în dar câte un pachet cuprinzând o pereche de bocanci, ciorapi calzi, şi un palton.

Am plecat curând după împărţirea acestor daruri. Dacă i-aş mai fi privit niţel pe aceşti copii fericiţi, aş fi izbucnit în lacrimi.

— Înălţimea Voastră a făcut foarte bine, îmi spuse

Goldie pe când ne întorceam în trăsură spre casă. Asta-i o zi mar… rr… re pentru oamenii din Holden. Am să-i povestesc micului Stăpân despre ziua asta, când va fi destul de mare să înţeleagă… şi atunci va deveni ca mama, sa.

— Cred că am să-l trimit pe Roy Douglas la şcoala aceasta, am spus eu gânditoare.

— Oh! Înălţimea Voastră! – glasul lui Goldie trăda groaza. Stăpânul nu se poate amesteca printre supuşii

— săi!

— Supuşii? Dar ce, e rege?

— Bine… am vrut să spun… plămasii săi, înălţimea

Voastră, ce ar… ce-ar…

Goldie se bâlbâi, şi nu-şi sfârşi fraza. Născuta în serviciul purpurei, nu-şi putea părăsi ideile despre clasele sociale, oricât de evoluat ar fi gândit.

Ajungând la castel, am aflat că Sir Godfrey Tennant şi Lordul Travers tocmai sosiseră de la Londra.

O singură privire aruncată tutorelui fiului meu, şi am ştiut că e

un om cu care mă voi înţelege. Cam de patruzeci de ani, simpatic la faţă şi cu o ţinută distinsă, avea un fel plăcut şi un zâmbet luminos care ţi-l făcea simpatic.

Când îmi fu prezentat de Sir Godfrey, se înclină deasupra mâinii mele şi-mi făcut un compliment: Mi se întâmplă rareori, doamnă, să găsesc datoria mână în mână cu frumuseţea. Sunt recunoscător celor care m-au desemnat în Comitet, punându-mă la picioarele înălţimii Voastre.

Am trimis imediat după Roy Douglas. Cine putea rezista farmecului acestui copil? La nouă luni, era nu băiat frumos şi voinic, cu ochi albaştrii şi o coroană de bucle aurii. Deja trupul lui micuţ era plin de viaţă şi neastâmpăr, privirea îi era vioaie şi cercetătoare.

— Şi eu am patru! – exclamă Lordul Travers, pe când lua copilul din braţele lui Goldie în felul experimentat al unui tată – trei băieţi şi o fată. Acum trebuie s-o rog pe Lady Travers să mai adauge şi un al cincilea. De data aceasta o fată, destul de frumoasă ca să poată să-i placă acestui tânăr când va creşte mare.

Roy Douglas era un copil prietenos. Trecu din braţele Lordului Travers în cele ale lui Sir Godfrey. Zâmbi şi gânguri şi bătu aerul cu pumnisorii săi mici, când îi arătară ceasornicele.

Mai târziu, după ce Goldie plecase cu copilul, Lordul Travers mă felicită pentru fiul meu şi pentru alegerea doicii. O adevărată scoţiană, o lăudă el. Înălţimea Voastră poate să nu aibă nicio teamă pentru copil, atât, timp cât va fi în grija ei!

Sir Godfrey mă privi satisfăcut. Ştiam că mândria lui, în calitate de sfetnic al Ducelui, era măgulită de toate – afirmaţiile şi laudele Lordului Travers.

— Am auzit că şcoala va fi deschisă în curând, spuse

Lordul Travers.

— Chiar în dimineaţa aceasta. Ce păcat, că Domnia

Voastră n-a putut lua parte la ceremonia inaugurării!

— Şi eu regret, răspunse Lordul Travers, aruncându-i o privire lui Sir Godfrey, mai cu seamă că ar fi fost o plăcere să descoperim ce l-a înfuriat pe Lordul Farquart.

— Doamnă, îmi explică Sir Godfrey, vecinul dumneavoastră, Lordul Farquart, a ridicat chestiunea a ceea ce dumnealui numeşte dreptul dumitale de a deschide o

— Scoală pentru ţărani; poate că înălţimea Voastră n-a aflat, dar această şcoală a devenit subiectul de discuţie al întregului ţinut!

— Ştiu cine a deschis discuţia, am răspuns. Este Fitch, fabricantul de lână. E supărat fiindcă am închis fabrica.

Lordul Travers râse. Nu numai fabricanţii de lână, doamnă, ci chiar oameni foarte sus puşi behăiesc ca nişte oi!

— Am greşit cu ceva, Domnia Voastră?

— Doamne, Sfinte, nu! – exclamă Lordul Travers.

Lăsaţi-i să ţipe. Aceasta le va face bine la plămâni.

El şi cu Sir Godfrey îşi puseră costume de călărie, ordonară să li se pună şaua pe cai şi plecară călări. O să ne oprim şi la scoală, strigă Lordul Travers. Poate mai – ajungem la timp pentru un pahar cu bere.

L-am întrebat pe Sir Godfrey, dacă trebuia să invit oaspeţi la o masă în onoarea lor.

— Nu, doamnă, murmură el. Lorul ar prefera să n-o faceţi, îmi luă mâna în mâinile sale: Înălţimea Voastră a câştigat deja admiraţia şi respectul Domniei Sale.

Acesta e minunat, căci e un om puternic pe care e bine

— Să-l aveţi ca prieten.

A doua zi dimineaţă, în timp ce Sir Godfrey discuta cu administratorul meu, am avut o convorbire cu Lordul Travers. Îndemnată de dorinţa de a fi sinceră faţă de acest bărbat, care-mi dăduse dovadă de atâta generozitate şi înţelegere, i-am spus: Domnul meu, mă pricep foarte puţin în chestiunile de bani, câştiguri, proprietăţi. Tot ceea ce ştiu e că Ducele mi-a lăsat sume mari de bani, ca să le cheltuiesc cum voi crede de cuviinţă. E oare greşit să-i cheltuiesc pentru copiii din satele noastre? Buna lor stare mă interesează de aproape, şi nu văd niciun alt mijloc de a remedia răul care ne roade, decât pornind le la începutul începutului, ca să-l îndepărtăm.

— Ideea dumneavoastră e foarte sănătoasă, doamnăv răspunse

el. Şedea în faţa focului, cu braţele încrucişate pe piept, privind ţintă spre flăcările jucăuşe. Singura, grijă e – vă vor lăsa ceilalţi în pace?

— Şi de ce s-ar amesteca cineva în treburile mele?

— Fiindcă treburile nimănui nu sunt complet ale lui, răspunse Lordul Travers. Există o legătură, care ne leagă pe toţi împreună, şi e de ajuns să tragi de un capăt al ei şi efectul i se simte pe toată lungimea. Spre exemplu…

Înălţimea Voastră a tras de această legătură, închizând fabrica de lână. În aceeaşi clipă, păstori, torcătorii de lână, comercianţi, ţesători… chiar şi croitori care-mi croieşte nainele, au simţit acest lucru.

— Nu există alt mijloc de a vă procura stofa pentru hainele dumneavoastră decât silind nişte copii la o muncă de sclavi, domnia voastră? – am întrebat eu.

Lordul Travers mă privi pătrunzător. Ştiţi, doamnă, că dumneavoastră încercaţi să dictaţi anotimpurilor! întrebarea este – e oare posibil?

Rămase tăcut o clipă, apoi adăugă cu un zâmbet: Pariez o sută de lire, că veţi reuşi mai bine decât orice reformator. O femeie frumoasă umblă cu uşurinţă acolo» unde nici chiar un rege nu îndrăzneşte să calce.

După plecarea oaspeţilor mei la Londra, am cerut să-mi fie adus calul pentru o mică plimbare. Hugh sosi şi el calare tocmai când plecam.

— Poţi să rămâi, spuse el grăjdarului, am s-o însoţesc eu pe înălţimea Sa.

Am plecat împreună călare în dimineaţa răcoroasă de toamnă. Văile erau pline de o ceaţă albăstruie, poienile troienite de frunze strălucitoare, desişurile păreau un foc ele culori. Din când în când un iepure ţâşnea din vreun tufiş, un fazan se înălţa bătând din aripi.

— Ei, bine, draga mea – Hugh îşi înfrână calul în aşa iei încât să putem călări scară la scară – ce-a avut să-ţi spună atotputernicul Lord Travers?

— A fost foarte simpatic şi binevoitor, am răspuns. IMi-a plăcut

enorm.

— Într-adevăr? Hugh părea surprins. Am auzit că e un Om aspru. Ce-a spus despre ideea ta absurdă de a

— Educa pustii pălmaşilor?

Dispreţul lui Hugh nu mă putea supăra astăzi, Lordul Travers părea că găseşte bună ideea mea, am zâmbit.

Travers ar găsi bun orice ar putea supăra pe Lorzii conservatori, răspunse Hugh.

Am dat pinteni calului, pornind într-un galop uşor. În curând aerul răcoros, peisajul liniştit, împrăştiară dispoziţia proastă a lui Hugh. Am călărit drum de mai multe mile până am ajuns la un turn, care se înălţa pe dealul cel mai înalt de pe domeniul Holden.

— Lumea îi spune Turnul Diavolului! – i-am spus lui

Hugh. Înăuntru e un puţ. Ţăranii din regiune povestesc că oricine aruncă un penny în puţ şi-a plătit birul către diavol!

Hugh urcă ultimul deal. Vreau să arunc o privire acestui Turn al Diavolului, strigă el.

Turnul sta agăţat ca un şoim de stânc a în care-i fuseseră înfipte temeliile. Acoperişul se prăbuşise, dar zidurile groase rămăseseră în picioare, nesimţitoare la vreme. Deasupra intrării boltite şi înguste, se mai vedea conturul şters al armelor Malminster-ilor. Pe ziduri iedera ss căţărase, parcă şoptind ceva la urechea pietrelor bătrâne.

Hugh mă ajută să descalec, şi culcă buruienjle la pământ ca să pot intra prin poarta boltită. Vocile noastre1 erau repetate de ecoul zidurilor, înăuntru nu era decât lumina palidă ce se filtra prin crăpăturile dintre pietre.

Hugh se apropie de marginea puţului aşezat în mijlocul turnului, şi privi în adânc. Mă întreb dacă mai are – apă. Luă o piatră şi o aruncă înăuntru. N-au auzit nici un sunet, un timp care ni se păru foarte lung, – apoi am distins un zgomot slab.

— E foarte probabil că acest puţ să se termine cu uk, tunel unde oamenii obişnuiau să se ascundă, când ţinutul lor era invadat, spuse Hugh. Atunci era un punct de observaţie şi se aprindeau focuri semnalizatoare în vârful turnului.

Aruncă o piatră mai mare în puţ; ea se izbi de fund „u o bufnitură care răsună amplificată de ziduri.

— Br… rr! strigă Hugh. Ce loc minunat ca să te scapi de un duşman!

— Hai să mergem, Hugh, l-am rugat eu, căci tremuram de frig.

— Aşteaptă trebuie să aruncăm înăuntru un penny, să-mi plătesc birul diavolului. Râse şi se scotoci în buzunare, dar nu găsi decât o jumătate de penny şi o liră de aur.

— Nu-i Hugh Marcy omul, care să facă aşa ceva, râse el. Dracu' o să primească jumătate de penny sau are să se lase păgubaş. Uşor el aruncă moneda de aramă în puţ.

Destul de curios, izbindu-se de fund ea făcu un zgomot asemănător ecoului produs de piatra cea mare pe care o aruncase Hugh înainte.

— Haide, hai să ieşim de aici, spuse Hugh. Am îngheţat în umezeala asta.

Am alergat afară din clădirea aceea întunecată, ieşind în soare, râzând pe când ne tolăneam în iarba moale, în faţa noastră se întindeau dealurile frumoase şi ondulate ale Hamshire-ului. Clopotele bisericilor din Winchester abia se zăreau în depărtare.

Hugh îmi prinse capul în îndoitura braţului şi mă săruta cu patimă; curând începu să tragă de nasturii rochiei. Kit! Frumoasa mea… frumoasa mea Kit! Dar nu ştiu de ce, mângâierile lui mă lăsau rece.

— Kit! murmură el, cu buzele pe gâtul meu. Sunt eu, Hugh… îţi aminteşti?

M-am trezit brusc din visare. Dar Hugh nu era omul pe care să-l păcălești cu o pasiune prefăcută. La cine te-gândeşti? – întrebă el.

Cum aş fi putut oare să-i spun, că un petec albaştri albastru de tot, de cer, întrezărit în spatele capului lui. Îmi amintise culoarea hainei de satin a Băiatului Albastru, şi că măreţia tomnatecă a unui grup de stejari în depărtare, îmi adusese în minte o rochie pe care madame Aurélie mi-o făcuse, cu un an înainte?

Am făcut o mutră mieroasă, şi l-am sărutat iute pe buze. A fost

mulţumit.

CAPITOLUL XXVII

Prima furtună adevărată de iarnă izbucni a doua zi e Crăciun, pe când caleaşca mea ieşea pe poarta castelului Holden, îndreptându-se spre Londra. Cuverturi pe picioare, mansoane, blănuri, pelerine îmblănite, toate astea abia ajungeau să ţină la distanţă ghearele îngheţate ale vintialui care izbea mânios în geamurile şi portierele calestei. O perdea de fulgi de zăpadă când ascundea, când lăsa să se vadă formele masive ale călăreţilor înarmaţi, care ne însoţeau.

Micul Roy Douglas bătea în geam cu minutele înmănuşate, încercând zadarnic să prindă unul dintre fulgii de cristal. Sunt fluturi, micuţul meu, îi spunea Goldie.

— Bub… bub… spuse Roy, privindu-mă cu un zâmbet jfermecător

— Înălţimea Voastră este bine? – întrebă Julie. Avea buzele învineţite de frig, dar eu mă simţeam perfect.

Plăcerea pe care mi-o procura călătoria, era suficientă ca să-mi încălzească şi măduva din oase.

Mă hotărâsem deodată să-mi mut reşedinţa la Londra.

O toamnă tristă, un decembrie ploios, făcuseră castelul p pară foarte posomorât. Ca să le pună capac la toate, pâgh petrecuse cea mai mare parte din timp în oraş. Fără hi mă plictiseam!

— Plecăm mâine dimineaţă, anunţasem eu.

— De ziua de naştere a Stăpânului, înălţimea Voastră? [întrebase Goldie.

— De ce nu? Drumul o să-i placă, am, hotărât eu. Celelalte proteste ale Goldiei erau spuse doar cu jurnă-ţi de gură, căci şi ei îi părea bine că merge la Londra, jfl

UMfk avea rude acolo, şi iubea agitaţia marelui oraş după liniş; tea de la ţară.

Vântul legăna caleaşca pe arcurile ei lungi şi sensibile „şi auzeam plesnetul biciului cu care vizitiul îndemna la drum, prin furtună, cei şase cai înhămaţi la ea.

— Dacă începe să viscolească, s-ar putea să fim înzăpeziţi, spuse Goldie.

La Farnham, furtuna se transformase într-o vijelie care aruncă zăpada în pachete compacte, orbind atât vizitiul cât şi caii. Am dat ordin să poposim în timpul nopţiil în cel mai bun han din Farnham.

Proprietarul Hanului Poştei veni spre noi, cu o expre sie amărâtă pe faţă. Servitorii mei îngrămădeau bagajeli în tinda hanului, cojiduşi de trăncăneala neîntreruptă;

Juliei, în timp ce Goldie încerca să liniştească cereriâl neîntrerupte de mâncare ale lui Roy.

— Cer iertare doarmaei, spuse hangiul, dar trei echipaje au poposit deja peste neapte, însoţite de o mulţimi de servitori, şi nu mai e mei o cameră. Cer iertare Dom mei Voastre!

— Ce e asta! spuse o voce aspră. Vrei să laşi o doamna afară pe furtuna asta?

Am văzut un bărbat în picioare, la prag. Dă-i doua noi apartamentul meu, spuse el cu bruscheţe.

— Dar Domnia Voastră s-a şi instalat…

— N-are importanţă! Lăzile mele nu sunt încă des chetate, pot să mai găsesc ud loc de dormit. Haide, f vorbă.

Se înclină spre mine. La dispoziţia dumneavoastră?

Doamnă. Apoi dispăru iute din prag.

Hangiul îşi întinse braţele într-un gest disperat. Se va face, doamna mea. Aceşti domni străini sunt foarte stranii, dacă Domnia Voastră va binevoi să mă exprin» aşa. Dacă Domnia Voastră va binevoi să aştepte în noi voi pregăti imediat camerele.

Chemă un servitor căruia îi încredinţa ordinele, a conduse mica mea suită pe scări în sus.

— Cui îi sunt îndatorată pentru această gentileţă? am întrebat eu pe hangiu.

Arată spre biroul unde se înscriu noii veniţi. Ser torul său i-a înscris numele în registru., uitaţi-vă, cheamă Lordul Montford, din Calcutta, în drum spre Castelul Montford, ţinutul Surrey.

— Lordul Montford! – am exclamat eu.

Hangiul coborî vocea până ajunse un murmur discret. Da, doamna mea, domnul acesta a poposit pentru noapte, şi servitorii săi sunt toţi Hinduşi păgâni. Unul dintre ei mi-a spus că vasul lor, Ducele de Gloucester, a. anteeat ancora la Southampton chiar în dimineaţa asta, pe vas e un elefant mare, viu. Domnia sa l-a adus cu el – e un dar pentru înălţimea Sa Prinţul de Galles. I-am auzit pe domnii din cârciumă numindu-l Montford Indiaime; după părerea mea, eu consider asta lipsă de respect; cer iertare Domniei Voastre, eu…

I-am tăiat-o scurt hangiului vorbăreţ: Unde s-a dus Lordul Montford?

— Nu ştiu, doamna mea, probabil să aranjeze…

— Du-te şi spune-i Lordului Montford, că Ducesa de Malisainster doreşte să-i vorbească.

Cer iertare înălţimii Voastre, dacă vreţi să intraţi – o clipă aici, în salon, am să-l caut pe Lordul Montford.

Beabia plecase hangiul, că am şi regretat ordinul dat… Nu era nici momentul nici locul să fac cunoştinţa unui om a cărui viaţă şi al cărui trecut erau legate în chip straniu de viaţa şi trecutul meu. Prieten din copilărie al lui Jonathan Buttall, Văr al lui Hugh Marcy, un model pus în faţa mea pentru a da formă şi chip propriului meu copil…

Un imbold mă făcu să mă îndrept spre uşă. Am să amân această întâlnire. Atmosfera nu-i prielnică acum. În sentiment de curiozitate mă făcea totuşi să mă întreb. C\im arătă oare? Semăna cu portretul?

— Vărul meu Brett şi cu mine suntem cam la fel, îmi spune odată Hugh. Avem cam aceeaşi statură… o puternică asemănare de familie. Propria mea idee despre Băiatul Albastru, ajuns la maturitate, era complet diferită de Hugh. Îmi imaginam o faţă cu ochii visători, plăcută.

Pe care se citea bunătatea. Dar vocea pe care-o auzisem ordine aspre nu era nici blândă nici caldă. Mă cuprinse un tremur auzind un zgomot de paşi ce se apropiau. Uşa fu dată în laturi. Orice imagine îmi făcusem despre Lordul Montford, se risipi la prima privire. Era înalt ca Hugh, chiar mai lat în umeri, iar pas său era lung şi elastic ca cel al amantului meu, dar aici orice asemănare înceta, în faţa mea aveam

chipul unei fiinţe atât de complet stăpână pe sine şi pe toate facultăţile sale, încât niciun accident şi nicio întâmplare nu i-o puteau zdruncina. Cât priveşte vreo asemănare cât;

Băiatul Albastru, aproape că mi-a venit să râd. Băiatul]

Albastru era duios, neîntinat de lume, frumos în puritatea lui. Bărbatul din faţa mea ducea o viaţă aspră şi nu se temea de nimic.

Era ars de soarele care-i bronzase puternic pielea, şi-s purta părul negru fără niciun pic de pudră. Era greu de definit natura zâmbetului său.

— Ducesa de Malminster? – întrebă el. Dinţii îi păreau absurd de albi în faţa bronzată. Ştiam că nu msf poate vedea clar, căci eram înfăşurată în blănuri şi voai luri, şi-mi părea bine. E prea devreme! – m-am gânditl fără motiv, pe când murmuram: Da, eu sunt Ducesa!

După expresia lui neschimbată mi-am dat seama că acest nume nu-i spunea nimic. i

Se înclină uşor. Ordonaţi-mi, doamnă.

— Nu. am vrut doar să vă mulţumesc, domnuţ me

— Nu aveţi pentru ce, doamnă, hangiul s-a ocupat ci aranjarea mea.

Vocea mea sau aspectul meu misterios îi, treziră curia! ezitatea. Înainta cu un pas, ca şi când ar fi vrut să zărească prin vălul meu, apoi, încercarea lui nereusind, păru că aşteaptă să-l concediez. M-am hotărât, într-o inspiraţie subită să-mi dau pe faţă personalitatea.

— Domnul meu, am vrut de asemenea să vă spun, că am fost văduva vechiului dumneavoastră prieten Jonathan

Buttall, înainte de a mă mărita cu Ducele de Malminster.

Reacţia lui mă surprinse. Nu spuse niciun cuvânt, şi nici expresia nu i se schimbă, dar îmi întoarse spatele şi privi în noaptea agitată de afară. Tăcerea se prelungi

— Îmi pare rău, doamna mea, am spus eu în chip de scuză. A fost urât din partea mea să vă…

— Din contră. Se întoarse spre mine. Accidentul prietenului meu mi-a fost deja adus la cunoştinţă. Agentul meu de bancă m-a primit la Dover.

Tactul lui era perfect. Cu siguranţă că ştia toată povestea murdară.

— Nu ştiam că văduva prietenului meu a devenit Ducesa de Malminster, spuse el cu q intonaţie specială în glas.

— Ducele… Ducele e şi el mort! m-am bâlbâit eu, ca o şcolăriţă căreia i se cerea socoteală pentru vreo faptă urâtă.

Colţurile buzelor îi tremurară. Era a doua oară când vedeam o urmă de zâmbet pe faţa lui. Cu un gest în acelaşi timp îndrăzneţ şi hotărât, se apropie de mine şi-mi îndepărtă vălul de pe faţă.

În tăcerea adâncă din cameră, auzeam respiraţia lui slabă şi bătăile repezite ale inimii mele.

— Jonathan mi-a scris că s-a însurat cu cea mai frumoasă faţă din lumea întreagă, spuse Lordfî\ Montfofeh

Pe Dumnezeul meu! A spus adevărul. – j. /

Ce cuvinte de rămas bun ne-arq, sraus Ciwn a plecat; – „nu-mi amintesc. Faţa lui era de kepărurtcâna mi-a urat: Noapte bună, doamnă.

Imaginaţia mea inve/tă o duzină de motive diferite pentru purtarea sa rfedie: Mă socotea vinovată de moartea lui Jonathan. Mă socotea vinovată chiar şi de moartea

Duceluiv. MV,!

Mă urăşte! – mi-am gâriiitte$ & o & aţă, cu spaimă.

— Înălţimea Voastră a răc Kspuse Julie, când începu să-mi descheie copcile rochiei.

— Nu, n-am răcit, „m/răspuns eu clănţănind din dinţi.

— Dar înălţimea Voastră tremură.

Pentru a-i face în voie fetei, am băut un mic pahar cu vin. Tocmai înghiţism ultima picătură, când cineva bătu la uşa salonului meu. Julie se duse să răspundă şi veni înapoi câi-Qchii ca nişte farfurii, ducând în braţe un cufăras acoperit cu piele roşie şi întărit cu plăci largi de metal, frumos cizelate.

— Domnul din India l-a adus, înălţimea Voastră.

«— Lordul Montford?

— Nu, înălţimea Voastră, servitorul negru al Domniei Sale. E

şi/CTscrisoare.

Doamnă/ scit Lordul Montford, aceste daruri le-am adunat timp de mai mulţi ani, ca să le aduc soţiei vechiului meu prieten. Primiţi-le acum, vă rog, împreună cu omagiile mele. Montford…

Dedesubt, era o notă scrisă în grabă. Adio, până când ne vom revedea din nou.

Am expediat-o pe Julie, căci eram prea nerăbdătoare-l şi n-aş fi vrut să mă vadă aşa. Am îngenuncheat şi arm ridicat capacul lădiţei; dinăuntru se ridică un parfum] ameţitor de trandafiri şi de substanţe aromatice. Sub bucată de mătase lucitoare era un sal brodat cu aur, uni evantai de o formă curioasă, şi pe fund o cutie de tinichea. Când am deschis-8, mi-am pierdut răsuflarea – era perle, rubine, smaralde, diamante, toate amestecate graf maclă pe fundul cutiei.

Până când ne vom revedea din nou…?

Zi şi noapte m-am gândit la Lordul Montford. Parfuîţ mul din cutia cu bijuterii, pietrele preţioase alunecâno plăcut în palma mea, erau de ajuns ca să-l ţie prezent în gândul meu; dar nu acesta era motivul, îmi aminteam surprinzător de plar, tot ceea ce se referea la el – felul în care umbla; felul în care-şi mişca mâinile în gesturi cumpănite dar expresive; felul în care-i cădea părui într-o buclă de forma unei pene, pe tâmpla stângă, aminteam colţurile tremurătoare ale buzelor lui. În aminteam îmbrăcămintea lui curioasă – haină, croită mal scurt decât cele făcute de croitorii din strada Bond, şi mai strânsă pe solduri; cişmele lui înalte, din piele moale cu pinteni de argint; cămaşa lui din mătase de culoared fildeşului, încheiată cu nasturi în care erau încrustat pietre preţioase neobişnuit de mari.

Zi şi noapte am stat cu urechea la pândă după zgomotul roţilor de trăsură. De câte ori un servitor intra în cameră, aşteptam să primesc vreo ştire. Nu îndrăzneam să mă mişc din palat de teamă să nu vină în timp ce era ffl plecată. Din mintea mea se ştersese cu totul orice memorie vizuală a vechiului confident al visurilor mele, Băiatul Albastru, Brett Harwood. Dublul lui, bărbatul, îl de tror-ase.

j) e asemenea, dispăruse cu totul din mintea mea orice gând despre amantul meu, Hugh. Îl ştersesem din minte aşa cum măturl

dintr-o singură mişcare o pânză de păianjen. Nu-l uitasem cu bună ştiinţă, el dispăruse pur şi simplu din gândurile mele. Într-o după amiază am fost sincer surprinsă când i-am primit vizita.

— Fir-al al dracului! – spuse el gata de ceartă, când am rămas singură, trebuie oare să aflu sosirea ta la

Londra din flecărelile servitorilor?

L-am privit de parcă acum îl vedeam prima oară. Ce straniu arăta, cât de diferit!

— Ei bine, ţipă el, nu-mi răspunzi nimic?

Începui să băgui cuvinte fără sens. Am fost foarte «bosită… călătoria grea…

Îmi acceptă bâlbâielile şi mă cuprinse cu braţele. Mi-am întrezărit faţa în oglindă – ce rece era!

— Ţi-a fost dor, puşlamao? – murmură Hugh, dezmierdându-mi adâncitura cefei.

Toţi muşchii mei se crispară sub mângâierea lui. Mă prefăcusem oare în marmoră?

Dar Hugh părea că n-a observat nimic. Ai auzit că Brett s-a întors acasă? spuse el, ducându-se spre o mă: că de lângă perete ca să-şi toarne un pahar de brandy.

Am simţit că mi se taie picioarele. M-am aşezat repede. La club îl numesc cu toţii Montford Indianul. În vocea lui Hugh era o notă aspră. Natural că are de gând să facă pe marele erou, când se va întoarce la Lon-A-a. Ziarele îl laudă zgomotos.

— L-ai văzut? – am întrebat eu, cu buze care păreau îngheţate.

— Nu, s-a oprit la castelul Montford, după câte ana auzit. Nu mi-a trimis niciun rând, cu siguranţă că nu; ţie unde sunt. Brett n-a aflat niciodată că am părăsit serviciul diplomatic. O să fie înmărmurit, când va vedea că m-am descurcat destul de bine. Se zvoneşte că ar fi adunat o avere mare. Înainte de a crede însă, vreau să mă conving cu ochii mei. Natural, sunt mulţi care s-au îmbogăţit în India. Ei numesc asta să scuturi pomulj Eer-înecat.

Hugh rămase o clipă gânditor înainte de a adăuga: (ţi vine să crezi că într-adevăr s-a îmbogăţit, pentru ta şi-a cumpărat o casă la

Londra. Piaţa Berkeley, numărul patruzeci şi patru. Achiziţia s-a făcut prin banca Hoare, şi se spune că moştenitorii Lordului Portman au primit unsprezece mii de lire.

Cu fiecare cuvânt pe care-l pronunţa, Hugh îşi da pe faţă invidia crescândă faţă de succesul vărului său. Parcă simţeam curentul de ură ce-i încărca întreaga fiinţă.

— Vino mâine în piaţa Soho „porumbelul meu, îmi murmură el la plecare. E prea mult de când nu ne-am văzut!

Nu m-am dus la Soho, nu puteam. Numai gândul braţelor lui Hugh în jurul meu mă îngheţa din cap până-n picioare.

În zilele următoare am fost ca nebună. Nu dormeam, căci îmi pierdeam nopţile citind ziarele pe care ordonasem să-mi fie aduse la pat, împreună cu luminări la îndemână. Prin ele am reuşit să obţin ceva informaţii. Lordul Montford se reîntorsese la Londra, stabilindu-se în piaţa Berkeley… Lordul Montford îşi va da demisia din postul său de la Compania Indiei de răsărit şi va fi oaspete de onoare la un banchet dat în Palatul Indiei de răsărit… Majestatea Sa Regele va primi pe Lordul Montford… Lordul Montford va fi ridicat la rangul de pair al Angliei în prima sesiune a Parlamentului, în ianuarie.

Zile întregi am trăit aşteptându-i vizita, comandând rochii noi cu cât mai puţin crape în ele cerându-i coaforului meu o pieptănătura mai elegantă. Toate au fost; în zadar. El nu venea, în cele din urmă, disperată, am fixat singură ziua în care îl voi primi. Camera Lorzilor îşi va relua şedinţele la douăzeci şi opt ianuarie, în ziua aceea, Lordul Montford va veni – cu siguranţă!

La prânz eram gata să-l primesc. Pe la ora ceaiului mă transformasem într-o fiinţă cu faţa albă ca varul, cu ochi îngrijoraţi, de îndrăgostită. N-am putut să mănânc, nimic; Pe la orele nouă, în seara aceea, eram gata să izbucnesc în lacrimi de supărare. Pe la unsprezece, eram înfuriată. Va să zică aşa… domnia sa nu binevoia să vină. Era prea ocupat ca să-şi amintească de mine. Cuvintele lui, adio, până când ne vom vedea din nou, nu însemnau nimic. Era un om cu două feţe! Era un mincinos! li uram! Plimbându-mă nervoasă în salonul meu»

spaţios, singuratic, căutam insulte noi cu care să-l acopăr.

Atunci, el veni.

Ce apariţie strălucitoare când pătrunse repezit în salon, îmbrăcat într-un costum cenuşiu cu o vestă brodată cu argint. Am văzut Ordinele Regale lucind printre dantelele de laitul lui. Montford Indianul se transformase într-un crai din strada Bond!

— Iertaţi-mi. Întârzierea, Ducesă, începu el. Dar l-am întrerupt furioasă: E într-adevăr foarte târziu, domnul meu! De ce n-aţi venit la ora promisă?

— N-am făcut nicio promisiune, doamnă.

— Oh! da, dumneavoastră… m-am oprit sub privirea lui apăsătoare. Vreţi… în daţi să înţeleg… că eu… Roşind, bâlbâindu-mă, n-am reuşit să continui.

— Natural, doamnă, spuse el grav, am vrut să vin, cât despre promisiune… nu fac niciodată promisiuni pe care nu pot să le ţin.

Supărarea mea nu se potolise încă. De ce nu spuneţi pur şi simplu, că aţi venit doar ca să îndepliniţi o datorie, domnule?

El clătină încet din cap. Datoria mă chema într-altă parte, doamnă. Dorinţa m-a adus aici. N-am putut să vă rezist.

— S-ar putea crede, că v-am fermecat să veniţi! – am strigat eu.

— Adevărat, aşa e, spuse el.

— Oh! – am strigat eu, furioasă.

— Amintirea dumneavoastră m-a fermecat, spuse el cu glasul încet, şi eu cu zâmbet straniu: Am venit să văd dacă sunteţi aceeaşi femeie, care m-a prins în mrejele ei făcându-mă s-o iubesc.

Inima îmi bătea nebuneşte. V-am prins în mreje?

Îmi luă amândouă mâinile între palmele lui puternice, bronzate de soare., Eşti oare reală? Mănânci într-adevăr friptură, şi… săruţi? Pe neaşteptate mă cuprinse în braţe.

Niciodată, niciodată inima mea nu s-a supus atât de complet, buzele mele n-au fost atât de timide! Când, tremurând, ne-am despărţit, îmi şterse obrazul cu perniţa moale a degetului său mare şi-l duse la buze.

— Lacrimile dumitale sunt îndeajuns de reale, murmură el. În clipa aceea am văzut faţa bărbatului schimbându-se, ochii îndrăzneţi

devenind calzi, bărbia ascuţită îmblânzindu-se, gura devenind duioasă chiar copilăroasă – nu mai era Montford – era Montford – era Băiatul meu Albastru!

Ţinându-mă strâns, se aşeza lângă mine spunându-mi nerăbdător: Noi bărbaţii suntem animale stranii, adeseori ne e teamă să privim în faţă anumite situaţii! Am crezut totdeauna că sunt un om cu judecată, n-am fost niciodată gelos pe un bărbat sau o femeie… dar acum… îşi atinse pieptul cu un gest uşor, aici înăuntru, e un diavol care ţipă: A fost soţia lui Jonathan, i-a dat un copil lui Malminster!

Ca şi când ar fi fost ridicat de puterea propriilor sale cuvinte, se sculă şi începu să se plimbe prin odaie, vor-i bând mereu. Ani de zile, doamnă, am plănuit ca atunci f când mă voi întoarce în Anglia, să iau de soţie o fată de familie bună. Mi-o imaginam înaltă, graţioasă, cu păr lung, blond, şi cu ochii cenuşii şi reci ca cerul nostru din Surrey în timpul iernii. Ea trebuia să fie soţia mea credincioasă şi o mamă desăvârşită. Legăturile familiei ei, care trebuiau să fie dintre cele mai bune, mi-ar fi dat posibilitatea să-mi formez un cerc încântător de prieteni şi rude a căror lipsă am simţit-o mult încă din copilărie. Şi acum… se opri brusc, întorcându-se spre mine, să mă ia dracu' de nebun sentimental ce sunt! în locul graţioasei fecioare, găsesc o vrăjitoare, cu bucle, de foc, O femeie în floarea vârstei, cu doi soţi sub pământ, şi un fiu care va purta într-o zi unul dintre cele mai înalte titluri din ţară… înţelegi acum de ce sunt tulburat… şovăitor… chiar niţel speriat?

Cuvintele lui atingeau doar partea exterioară a minţii mele, ca nişte pietre late, sărind din val în val. În adâncirile ei, se învârteau curente nebuneşti de gânduri… încrede-te în el. Acum e ocazia ta. Vorbeşte-i despre uliţa

Jumătate-Lună, despre Hââgh, despre fiul tău, ia-o complet de la început. Apoi, dacă încă te mai vrea…

— Înţelegi dumneata, doamnă, strigă Brett, sunt gelos! Gelos pe Duce, pe Jonathan, gelos chiar şi pe fiul dumitale!

Cuvintele îmi izbucniră singure de pe buze: Nu l-am iubit niciodată pe Duce. Nu l-am iubit niciodată pe Jonathan. N-am iubit pe

nimeni înainte!

Conştiinţă, adevăr… totul fu înecat de valul copleşitor al îmbrăţişării lui, Prin tăcerea mea, îi ascunsesem totul.

CAPITOLUL XXVIII

În parcul întunecat al palatului era un desiş, unde, garduri vii, artistic tăiate, făceau un fel de zid către lumea exterioară; o alee pierdută ducea spre un bazin în miniatură. Aici îmi plăcea să mă plimb, şi să fiu singură. Cel mai mult mă încântau zilele când ceaţa cobora groasă, şi vedeam doar contururile slabe şi groteşti ale boschetelor, care semănau cu clădiri întunecate sau cu nişte turnuri, îmi plăcea să aud pic… pic… pic-ul picăturilor de apă ce se scurgeau de pe frunzele ascuţite ale plantelor acuatice, şi să văd câteodată lumina unui fulger – un peşte cu solzi aurii – spărgând suprafaţa sticloasă a bazinului.

Brett mi se părea atunci mai aproape de mine – chiar mai aproape decât atunci când era lângă mine. Mi-l închipuiam vesel sau gânditor. Îi ascultam paşii – hotărâţi şi repezi, ca şi când ar fi fost nerăbdător să mă găsească şi sigur că-l aştept. Puteam să-l aud – cum îmi şopteşte cuvinte de dragoste, îmi aminteam, cu mândrie, cum ardeau cuvintele lui când dădea la iveală o josnicie sau o înşelăciune.

— Tu urăşti, tot aţi. t de puternic cum iubeşti, Brett, i-am spus eu odată, pe jumătate glumind.

— Urăsc? Brett rămase înmărmurit. Urăsc numai minciuna. Poate că asta sună cam pretenţios, dar n-am ce-i face! Oamenii mă cunosc dintr-o bucată fiindcă nu pot să am de a face cu un mincinos, dar nu-l urăsc pe omul acela.

Într-o zi, dig de dimineaţă, călăream amândoi în parcul Sf. James. Toate astea, spunea el copacii aceştia

228

bătrâni şi noduroşi „cărarea aceasta care coteşte, mirosul acesta de pământ, de ceaţă, de fum, turnurile de la West-minster pe care le întrezăresc, strălucirea părului tău sub pălăria aceasta ascuţită, plină de pene… toate astea reprezintă ceea ce am dorit eu mai mult, în toţi anii care au trecut. Oh, nu sunt nerecunoscător faţă de India; am învăţat multe lecţii preţioase acolo. India mi-a dat bogăţia; dar…

Anglia!

Înfrână calul, ca să treacă prin poarta parcului, când un mic cerşetor apăru şi se agăţă de scara lui Brett, cerându-i un penny. Speriat, calul sări într-o parte. Băiatul ar fi fost strivit sub picioarele lui dacă Brett nu i-ar fi prins braţul subţire în timp ce-şi potolea calul. Puştiul prinse îndemânarec banul pe care i-L aruncă Brett, se opri să-l muşte între dinţi ca să se asigure că este de argint, apoi dispăru într-o alee întunecată.

— Scumpa mea, 1 de ce te-ai speriat aşa tare?

Doamne Sfinte! Nu cumva şi-a închipuit că pustiul acela mă speriase!

— CM siguranţă, draga mea, ştii de situaţia aceasta nenorocită din Anglia. Brett arătă cu cravaşa, spre şanţurile împuţite, casele triste de fiecare parte a străzii.

Sistemul nostru de impozite e învechit; şi noile propuneri de revizuire pe care le-am văzut, nu sunt, nici ele, cum ar trebui.

— Impozite! – am-exclamat eu. Oamenii au nevoie de pâine, şi de şcoli care să-i ridice din mizeria în care trăiesc.

— Desigur, desigur… admit că e aşa; dar cu sistemul acesta nou de impozite… se opri deodată şi începu să râdă. Ce mai subiect de conversaţie pentru o femeie frumoasă…!

— Şi de ce nu? – am intervenit eu, oarecum iritată.

Şi pe mine mă interesează, şi cred că ar trebui să începem cu copiii, ei sunt… noi; ei nu sunt legaţi de tradiţiile învechite; să-i învăţăm să citească, să scrie, să socotească… să-i facem să-şi dea seama de puterea care este în ei, să se convingă că nu e nevoie să fie nişte boi, trăgând în jug până la moarte!

— Doamnă! – exclamă Brett, mi se pare că Ducesa de Malminster e o liberală.

— Poate că sunt! – am răspuns eu cu aprindere. Numeşte-mă cum vrei, dar eu numesc asta pur şi simplu bun simţ.

— Şi ce ştie Ducesa de Malminster despre liberali?

— Îmi spuse Brett, glumeţ. Cu siguranţă că n-aţi aflat de la Duce, Fitz Alan… un stâlp al celor care nu se schimbă. Ce este un liberal?

Întrebarea lui neaşteptată m-a luat pe nepregătite. Am făcut gesturi vagi cu cravaşa şi am bâlbâit. Un liberal e… este… ei bine, mie mi se spune că sunt o liberală în Hampshire.

— Într-adevăr! – exclamă Brett.

— Da, fiindcă am transformat fabrica de lână într-o scoală unde copiii din cele şapte sate ale mele vin să capete cunoştinţe folositoare. Am spus toate astea cât mai demnă posibil, căci vedeam că era dispus să mă ia în glumă.

— O şcoală…? întrebarea lui avea o notă de neîncredere.

— Şi de ce nu? – am răspuns eu. Care-i diferenţa dintre un copil de muncitor, şi Roy Douglas?

Brett ridică mâinile într-un gest de încântare. Ni vor înceta oare niciodată minunile? – strigă el. Du-„cesa de Malminster o revoltată… o liberală! Am să mai aud vorbindu-se despre asta, de la conservatorii din Camera Lorzilor.

Voiam atât de mult să-i vorbesc, sincer, despre lucruri pe care eu nu le puteam desluşi – chestiuni de guvernare, de drepturi cetăţeneşti, de justiţie. Ce era Camera Comunelor, Camera Lorzilor? Dacă erau nişte corpuri legiuitoare, ce fel de legi făceau? Dacă existau judecă, tor i, de ce se făcea atât de puţină dreptate?

Brett mă ascultă cu destulă răbdare, fără îndoială intrigat de îndrăzneala mea şi de neştiinţa mea.

În cele din urmă îmi întrerupse tirada: Scumpa mea, vor exista întotdeauna săraci şi bogaţi, împarte toate bogăţiile din Anglia în părţi egale între tot poporul, şi în curând se vor întoarce înapoi în mâinile câtorva. Râse şi continuă glumeţ. Pare că e mai curând legea gravităţii decât o dorinţă de a-i exploata pe cei mai puţin norocoşi

230

Mă enerva felul în care schimba el vorba, căci eu trăisem această exploatare. O văzusem pe bătrâna Meg existând pe spinarea sclavelor ei, văzusem shillingii noştri de argint gravitând spre ascunzişul ei. Îl văzusem pe Jonathan Buttall luptându-se cu oamenii din minele sale, supărat fiindcă aceştia îndrăzneau să-i conteste dreptul de a micşora şi mai mult câştigul lor neîndestulător, îl văzusem pe Hugh Marcy

lenevind într-o sărăcie aristocratică, până când reuşea să exploateze pe alţii. Mă văzusem pe mine însumi ridicându-mă. Scara mea era făcută din capriciile bărbaţilor! Totuşi… mă ridicasem. Acum, puteam privi înapoi – spre drumul spinos pe care-l străbătusem – şi să spun: M-am ridicat; deşi se pot ridica şi ei.

Într-o zi l-am întrebat pe Brett, dacă am voie să vizitez Camera Lorzilor.

— Desigur „scumpa mea, de fapt vei vedea locul unde viitorul tău soţ lucrează – unde şi fiul tău va lucra într-o zi.

Dintr-o galerie înaltă şi îngustă, priveam în jos într-o cameră slab luminată. Nu era o încăpere impunătoare sau spaţioasă. Sub mine oamenii se mişcau ca nişte muşte, perucile lor albe părând puncte de lumină în întuneric. Voci slabe pluteau până la mine – câteodată reuşeam să înţeleg un cuvânt.

Câte o siluetă măruntă se ridica de pe una din băncile aşezate de-a lungul zidurilor, cobora în spaţiul liber din mijloc şi emitea sunete slabe punctate de gesturi mici.

L-am căutat zadarnic pe Brett, nu l-am zărit nicăieri, dar când plecam, coborând încet pe scara îngustă, am fost oprită de o siluetă în robă, care urca iute scările.

— Scumpa mea! murmură Brett, şi mă sărută prin voalul greu. Apoi se depărta de mine. Doamnă mister, vreţi să-mi spuneţi cum vă cheamă?

— Întâi îmi spui scumpa mea şi mă săruţi, şi pe urmă mă întrebi cum mă cheamă! am râs eu.

— Acum am să-ţi ridic vălul şi-am să te sărut, mângâierea lui mă lăsă cu respiraţia tăiată pe când îl respingeam – şi pe urmă am să-ţi spun scumpa mea. Râse”.

şi mă lipi din nou de pieptul lui.

— Brett, încetează; o să treacă cineva! – l-am rugat eu.

— Vino sus în galerie, am să-ţi arăt câţiva dintre Lorzi!

Am avut o oarecare greutate să-mi retrag mâna din strânsoarea lui puternică, părea că uitase complet pe cei aşezaţi lângă noi.

— Uite – acolo sunt Rochingham şi Shelbourne, murmură el,

aplecându-se peste bară. Este o ceartă celebră astăzi între ei, în chestiunea legii economice a lui Burke.

Economia e un cuvânt pe care-l cunosc fiindcă l-am auzit foarte adesea în copilărie.

Rămase tăcut o clipă apoi continuă tatăl meu a risipit o avere întreagă şi asta a fost în mare parte cauza pentru care a murit mama mea. Nu-mi rămăsese nimic altceva de făcut decât să mă exilez în India şi să încerc să reclădesc ceea ce nebunia tatălui meu dărâmase la pământ.

— Ai reuşit bine, Brett, – am murmurat eu, cu adoraţie în glas.

— Da, dar umilinţa mă arde încă. Erau zile când n-aveam nimic de mâncare în casă. Curtea era plină de creditori, cu buzunarele doldora de poliţe.

Am ieşit din clădirea Parlamentului printr-o uşiţă de piatră, în faţa noastră se întindea o alee mărginită de copaci cu ramurile dezgolite de iarnă. Un boschet, de culoarea ruginii era transformat într-un joc de culori de razele soarelui ce cădeau printr-o spărtură a norilor care coborau.

Nu puteam niciodată să văd jocul acela de lumini, castanii şi aurii fără să mă gândesc la peisajul din portretul lui Brett. Deodată mi-am dat seama, că nu-i vorbisem niciodată de portretul care îmi era atât de scump.

— Îţi aminteşti, când ai pozat pentru dl. Gainsborough.

Brett? – l-am întrebat eu, nerăbdătoare.

— Da… sigur, sunt ani de atunci, m-a pictat în costumul ridicol al unui tânăr nobil, olandez… de prin vremea lui Carol al II-lea. Era un costum de satin albastru pe care-l uram. Mi-l amintesc, deoarece pantalonii erau atât de strânşi pe picior încât nu îndrăzneam să stau jos de teamă să nu-mi plesnească şezutul!

— E un costum frumos! – am spus eu indignată.

— De unde ştii… l-ai văzut?

— Sigur, pânza atârnă în buduarul meu din Holden.

Brett era zăpăcit. Cum ai ajuns în posesia lui?

— Jonathan l-a cumpărat… pentru tine.

Când auzi numele lui Jonathan faţa lui se întunecă.

Din nou am simţit nevoia să-i vorbesclui Brett despre viaţa mea dinainte, de ziua aceea când am văzut pentru prima oară portretul Băiatului Albastru; şi cum îl adorasem. Dorinţa a fost atât de puternică, încât am tremurat la gândul a ceea ce ar fi putut lăsa să-mi scape, într-o clipă de neatenţie.

Curios, dar inima mea era grea când m-am îndepărtat în trăsură, simţind încă în palmă sărutul iubitului meu.

Perseverentă în intenţia mea de a dărâma casele vechi care fuseseră închisoarea mea în copilărie, am studiat desene şi planuri împreună cu Sir Godfrey. El era pe faţă contra schimbărilor. Proprietăţile înălţimii Voastre sunt atât de întinse, explică el, arătând spre o hartă a cartierelor, încât a le reclădi înseamnă să cheltuieşti o avere!

Am citit numele familiare… strada Tamisei de jos, Groapa Copoiului, Poarta Episcopală, Mausell şi Mid-disex… strada Prinţesei…

Ah, da! Ştiam – aici se ascundea o stafie care adesea apărea în coşmarurile mele.

— Înălţimea Voastră, continuă Sir Godfrey, sunt sigur că multe dintre case sunt în stare destul de bună, altfel nu am avea mereu chiriaşi în ele. Vedeţi, administraţia noastră rareori începe dărâmarea unei clădiri, afară de cazul când zidurile s-au slăbit atât, încât nu mai pot fi reparate.

— Aţi fost vreodată în strada Sf. Botolph, Sir Godfrey? – am întrebat eu.

— Doamne Sfinte, nu! Agenţii noştri au grijă de proprietăţile dumneavoastră, înălţimea Voastră.

— Şi am auzit, că multe dintre casele astea sunt bordeie.

— Înălţimea Voastră! – exclamă Sir Godfrey cu o groază cucernică.

— Oh, dar aşa e, sunt bordeie! Arată-mi din nou harta, dacă vrei, Sir Godfrey!

Fără bunăvoinţă, despături harta şi o întinse în faţa mea.

— Uite… strada asta în special… Uliţa Jumătate Lună, vreau ca

toate casele să fie rase până la temelii, şi în locul lor să fie clădite mici prăvălii!

Am deschis un dulap în care ascunsesem o comoară. Uitaţi-vă, Sir Godfrey, Priviţi ce case frumoase! Asta e ceea ce vreau eu.

Veni lângă mine şi examina îndeaproape modelele reduse de locuinţe. Foarte ingenios, doamnă. Pot să vă întreb cine a construit aceste case de păpuşi?

— Tâmplarul care-mi face mobila. A adus câteva piese noi pentru camera copilului, şi i-a plăcut atât de mult micului Roy Douglas încât i-a făcut o căsuţă de păpuşi, ca să se joace cu ea… Şi mie mi-a plăcut foarte mult.

Sir Godfrey zâmbi binevoitor. Văd că înălţimea Voastră e hotărâtă. Ei bine, voi vorbi cu agenţii noştri.

Curând după aceea, Brett intră în bibliotecă şi mă găsi privind încă la jucăriile mele iubite.

— Pentru fiul tău? – întrebă el.

— Nu. Acesta e modelul noilor case pe care vreau să le clădesc în Groapa Copoiului.

Brett zâmbi şi-mi sărută mâna pe când voiam să încui dulapul. Ce de idei în capul ăsta frumos! Nu mă mai mir de ce părea îngândurat avocatul tău. Ne-am încrucişat în hol. Părea cel puţin tot atât de preocupa», cât sunt şi eu.

— Ce s-a întâmplat, scumpul meu?

— Kugh Marcy… vărul meu. Iar a apărut.

Cuvintele lui Brett făcură inima să-mi bată ca un ciocan în piept.

— Hugh îşi aminteşte bine de tine. Spune că erai o fetiţă mică de tot când locuiai cu mătuşa noastră Susan; m-a întrebat dacă mai eşti la fel de frumoasă ca atunci când erai mică.

Brett luă cleştele de la cămin şi-l mişcă printre cărbuni în timp ce vorbea. Hugh mă ignora grozav. Tocmai vin din casa lui din Soho. Mătuşa Susan i-a lăsat-o lui. Ştiu însă că n-avea niciun ban ca să-i lase moştenire.

Trăieşte ca un prinţ, dar din ce? Şi mi-a spus, că a cumpărat conacul Fortherham. Nu cred să trăiască dintr-o pensie… s-a retras

prea tânăr ca să primească vreuna. A râs când i-am pus întrebarea aceasta fără ocol, – şi mi-a spus că joacă din când în când! La dracu'! Eu a trebuit să muncesc, să mă zbat, să-mi risc gâtul, să mă lupt cu aspri şefi Hinduşi, cu propriii noştri funcţionari coloniali – mi-au trebuit douăzeci de ani în India ca să realizeze ceea ce Hugh a realizat uşor, stând în Londra. Grozav tip!

— I-ai spus vărului tău… despre noi? – am întrebat.

— Natural! M-a felicitat călduros pentru norocul ce l-am avut şi m-a întrebat dacă poate veni să-ţi prezinte complimentele lui… am găsit că nu e necesar, dar i-am promis că am să pun un cuvânt pentru el la Palatul Alb.

— Ce vrea? – am întrebat eu cu un efort.

— Vrea să intre din nou în serciviul activ – spune că viaţa de moşier îl plictiseşte.

În noaptea aceea am Stat trează ore întregi. Ca un copil sărind voios pe drum, am mers înainte, ignorându-l pe Hugh, refuzând să mă întreb de ce n-a venit să mă vadă, chiar fericită că nu l-am mai văzut. Dar nu mai puteam să ţin ochii1 închişi. Hugh lovise. El nu făcea niciodată ceva la întâmplare. Ceea ce ani de intrigă nu reuşiseră să realizeze, – ceea ce nici chiar autoritatea Ducelui de Malminster nu putuse obţine pentru el, – el spera să capete acum prin eforturile omului pe care-l iubeam. Era oare acesta preţul tăcerii lui – prima cerere a minţii lui de şantajist!

Am trăit chinuită zilele următoare, aşteptând să aflu dacă Brett reuşise la Ministerul Afacerilor Străine; sperând, fără încredere, că Lordul Montford va reuşi acolo unde alţii eşuaseră; nerăbdătoare să văd sosită ziua când Hugh ar putea fi trimis în Rusia, sau la dracu'!

Natural, speranţele mele fură zadarnice, într-o după-amiază, iubitul meu veni cu faţa întunecată de mânie. Hugh m-a păcălit cu povestea lui bine ticluită, că ar fi un diplomat retras din serviciu, un moşier. Suna frumos dar era o minciună. Brett, scoase o hârtie din buzunar şi mi-o aruncă în poală. Citeşte asta!

Am despăturit hârtia cu mâini reci, tremurânde. Scriau] subţire, precis, al lui Hugh îmi juca în faţa ochilor:

Nicio dorinţă nu e mai, aproape de inima mea decât să servesc pe Majestatea Voastră, şi Regatul nostru, cât mai bine îmi va sta în putere.

— Cu trecutul murdar al lui Hugh, murmură Brett, nimeni altcineva decât însăşi Regele nu-l poate reintegra.

Iar Regele o să-l dea pe uşă afară. M-am făcut de râs, cu chestia asta.

Mult după ce Brett plecase, Thomas Gainsborough mă găsi plângând. Venea în fiecare zi la palat, ca să facă schiţe după Roy Douglas pentru mult amânatul portret pe care-l ordonase Ducele. Când eram singură, obişnuia să rămână la ceai cu mine.

— Ce s-a întâmplat, Kitty? – mă întrebă el preocupat.

I-am înmânat petiţia lui Hugh către Rege. A izbucnii în râs după ce a citit-o până la sfârşit. Asta pune capac la toate, banditul ăsta e mare şmecher. Se opri brusc, văzându-mi disperarea. Ce are asta de-a face cu tine. Kitty?

— Totul! totul… Oh. Tom! Ce să fac?

Vocea lui era blândă când mă întrebă: E important ca Hugh Marcy să părăsească Anglia?

Stăpânindu-mi lacrimile, am dat din cap.

— Dă-mi mie cererea, spuse Tom. Nu mă întreba nimic… s-ar putea să n-am niciun rezultat.

Trei zile mai târziu am plecat spre Holden cu micul Roy Douglas, cu Goldie şi cu tot personalul de doici şi îngrijitoare.

CAPITOLUL XXIX

Bârfeala călătoreşte de la cârciumă în grajd; apoi în bucătărie; urcă scările castelului şi curând ajunge în budoarul său pe masa de ras a domniei sale.

Nici n-am să apuc să intru pe poarta castelului, şi Hugh va şti că sunt în Holden. L-am aşteptat devreme, a doua zi de dimineaţă, şi n-am fost dezamăgită. Salutul lui a fost uşor, cordial; dar am simţit neliniştea ascunsă sub zâmbetul lui.

De data asta, am atacat eu mai întâi. N-are niciun rost, Hugh, vărul tău nu te poate ajuta.

Surâsul deveni ironic: Cum – atotputernicul Brett! Eroul nostru de la Murshidebad, fiul favorit al Companiei Indiei de răsărit?

— Cum putea Lordul Montford să reuşească? E vina ta proprie, Hugh, ştii doar foarte bine.»

— Scumpa mea, cum îţi insulţi ultimul tovarăş de pat!

Am tremurat, dar nu i-am răspuns. Fără îndoială, că faţa mea se roşise în urma insultei, căci Hugh mă prinse de umeri şi mă răsuci cu faţa spre oglinda ce atârna deasupra căminului: Uită-te la mutra ta… pe cuvântul meu! Ai roşit. Nu cumva te-ai îndrăgostit în sfârşit!

— Îl iubesc. Am răspuns hotărâtă.

Mă privi în faţă. Doamne! Te cred. Parcă ar fi în romane… târfa care tânjeşte după virtute. Kitty, din uliţa Jumătate Lună, divizând eroul. Brett e amorezat până peste urechi de tine, scumpa mea. Cu siguranţă că n-a pierdut multă vreme ca să-ţi ridice fustele!

Mi-am dat seama, că Hugh încerca în mod conştient să mă înfurie. Trebuia să-mi păstrez calmul. Hugh, mă voi mărita cu Lordul Montford.

J L> t

El aprobă din cap. Am aflat. Vărul meu mi-a spus. E un plan bun. Ai să fii vară cu mine, ştii? El dădu din nou din cap, şi-mi aruncă o privire cu înţeles. Cu banii lui Malminster adăugaţi la ce-a jefuit el în India, poate să ajungă departe, îi prezic că într-o zi va ajunge chiar la Curte. Trăim vremuri de mari prefaceri, în curând va avea posibilitatea să-şi aleagă singur slujba. Ce-ai prefera tu, draga mea? Prim Lord al Tezaurului, sau Secretar de Stat, sau Preşedinte al Consiliului?

Se trânti într-un scaun lângă foc şi mă privi. Doamne Sfinte! Ce mai ascensiune pentru Kitty! Din şanţ în anticamera Regelui. Cine ştie? Tânărul George – care va domni într-o zi, are un ochi foarte antrenat pentru frumuseţea feminină! Ai putea chiar să devii o a doua Nell Groynn! Kitty, cât ai da' tu să scapi de mine?

Am ridicat şiragul triplu de perle, primit de la Duce, şi i l-am întins. Ştii cât valorează?

— Cincizeci de mii de lire. El luă perlele, şi le trecu printre degete. Destul de frumos; dar din nefericire oricâţi bani aş avea, tot aş

rămâne eşuat în Hampshire, în Soho, ca martor al fericirii tale. Proastă afacere, nu?

— Nimeni nu te poate numi din nou în postul tău.

Hugh. Ştii bine câţi au încercat.

— Păcat, spuse el indiferent, dându-mi perlele înapoi.

Pierzându-mi răbdarea am strigat: Am să mă căsătoresc cu Brett în ciuda ta, Hugh Marcy!

Îşi clătină capul într-o parte şi în alta, într-un nu batjocoritor.

— Şi de ce nu? – am întrebat eu.

— Fiindcă Brett nu se va însura cu tine… dacă află despre mine, despre noi.

— Nu vei îndrăzni! – am gâfâit eu.

Hugh ridică din umeri. Nu e nevoie să-i spun, ştii bine… vântul calomniei.

— Nimeni nu cunoaşte adevărul, în afară de tine, am spus eu, speriată deodată.

— Foarte adevărat, aprobă Hugh; Lady Susan e moartă, şi chiar ea nu ştia nimic despre originea ta, şi despre vechea şi onorabila ta profesiune. Nici ea nu ştia de moartea bătrânei Meg, sau felul în care tu şi cu mine am confecţionat un moştenitor pentru un ducat.

— Hugh, am murmurat eu, cu buze uscate ca hârtia, nu-i vei spune niciodată… nu vei…

Îmi scutură mâna de pe braţul său. Femeile iau lucrurile atât de serios, rânji el.

Îmi luă perlele din mână şi le juca indiferent între degetele. Sunt atât de sigur, că am să capăt ceea ce vreau, o numire în Serviciul de Afaceri Străine al Majestăţii Sale, încât am să păstrez asta ca un dar de adio de la Lady Montford!

Cât de nerăbdătoare eram să părăsesc Holden-ul, să mă reîntorc la iubitul meu, dar nu mă puteam hotărî să plec. Eram speriată. Cât timp sunt în Hampshire, Hugh nu va face nicio mişcare.

Scrisorile de dragoste ale lui Brett îmi frigeau inima. Le răspundeam cu cuvinte pline de dor care erau doar «n slab ecou al gândurilor mele.

Între timp eram destul de ocupată, căci administratorul meu, Gaines, avea multe socoteli de prezentat, iar învăţătorul Stuart mă ruga să vizitez satele şi în special secala.

Îmi făcea plăcere să văd copiii, bine hrăniţi, cu roşu în obraji; atât de diferiţi de sclavii cu feţe palide pe care-i găsisem sub acelaşi acoperiş. Câteodată mi se părea că aceşti copii erau ai mei. Cuvintele lor bâlbâite, cuvintele pe care le mâzgăleau, erau născute din munca spiritului meu; dădusem naştere unei noi rase de bărbaţi şi femei. Ceea ce le lipsea lor îmi lipsea şi mie. Ne apăsa umerii aceeaşi robie a neştiinţei, trăgeam după noi aceleaşi lanţuri ale fricii.

Învăţătorul Stuart era neliniştii de mici acte de vandalism care se întâmblaseră pe moşie. Fuseseră mereu bătăi între băieţii din Holden şi băieţii de pe moşiile vecine.

— Şi ce-i cu asta? – am râs eu. Băieţii se bat în mod normal.

— Aici nu e vorba de lupte între băieţi, – spuse el întunecat. Chestiunea a luat aspectul unei insulte, pe faţă, la adresa ideilor înălţimii Voastre.

— Despre «e Dumnezeu, vorbeşti?

Învăţătorul Stuart tăie aerul cu braţele sale lungi, osoase. Despre încăpăţânarea blestemată a oamenilor! – strigă el. Şcoala noastră nu place tuturor a! Şi nici închiderea fabricii de lână nu mulţumeşte pe acei care şi-au stors întotdeauna existenţa din sângele copilaşilor. Sunt semne – o piatră aruncată, o insultă, un ochi învineţit – şi semnele acestea nu sunt nimic prin ele însăşi – important e ceea ce se află în spatele lor.

— Nimeni n-a pierdut un singur penny din închiderea fabricii, afară de acel odios domn Fitch, am exclamat eu indignată; Gaines vinde acum lâna la alţii fabricanţi pe un preţ mai bun decât cel plătit de Fitch.

— Desigur! Proprietatea capătă un preţ mai bun, dar nu mai intră nimic în punga proprie a domnului Gaines.

El îşi trăgea întotdeauna partea lui, înălţimea Voastră.

— Am să-l rog pe Sir Godfrey să-l concedieze pe

Gaines. O să găsim un administrator cinstit.

— Există un astfel de om? – întrebă învăţătorul, cu un zâmbet

îndoielnic.

Târziu în după amiaza aceea, Gaines ceru să mă vadă. Insista, şi-mi trimise vorbă că se întâmplase un accident. L-am găsit atât de agitat, încât abia putea să vorbească.

— Înălţimea Voastră! – gâfâi el, unul din oamenii de pe proprietatea Lordului Farquart…»

I-am spus să se liniştească şi să-mi explice clar ce s-a întâmplat.

— Dacă înălţimea Voastră vrea să meargă până la casa învăţătorului… omul… omul e acolo!

Mi-am aruncat o pelerină pe umeri şi m-am urcat în trăsura lui; pe drum mi-a povestit că patru oameni de pe moşiile Lordului Farquart băuseră cu bărbaţii din Holden la hanul din Lynn. A început o ceartă cu oamenii noştri şi şi-au spart capetele.

— De ce s-au certat?

— Pentru dumneavoastră, înălţimea Voastră. Oamenii noştri s-au lăudat că au case mai bune şi câte-o bucăţică de grădină. Au luat în râs pe cei de pe moşia Lordului

Farquart şi a celorlalţi moşieri şi i-au numit cerşetori.

— Cearta nu e nouă, am spus eu nerăbdătoare.

f – Da, înălţimea Voastră, dar e nou ca un om să fie pe jumătate omorât. Şi tot nou e să aud cum înălţimea Voastră e numită Ducesa Gay Fawkes.

— Asta-i caraghios! – am strigat eu. E încă una dintre încercările moşierilor vecini de a-şi intimida pălmaşii.

— Nu, înălţimea Voastră, spuse Gaines, aruncându-mi o privire stranie, aspră. A venit clipa, ca înălţimea Voastră să afle ceea ce se spune în toate părţile – că înălţimea Voastră complotează să răscoale întregul ţinut Hampshire cu ideile sale de modă nouă.

Când am ajuns la casa învăţătorului, l-am găsit spălând sângele din rana pe care bărbatul străin o avea într-o parte a pieptului.

— Înălţimea Voastră, spuse el, vizitiul nostru James

Field, l-a izbit cu furca. Unul dintre dinţi a pătruns adânc; dar nu cred să fi atins vreun organ vital.

M-am întors spre răsărit. Haide, i-am spus, ştii care dintre

oamenii mei ţi-a dat lovitura asta; şi pentru ce. Am să-l pedepsesc.

Astfel încurajat, omul începu să vorbească fără frică.

— Înălţimea Voastră, femeile sunt acelea care ne bat mereu capul. Ele spun că colibele de pe moşia dumneavoastră au acoperişuri noi, şi camere curate; copiii din

Holden scot limba la noi, fiindcă se cred mai deştepţi că ai noştri. Noi n-avem şcoli, l-am rugat pe Lordul

Farquart să ne facă, dar nici nu vrea s-audă.

— Şi din cauza asta vă certaţi cu oamenii mei, l-am mustrat eu. Eu cred mai degrabă că ar trebui să cereţi socoteală Lordului Farquart!

— Înălţimea Voastră, şopti Gaines, pentru numele lui Dumnezeu! Se albise la faţă, şi chiar micul învăţător părea încurcat de observaţia mea îndrăzneaţă.

Încurajat de înţelegerea cu care-i ascultam necazul, omul continuă: Am auzit că Lordul Broghan, Lordul Dethington şi Lordul Bridden, nici ei nu vor să dea nimic, Eu aş zice că ori e pentru toţi, ori nu-i pentru niciunul.

— Înălţimea Voastră, se amestecă Gaines, ce ştiu jerpeliţii ăştia? Lordul Broghan a trimis un apel prin

,. 5” i A să:

— S7—, «î

<p”.

— Viss. Tr*5? S

delegatul pentru Winchester. A făcut mare senzaţie în Camera Comunelor.

— Un apel? – am întrebat eu. Pentru ce?

Învăţătorul îl ajută pe pacientul său să se ridice în picioare, şi-i întinse cămaşa ruptă, pătată de sânge. Acum poţi să pleci, omule, spuse el aspru, şi când o să-ţi vie nţică minte la cap, ai să înţelegi că înălţimea Sa lucrează pentru binele tuturor – mai întâi în Holden, pe urmă şi alţi Lorzi vor fi obligaţi să facă schimbări.

Bărbatul mă privi încăpăţânat. Nu cred asta… E mai greu de răbdat, când vezi pe unii că mănâncă bine şi nu mai sunt legaţi cu

angajamente. Ne face să dorim şi noi, şi să-i urâm şi mai mult.

— Ce-i cu apelul acesta către Camera Comunelor? – l-am întrebat pe învăţătorul Stuart, după ce-i ordonasem lui Gaines să-l conducă pe rănit acasă, în trăsură.

Învăţătorul era ocupat să-şi facă ordine în birou, să golească ligheanul cu apa înroşită şi să ardă tampoanele murdare, înălţimea Voastră, noi am întors lucrurile pe dos în Holden, îmi explică el. Ceilalţi moşieri au început să urle.

— Şi de ce n-au venit la mine în loc să trimită mesaje în Parlament?

— Nu e felul de a proceda al moşierilor, înălţimea

Voastră, zâmbi învăţătorul. Ei n-ar îndrăzni s-o înfrunte pe faţă pe Ducesa de Malminster. În primul rând răspândesc ura printre ţărănimea lor – natural, prin administratori de teapa lui Gaines. În curând se întâmplă nereguli, apoi violenţe printre oameni de felul celui pe care tocmai l-am pansat; apoi vin reclamaţii, şeriful, sigiliul roşu legal…

— Dar acesta e pământul meu! – am strigat eu indignată. Ceea ce fac eu pe moşia mea proprie nu priveşte pe nimeni.

Învăţătorul Stuart atârnă ceainicul deasupra focului, înălţimea Voastră a început ceva, care nu se putea să nu trezească o reacţiune. Vecinii noştri nobili se tem de ceea ce ei numesc inovaţii primejdioase.

Îşi înfipse bărbia lungă în guler, imitând cu mult succes un moşier îngâmfat şi puţin cherchelit. Ţinte-i pe săraci la locul lor! Dă-le peste cap, şi au să lucreze

Să fiu al naibii dacă n-au să lucreze, dacă au burţile goale!

— Pălmaşii mei lucrează mai cu spor când sunt bine hrăniţi.

— Da, înălţimea Voastră. Dar venitul Domniei Voastre s-a micşorat. Registrele lui Gaines arată totul clar; inovaţiile sunt costisitoare.

O zi întreagă am fost furioasă. Apoi m-am aşezat şi am scris patru scrisori Lorzilor Farquart, Broghan, De-thington şi Bridden, cerându-le să vină la Holden să vorbească cu mine.

Vor veni oare? Vor îndrăzni oare să nu vină? Am primit imediat

răspunsuri la invitaţia mea, şi în ziua fixată cei patru domni fură introduşi în salonul meu.

Lordul Farquart era un bărbat robust, cam de vreo cincizeci de ani. Bunăvoinţa era vizibilă pe fiecare ţesătură a feţei sale zâmbitoare, dar ochii erau reci ca ai unei scrumbii, şi când îşi destindea zâmbetul fix, buzele îi apăreau subţiri şi strânse.

Lordul Broghan era înalt şi colţuros, cu mersul şovăielnic, ochii lui nervoşi îmi aminteau un copoi cu mers furişat, care ar părăsi haita dacă l-ai ademeni cu momeala potrivită.

Lordul Dethington era un crai simpatic, tânăr şi cu buze răsfrânte, ochii săi nestatornici trădându-l drept un iubitor de femei. Am văzut că a fost din prima clipă impresionat de frumuseţea mea, şi că mi-ar fi uşor să-i câştig bunăvoinţa dacă aş găsi necesar.

Lordul Bridden era un vânător de vulpi, cu încheieturile muşcate de gută, maestru al copoilor din Bridden –, forth. Genunchii lui erau modelaţi ca să stea perfect în şa, mâna lui părea că strânge mereu biciul pentru câini. În jurul gâtului său, lat că de bivol, avea un guler înalt. Mi se vorbise despre bunătatea lui faţă de ţărani.

Pe care dintre ei îl uram mai tare, n-aş putea să spun; dar ştiam că ei urau cu toţii tot ceea ce reprezentam eu şi ceea ce făcusem pentru Holden. Eram gata de luptă.

Purtător de cuvânt al grupului, Lordul Farquart acceptă vinul oferit de mine, şi începu cu formalităţile obişnuite ale etichetei, înţelegeţi, doamnă, noi nu avem

24?

mici o neînţelegere personală cu o fiinţă ati-l de încântătoare ca înălţimea Voastră. Scoase tabachera, şi priză, tabac cu un gest elegant. Dar, doamnă, dumneavoastră, aţi stârnit o furtună în mijlocul nostru. Mă privi peste capacul tabacherei. Eu, din partea mea, sper că furtuna se va potoli, căci suntem cu toţii vecini ai Malminsterului, iar familiile noastre au fost întotdeauna în raporturi prieteneşti.

Ipocritul! Niciuna dintre nevestele lor nu-mi trimiseră vreo carte de vizită de condoleanţă în timpul doliului meu.

Lordul Broghan vorbi: Nu se poate să mai conţinăm, doamnă!

Sunt nelinişti, chiar violenţe, printre ţăranii noştri. Cine ştie ce va urma? Poate crime…

— Vă rog să vă reamintiţi, că oamenii dumneavoastră şi nu ai mei, au început certurile, domnul meu, am spus eu hotărâtă.

— Iertaţi-mă doamnă, dar niciodată înainte nu am avut necazuri de la pălmaşii noştri, răspunse Lordul

Broghan.

— Haide… haide, Alfred, şopti Lordul Farquart, să-l discutăm chestiunea asta fără supărare.

Mi-am dat seama, că nu voi câştigă nimic ascultându-le conversaţia. M-am hotărât să-i concediez.

— Mi s-a spus că oamenii mei au fost provocaţi cu bună ştiinţă, pentru a se da naştere la nereguli. Poate?

că nu-i adevărat; dar n-am de loc intenţia să-mi schimb.

planurile. Am să continui să-mi ţin şcoala deschisă, am i s-a lupt contra actualelor Legi ale Săracilor, care sân-l ar! t de demodate încât nu mai pot ajuta pe nimeni. Voi lupi „i contra întrebuinţării copiilor ca sclavi. Faceţi ce vreţi, domnilor. Dacă doriţi, suntem patru la unu; clar acum eu sunt stăpână pe proprietăţile Holden şi vă promit o luptă frumoasă.

— Doamne! îmi place să văd curaj într-o femeiuşcă! – râse Lordul Dethington, pe când ieşeau din cameră.

CAPITOLUL XXX

Uneori mă copleşea o emoţie atât de puternică, încât: eram ca o coardă subţire înfăşurată la maximum în jurul unei axe; o singură răsucire în plus, şi coarda va plesni, în ghearele acestei emoţii, am plecat spre Londra. Nu mai avea niciun rost să mai sper sau să mai aştept. Cum putea oare scumpul, binevoitorul Tom Gainsborough să reuşească, acolo unde oameni atât de influenţi eşuaseră? Reintegrarea lui Hugh în serviciul diplomatic era ceva imposibil. Cred că şi primul meu amant începuse să se simtă descurajat, îmi dădu un avertisment clar de ceea ce intenţiona să facă.

— Du-te scumpa mea, spuse el la despărţire, continuă să faci tot posibilul să-l ajuţi pe Hugh al tău, apoi, cu un zâmbet cu dublu înţeles,

adăugă: Desigur, dacă totul se va dovedi zadarnic, dragostea ta mă va consola.

Crede Hugh într-adevăr că m-aş întoarce la el, – aceeaşi amantă supusă, gata oricând să-i facă orice gust?

Vanitatea lui de necrezut refuza să vadă cât de mult îl iubeam pe Brett, şi cât de puţin îmi mai păsa de el. Dar eram învinsă, şi o ştiam. El mă împiedica să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubeam, chiar dacă nu mă putea sili să mă întorc în braţele lui.

Lupta mea lungă cu Hugh şi ciocnirea cu moşierii vecini mă făcuseră atât de nervoasă, încât tresăream la sunetul vocii Juliei, la plesnetul biciului vizitiului. Mă uitam la priveliştea din jurul meu, cu ochi care nu vedeau. Ce-i voi spune lui Brett, când îmi va vorbi, vesel „despre viitor?

Cât priveşte pe Lordul Farquart, Lordul Bridden, De-thington, Broghan – am să mă bat cu ei la sânge!

245*

— Eşti o reformatoare înnăscută Kitty, scumpa mea!

— Îmi spusese odată Brett, râzând de pasiunea ce-o puneam eu în discuţii. Acum ştiam că era adevărat. Lady

Susan mă învăţase cum să mă port ca o mare doamnă, iar Hugh mă învăţase cum să fiu o curtezană subtilă; dar niciuna dintre învăţăturile lor nu m-au putut face să uit lecţiile pe care le învăţasem pe străzi. Nu voi putea niciodată să bag nasul într-o batistă dantelată şi să întorc spatele mizeriei.

Caleaşca mea intră în Londra la căderea nopţii. Eram obosită, dar nu prea obosită ca să-l văd pe Brett înainte de a mă culoa. Un mesager fu trimis în piaţa Berkley, ca să-i anunţe sosirea mea.

— Repede, Julie, am ordonat eu, baia mea, schimburi. Pe când mă coafa, am aruncat o privire în grămada de scrisori care se adunaseră în lipsa mea. Un plic lung şi greu îmi atrase atenţia. Cunoşteam scrisul apăsat al lui Thomas Gainsborough; ce era oare înăuntru?

Deschizând plicul, am găsit cererea lui Hugh. Pe partea de jos a paginii era semnătura, George R.

O minune! Un nume pe o bucată de hârtie schimbaseră o lume întreagă pentru mine.

— Scumpa mea, exclamă Brett, ochii tăi lucesc ca nişte stele când mă priveşti.

Cum putea să ştie că eram pe punctul să izbucnesc în lacrimi de bucurie?

Devreme, a doua zi de dimineaţă, m-am dus la Thomas Gainsborough. Trebuia să dezleg misterul, trebuia să ştiu cum obţinuse semnătura Majestăţii Sale?

— N-am făcut nicio vrăjitorie, scumpa mea, râse el.

Când ţi-am văzut lacrimile şi am citit scrisoarea declamatorie a lui Hugh către Rege, 1 mi-a venit imediat o idee. N-am îndrăznit să-ţi spun despre ce e vorba, de teamă să nu-ţi faci speranţe zadarnice. M-am gândit că dacă planul meu nu reuşeşte, cel puţin nu vei avea o deziluzie. Tot ce-ai fi putut spune, ar fi fost că sunt un încurcă lume bătrân.

— Tom, te rog! – am implorat eu. Râse cu toată pofta, bucurându-se de nerăbdarea mea. Ai aflat cumva, ca

246

Regina m-a însărcinat să pictez întreaga familie Regală… şapte copii, plus numeroase rude?

— Da, da, l-am întrerupt eu Henry Bate a scris un articol în Momind Post, lăudând portretele.

Tom zâmbi. Ei bine, acum pictez prinţesele mai mari. Se uită la programul său. Pesre cincisprezece minute trebuie să plec spre palat!

— Tom! – am strigat eu exasperată, dacă nu-mi spui imediat…

— Cum pot să-ţi spun, dacă mă tot întrerupi? – râse el. Lucrez în camera în care regina îşi ia prânzul. Are o lumină bună despre miază-rfoapte şi Majestăţii Sale îi place să mă privească lucrând. De asemenea şi Regele; el soarbe ciocolată, şi se joacă cu căţeluşul, în timp ce

Regina cercetează hârtiile de Stat, scrisorile, şi toate celelalte.

— Da – şi cererea?

— Ajung şi la ea, declară Tom. Poate că nu ştii… dar în toate

chestiunile importante Regina are ultimul cuvânt. Asta e foarte bine, căci e o femeie de bun simţ;

Regele e departe de a fi în toane bune zilele astea. Din prima clipă, când a sosit vestea despre capitularea Yorktown-ului, n-a mai fost el însuşi. Şi acum ajungem la petiţie; din fericire Regina are o inimă de aur, vrea ca toată lumea să fie fericită. Natural, afară de persoanele groaznice, care-i sunt antipatice. Stilul elocvent al lui

Marcy a mişcat-o până la lacrimi. Bietul tânăr! – a strigat ea, ce nedreptate! A pus petiţia în faţa soţului său regal, a înmuiat o pană în cerneală şi a spus: Semnează

George.

— Tom! Nu-mi vine să cred urechilor. Cum aş putea…

— Te rog, spuse el repede, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Ştiu că eşti fericită. Nu vreau să ştiu de ce. Sper că Marcy şi-a primit lecţia şi are să se poarte cum se cuvine pe viitor.

Un curier plecă spre Hugh, la Conacul Fortherham, ducându-i doar patru cuvinte – Veşti bune pentru tine.

În zilele acelea de bucurie delirantă, totul se întâmpla după voia mea. Brett fu chemat la Montford pentru afaceri, chiar în vremea când Hugh se pregătea pentru călătorie, încă odată mi-a fost evitată, umilinţa minciunilor.

— Ia masa cu mine, în piaţa Soho, în dimineaţa când plec, se rugă Hugh, şi n-am putut să-l refuz.

Trecusem pe cărarea aceasta cotită, de nenumărate – ori în anii trecuţi; dar niciodată din dimineaţa aceea când Hugh mă dusese în braţe, însângerată şi aproape în nesimţire, prin ierburile înalte şi umede, spre siguranţă, nu mai avusesem inima atât de uşoară cum o aveam acum.

Pentru ultima oară, îmi şopteam eu. Pentru ultima oară.

Hugh şi întregul personal al casei se întreceau în energie. Feciorul lui, servitorii, grăjdarii, alergau de colo J

până colo cu lăzi, cuiere, şi pachete de tot felul.

— Nu iau decât paisprezece lăzi, spuse Hugh în chipde scuză.

— Unde pleci, Hugh? – am întrebat eu, surprinsă1

când mi-am dat seama că nu ştiam ce post primise.

— Constantinopole, spuse el, cu mândrie. Am fost]

numit prim ataşat pe lângă trimisul nostru la Sublimai

Poartă!!

Satisfăcut, dădu ordine să se înceapă încărcarea lâ4

: zilor sale imediat ce vor sosi camioanele. Apoi mă con-l duse în sufragerie.

Cât de familiare mi se păreau toate! Niciun fel de decoraţie n-ar fi putut schimba structura acestei camere – cu fereastra largă, panourile frumoase de lemn, şi podeaua lustruită.

— Ce se va întâmpla cu conacul Fortherham şi cu casa asta? – l-am întrebat.

— Am închiriat conacul Fortherham unui nobil francez, căzut în dizgraţia Regelui Ludovic; dar asta n-are importanţă, are bani din belşug – mi-a plătit imediat chiria pe trei ani. Cât despre casa asta, notarul meu va avea grijă să fie ţinută închisă şi în ordine. Am să-ţi dau o cheie pentru cazul când ai vrea să vii aici şi să te gândeşti la zilele frumoase pe care le-am petrecut împreună, râse el.

— Îţi mulţumesc, Hugh, le-am şi uitat.

Îşi turnă încă o ceaşcă de ceai, şi mă privi cu un rânjet şiret. Ieri mi-am făcut testamentul, Kitty. Cui – crezi că i-am lăsat averea mea?

248

— Averea ta? – zâmbii eu.

— Chiar aşa, scumpa mea, spuse Hugh, rânjind şi mai

— Are. Fiindcă sunt un om atât de drept, am lăsat-o toată ambiţiosului meu văr, Brett; şi asta fiindcă am atâta consideraţie pentru tine, puşlama ce eşti! Ţi-am evitat astfel de întrebări neplăcute. Şi ceea ce e şi mai important, acest gest impresionant din partea mea va acoperi împrumutul pe care mi l-ai, făcut cu atâta dărnicie – lăsându-ţi doar amintiri minunate despre Hugh al tău.

— Şi încă ceva. Îşi pipăi buzunarul de la piept. Am păstrat perlele tale – de fapt le-am vândut. Am o scrisoare de credit care-mi va permite să trăiesc în Constantinopol într-un mod demn de un servitor al Majestăţii

Sale".

Întinse mâna spre mine ca să pot vedea un inel, frumos, cu un diamant, imens. Bagatela asta costa îndeajuns de mult, ca să impresioneze chiar şi curtea Sultanului, eh?

— Foarte frumos, am murmurat eu nerăbdătoare. Se juca cu mine ca pisica cu şoarecele. Ştia că abia aşteptam să-l văd plecat. Ai un sărut de adio pentru vechiul tău iubit, Kit? – mă întrebă el cu un zâmbet răutăcios.

— Oh, fii serios, Hugh! – am strigat. Dar el mă luă

M braţe şi mă sărută.

Erau oare aceleaşi buze care odată mă încântaseră? Mă privi destul de straniu pe când îmi da drumul din braţe, îl iubeşti pe Brett, nu-i aşa? – mă întrebă el: u glasul încet.

— Da! Da! – am strigat, ca şi când i-aş fi aruncat în faţă dragostea mea.

Hugh ridică mustrător un deget. Ah! Ah! ce prost gust, scumpa mea! Niciodată să nu-ţi dai cărţile pe faţă, în jo cul dragostei.

Cu gesturi nepăsătoare, îşi ridică pălăria, mănuşile şi bastonul.

— Condu-mă până la uşă, dragostea mea, spuse el.

mi place să privesc înapoi şi să văd o femeie plângând, itunci când plec departe.

Brett rămase înmărmurit când auzi de plecarea lui Hugh. Cum a făcut oare? – se întreba el neîncetat. Aş fi putut să jur, că n-are nicio şansă. Dar părea mulţumit. Nu poţi să ştii niciodată ce-ar mai fi putut să pună la cale Hugh, spunea el. Ca rudă apropiată a mea, trebuie să recunosc, că mă simt mai bine când îl ştiu la o mie de mile depărtare.

Brett era atât de ocupat cu alte treburi, încât n-a avut timp să discute prea mult norocul lui Hugh.

Planurile căsătoriei noastre, cariera sa politică, precum şi zvonuri care circulau despre mine, îl îngrijorau.

— Într-o adunare a Lorzilor te-am auzit numită Ducesa din Groapa Copoiului spuse el cu o expresie de perplexitate pe faţa sa frumoasă. Am vorbit cu Lordul Travers, tutorele lui Roy Douglas, şi a fost şi el de părere, că ideea ta de a reclădi proprietăţile din marginea

Londrei este îndrăzneaţă. Scumpa mea, de ce să faci tocmai acum cheltuieli atât de extravagante?

— Nu văd un moment mai prielnic, i-am răspuns eu.

Casele acelea au aşteptat prea mult.

— Da scumpa mea răspunse el cu o umbră de nerăbdare în glas, dar de ce tocmai acum? De ce nu aştepţi căsătoria noastră? Mă voi ocupa şi eu de agenţi şi de constructori.

— Am început toate astea mult înainte de a te întâlni.

Brett, am răspuns eu cu asprime. Făcu o mică strâmbătură. Ştiu – caritățile tale din Holden.

— Şcoala mea… o cartitate? – am gâfâit eu. Oh, să nu-i spui aşa!

— Caritate, filantropie, reformă. Aş vrea să nu se întrebuinţeze cuvinte mai tari – nici în Cameră. Dar ei te numesc o influenţă rea.

Am izbucnit în râs. Moşierii din Hampshire, presupun?

— Ei, şi alţii. Ieri ne-am certat cu Dethington.

Brett părea foarte tulburat. L-am îndulcit cu ceaiuri, prăjituri, cu căpşuni şi sărutări. Dacă mai insistam, ne-am fi certat cu siguranţă.

— Scumpa mea! – murmură el la despărţire. Aş vrea să fii soţia mea ce bună, mândria salonului meu.

Bietul Brett, era întristat de protocolul care hotăra, că trebuie să petrec o perioadă anumită de văduvie înainte de a mă mărita. Dar nu avea curajul să treacă peste uzanţe.

— E de dorit să ne începem noua noastră viaţă în mod cinstiţi, spunea el. Întreaga mea carieră depinde de paşii pe care-i fac acum, şi de cei pe care-i voi face încă un timp de acum încolo.

Ştiam că mă dorea cu toată ardoarea unui îndrăgostit, dar nu putea fi vorba de o legătură în afara căsătoriei. Tremura când mă ţinea în braţele lui, dar n-a depăşit niciodată muchia de cuţit dintre respect şi destrăbălare.

Odată, totuşi, a exclamat: Cât va mai dura, Kitty? – pe când mă îmbrăţişa.

— Tu hotărăşti, i-am şoptit eu.

— Când a murit Ducele, exact?

— Acum un an, a doua zi de Crăciun.

Se gândi o clipă. Dacă fugim amândoi… Lasă-mă să vorbesc întâi cu Lordul Travers. Mă voi supune hotărârii lui în chestiunea aceasta. Timpul obişnuit de văduvie pentru soţia unui pair este de doi ani, dar opinia publică se va mulţimi şi cu optseprezece luni.

CAPITOLUL XXXI

Thomas Gainsborough începuse, în cele din urmă, să lucreze la noul meu portret, plănuit de atâta timp. Îl numea Portretul, ca şi când ar fi vrut să le dea uitării pe toate celelalte. Comandasem la Aurélie o rochie specială pentru această ocazie.

Probabil că această toaletă era cea mai extravagantă din cele pe care le desenase vreodată această renumită couturiere. O creaţie din satin verde „o fustă deasupra unei alte fuste „de culoare roz coraliu. Malacof-urile erau tivite cu perle şi bijuterii. Decolteul era garnisit cu un guleraş din cea mai frumoasă dantelă de Alençon. Mânecile bufante, făcute din dantelă şi voal, erau graţios prinse de rochie cu o panglică formând din loc în loc funde verzi. Din cele trei pene fixate în părul meu, curgea în cascadă un şuvoi de perle, căzând într-un şir triplu pe pieptul meu, şi terminându-se cu o broşă de diamante la deschizătura joasă a corsetului.

— Într-adevăr –, e regească! – exclamă pictorul. Eşti cu mult cea mai frumoasă dintre subiectele mele. Totuşi, ai o concurenţă serioasă. Uită-te în jurul tău. Acolo e

Ducesa de Gloucester, şi ducele de Argyll, Baronul

Perryn, Ducesa de Cumberland – ca să nu mai vorbesc de gigantica Venus, domnişoara Dabrymple, cunoscută în cele mai bune cercuri drept Doly cea înaltă. Toţi aceşti favoriţi ai sorţii pozează pentru mine în clipa de faţă.

— Ce deşertăciune, Tom! – l-am necăjit eu. Te lauzi cu succesele tale.

Se strâmbă şi scoase din buzunar o tăietură din ziar. Iată ce se scrie despre mine. Eu numesc asta nerusilare. Vre – un poet caraghios a scris prostiile astea, îl (bănuiesc pe Henry Bate. În orice caz, Marele Cham el însuşi a citit-o tare la cafenea seara trecută; da, şi Decorul Johnson a numit-o extra… rr… em de spirituală, frâu o mulţime de

oameni acolo şi m-am simţit al dralcirlui de prost, când au izbucnit în hohote de râs. As-iltă te rog – eu o numesc defăimătoare. Tom citi cu o emfază comică:

Mai întâi a fost o colibă la Ipswich, Şase lire a plătit-o Tom.

Pe urmă, o vilă la Bath.

Zece guinee, o jumătate de lună.

În cartierul Circus, Tom a scos cinzeci de lire, Ce vreţi, era un cartier faimos din Londra.

Ho! Casa Schomburg din strada Pall Mall, Tom a „trebuit s-o plătească din gros.

Acum visează un palat.

Cu şanţ cu apă înconjurat şi cu punte mobilă.

Dar dacă norocul nu-l favorizează, Rămâne încă în Potter's Field!

Îşi dădu capul pe spate şi râse tare, căci lui Tom îi plăcea o glumă bună, chiar dacă era făcută pe socoteala ui. Veselia lui era atât de contagioasă, încât nu m-am 3 itut opri să râd împreună cu el, dar la fel de brusc oim începuse, râsul lui încetă. Te-ai schimbat, Kitty, spuse el cu blândeţe. Nu vorbesc numai de frumuseţe; e ceva mai profund, o strălucire, o căldură – ceva care-ţi încălzeşte toată fiinţa.

— Poate din cauză că sunt liberă, Tom, am răspuns

„! Liberă pentru prima oară în viaţa mea.

— Cum… niciun adorator?

M-am oprit tocmai când eram gata să spun nu.

— Ai roşit, e? Tom zâmbi, mânuindu-şi viguros iensula. Va trebui să mai storc nişte vermillidn… e teribil de scump. Cred că ai să faci aşa ca să merite cheltuiala… îmi dădu el să înţeleg.

Dar nu eram încă dispusă să-i vorbesc despre Brett.

— Orele lungi şi liniştite când pozam, mi-au dat răgaz să mă gândesc la multe lucruri – la dragostea mea neliniştită, la misiunea pe care mi-o impusesem la datoria mea către Roy Douglas. Eram hotărâtă ca fiul meu să nu devină un nobil mândru de originea lui cum fusese – Ducele; niciun desfrânat ca Hugh; niciun snob solemn ca Jonathan. Cu sângele lui Marcy curgând an vinele sale, Roy Douglas trebuia, prin

forţa lucrurilor, să moş tenească câteva din trăsăturile lui Marcy: dar cele bune!; Gust ales, bun simţ, o anumită bună dispoziţie şi simţ al umorului – care, în cazul lui Hugh, fuseseră umbrite de o educaţie proastă. Nu puteam să tăgăduiesc paternitatea secretă a lui Hugh. Voi şti însă cum să lupt cu unele slăbiciuni ale caracterului – dacă le moşteneşte – şi să-i dau fiului meu un exemplu bun pe care să-l urmeze.

M-am întrebat – ce fel de om aş vrea să fie fiul meuun om ca Thomas Gainsborough? Tom trăia într-un univers populat cu propriile lui fantezii, care prindeau viaţă în pictura lui. Era bun, cinstit, sincer; dar nu putea să lupte cu lumea din afara studioului său. Cărţile al interesau prea puţin – sunt greoaie, şi asta, în cel mai bun caz, spunea chiar el. Nu fusese niciodată capabil să-şi pună ordine în viaţa particulară; soţia lui era o creatură redusă, plină de fumuri şi de ambiţii false. Fiicele lui, bietele fete, erau nişte păpuşi în mâinile mamei lor.

Dar Lordul Travers? Nu-l cunoşteam prea bine; dar nu părea a fi mult mai mult decât un nobil fericit, cu principii înalte – un om care pentru dreptate ar putea să închidă ochii dacă interesele sale personale ar intra în joc.

Pentru Roy Douglas, voiam un îndrumător puternic şi viteaz, care să aibă sufletul unui luptător, învăţătorul Stuart? Doamne Sfinte, nu! Mintea lui era deformată din cauza infirmităţii sale. Orice nenorocire – în ochii lui – era un merit. Privilegiaţii erau aproape suspecţi!

Trebuia să găsesc pe cineva cu conştiinţa scoţiană – dintr-o bucată – a Goldie-ei Mac Bane; cu felul de a fi al Lordului Frâners, cu bunătatea lui Thomas Gainsborough; cu mila lui Aron Stuart; poate ar avea nevoie şi de ceva din Banks Negriciosul – pumnii Negriciosului, şi nervii lui de oţel; chiar şi de dragostea de frumos a lui Hugh Marcy. Acest îndrumător va trebui să fixeze ţinta spre care se va îndrepta băiatul meu, mult mai sus, peste moşiile Malminster, spre întregul Regat, spre lumea largă, cu dragoste de semenii săi.

Era oare Brett acela pe care-l căutam? Aici gândurile mele se

destrămară.

Brett venea în mod obişnuit la casa Schomberg în zilele când pozam. Aceasta îmi da prilejul să compar pe iubitul meu cu maturul Gainsborough; cu strălucitorul Henry Bate; cu prietenii credincioşi ai lui Tom, cei doi muzicanţi; şi cu nenumăraţi oameni celebri, care vizitau studio-ul.

Experienţa lui Brett în India – unde avusese de a face cu Soldaţi, negustori, aventurieri, conducători – îi dădea o neobişnuită uşurinţă în felul de a se purta cu ceilalţi. Ştia exact ce trebuie să povestească ca să-l facă să râdă pe Christian Bach; de asemeni ştia şi spiritul subtil care făcea să lucească ochii domnului Bate.

Am observat, că atunci când Brett domina conversaţia, printre bărbaţi, pe mine mă lăsa întotdeauna în afara ei; era ca un tată sever, care mângâie capul micuţei sale fetiţe şi-i spune: Du-te şi te joacă, scumpa mea, asta nu te interesează.

Nu mă supăram din cauza asta; am observat doar, că aşa se petreceau lucrurile. Adeseori avea discuţii lungi cu Henry Bate, cu membri ai Parlamentului, despre subiectul care-l pasiona cel mai mult – legile de reformă. Aici nu-i puteam urmări, din cauză că era în primul rând o chestiune de limbaj. Era prea tehnic. Şi oare de ce? Amintindu-mi vizita recentă la Camera Lorzilor, m-am întrebat dacă aceşti oameni nu inventaseră un fel de a vorbi, care să le ascundă gândurile faţă de ascultătorii lor.

— Lordul Montford e îndrăgostit de tine, Kitty, îmi spuse Tom într-o zi. Cred că ştii şi tu asta.

Am dat afirmativ căsătoresc sau nu

El făcu una tu să mă întreb

— Îl iubesc.

Mă tită nu ascultă niciodată de

Tocmai atunci sosi. Şi a vorbi cu vechiul meu dispus. M-am oprit se cinului dumitale, domuj o lucire de veselie în ochi.

Chrtie nmtle

Tem îl arântr Zasvăr!

— Patul acela ceresc explicaţiile lui Graham r

eu nerăbdătoare
Nu-i nimic zău a
— Aşlie „uia; – lucruri vii, şi ea îmi va poza
— În acelaşi costum ca la
— Am să adaug un văl, cant! – răspunse Tom.
— Cine-i această hotele lor de râs.
— Oh, nu-i decât o lucitori! – îmi i
— O femeie
Brett. Nu fata… deşi curios de ştiinţă, nuduri, doctorul Graham. Şarlatan gur jumătatea de coroană
El şi eu mica lui târfă au
Să
116 ™ Caraoase. Ce ***… Asta numai până în ziua când domnul Episcop, spus eu încet.
şevaletului, părerea? C sfaturi.
°ralltat U „™ ™ intră la mine în dormitor, în seara aceea Dad f n l „U –,», «4X f „XIJ – îl h*
era foarte bine a eXp°2 iţia Ve” §hsPUse el film
Dougla e. Îngrijorată.
N° l în [mea Voastră nu se gândească, că Goldie să-l ia pe micuţul stăpân acolo unde-a fost ea…
h. Q… 3… cl Zi!
— atunci spune-mice s-a întâmplat?
— E ceva urât, n-ar trebui să audă înălţimea Voastră mP, meu? – întreba Tom.
foarte instructiv i foarte
„F r C°nătiinţa? 1 trebuie să-mi – artuăsc fireşeala!
— H «de Goldie, dă-i drumul f

Ş1 „°U SSamă

? 3 m întrebat i spuse Brett, e ceara.
st° numesc Pe Em Eu pictez numai

? – întrebă Brett.

M „” taW°Ul? i mai &

t t

Y °să? Nu înţelegeam hoţ™ – frumoasa cu doi Ochi stră

— T – mulumesc doamna mea. E o casă lângă casa letorului. Pe care scrie aia™, că e expoziţia de statui ce ceara a doctorului Graham! De fiecare dată când ™ pă casa aia, am tras perdelele călește?

pGn o mi°Ul R°7 Doulas să nu Poată vedea pictura ruşinata care e la uşă. Şi azi, i-am spus doicii să-l auca ea acasă. Am vrut să văd cu ochii mei că exisH; astfel tde-lu<— Da> «m plătit de? să ÂSngâck S S S Am stat printre o mulţime de bărbaţi şi femei, dar n-am

„— O” Pr°Ştiile Pe care le Spunea omul de Pe scenă Până când a spus: şi acum vom vedea pe Zeiţa sănă

Atunda ieşit o fată căreia el i-a spus Emrny – yons Zeiţa sănătăţii… a mers până lângă un pat, chiar b ochii noştri… goală cum a făcut-o Dumnezeu, afară.

°* pmZ3 prin Sa în jurul? oldurilor! Ah, înălţimea – oastră, era adevărat dezgustător, şi m-am ridicat şi

— Adău exp°2 lţia e un amesc pe care-l vorbeşte

? ™ 16Şlt; la uşă am cerut îna Poi cei doi shillingi, omul

„E alol° nu VOia, să mi Pă i-am spus camă duc spun preotului despre neruşinarea de la expoziţie, atunci mi-a dat banii înapoi! P”.

— P? teşti la intrare it, un sistem simplu de a în Ce G°Mie V°rb ea Simţeam cum măcte de SCU ralarea Această Emmy Lyons, expusă la vederea putea plăti doi shillingi, făcea parte şi ea din

— Ip

— L-3 – le tribul căruia îi aparţinusem eu odată; o târfă frumoasă, care găsise pe şarlatanul doctor Graham, aşa cum îl găsisem eu pe Hugh Marcy. Pielea mi se încreţi de-a lungul braţelor când îmi amintii râsul ironic, plin de înţeles, al lui Brett şi observaţia lui indulgentă, o frumoasă femeie de stradă… De asemenea, mă mira enorm faptul, că Tom Gainsborough îmi uitase atât de complet trecutul încât bârfise în faţă-mi pe una de teapa mea. Mă schimbasem oare atât

de mult, încât nu-şi mai putea aminti?

Şi, dacă mă schimbasem, de unde acest simţământ de ruşine, care mă cuprinsese? De ce această teamă îngrozitoare, că Brett ar putea într-o zi să descopere adevărul?

Trecutul era trecut.

Brett petrecu un weekend la casa de la ţară a Lordului Travers şi se întoarse încântat şi plin de planuri.

— Lordul Travers nu vede niciun motiv care ne-ar împiedica să scurtăm perioada de doliu. A fost de acord cu mine, că data de douăzeci şi opt iunie ar fi potrivită.

— De ce douăzeci şi opt iunie? – am întrebat, oarecum amuzată de minuţiozitatea lui Brett.

— Deoarece Camera va fi în vacanţă. Brett mă sărută exuberant: şi fiindcă iunie e o lună a mireselor.

Inima îmi bătea repezită. Doamne! Oare nu mă mai măritasem eu înainte?

— Vom fugi împreună, spuse Brett, Nu pierdem mare lucru. La urma urmei nu mă însor cu o fetişcană abia ieşită din mâinile doicii… ci cu Ducesa de Melminster.

Mintea mea veşnic agitată îşi găsi în cele din urmă liniştea. Ca soţie a lui Brett, se va împlini dorinţa mea pentru o dragoste constantă. Soţul meu mi se va devota mie cu aceeaşi ardoare care-i câştigase o avere, prieteni, şi reuşita. Voi fi centrul universului, voi fi magnatul spre care va tinde neîncetat dragostea lui.

Încă o dată, madame Aurélie fu chemată să-mi facă trusoul. Eh! bine! spuse ea. Noul soţ? c'est un prince? Faţa i se lungi, când i-am spus că logodnicul meu era un lord. Un lord… asta e mai puţin decât un duce, eh, madame? Mă privi cu îndoială.

— Este bogat? Frumos?

Încă mă mai privea cu îndoială pe când ordona ajutoarelor să deschidă cutiile – şi iarăşi mai ales – mătăsuri şi satinuri.

Astăzi Aurélie este una dintre croitoresele cele mai căutate din Mayfair şi datorează mult din succesul ei, Ducesei de Malminster. Îmi era simpatică femeia aceasta cu ochii vioi, cu limba ascuţită şi simţ

artistic. Cunoştea valoarea discreţiei, căci această calitate îi umpluse punga – Aurélie personifica discreţia!

— Acest verde/ madame, Monsieur de Marcy spune întotdeauna că e verdele care prinde pe madame! Lăsă un rulou de mătase să-i cadă în cascade de pe braţ, ca o cădere de apă. Se aud multe lucruri, madame. Se spune că monsieur… a plecat pentru totdeauna.

— Sir Hugh Marcy a fost numit într-un post diplomatic în străinătate, am răspuns eu. Aurélie îşi scoase în afară buza de jos şi dădu afirmativ din cap, apoi se reîntoarse la mătăsurile ei. Ştiam că îl şi ştersese pe

Hugh din mintea ei.

Pentru costumul meu de căsătorie ea propuse o rochie verde închis şi o pălărie plină de pitoresc, garnisită cu trandafiri; dar adevăratul ei interes se concentra asupra deshabille-ului pentru noaptea nunţii. Ce vârstă are Mfonsieur? întrebă ea, aplecându-şi capul, ca un mierloi curios.

— E de vârstă mea… poate puţin mai mare.

— Bien! – exclamă ea. Asta e foarr… r… te bine.

Une jolie robe… dar foarr… te, foarr… te simplă. Tânărul…

el nu se uită… asta numai bătrânii, Ies connaisseurs. Tinerii ei doar întind mâinile… aşa! Genul expresiv ai

Aureli-ei mă făcu să roşesc. Ah! Ah! strigă ea. Madame e în sfârşit îndrăgostită!

Da, eram în sfârşit îndrăgostită. Nimicurile, cadourile care altă dată aveau atât de puţină importanţă, acum mă încântau. Florile lui Brett erau mai plăcute decât oricare alte flori din lume. Cuvintele lui de dragoste erau cele mai elocvente. Portretul lui în miniatură era sărutat, strecurat sub perna mea în timpul nopţii, purtat lângă inimă în timpul zilei.

Totuşi, unul dintre cadourile pe care le-am primit de la el mi-a pus voinţa la grea încercare, întoarce-te spre oglinda, îmi ordonase Brett. În jurul gâtului meni r<4 j * –. «. – ”.

I 4. i i i i i – n/ UB Cât de repede treceau săptămimle? Nu mai

rămăsese el prinse triplul şirag de perle pe care ducele de MalJ-1 „îl, îţi ++ – „rânids>e: de j. – i j-j – r – i. – n j. i. v. tv-ii – i r ffliecit puţin timp de trecut; în curând va fi rina nunţii minister îl dăduse Kitty-ei Buttall, pe care Kitty îl dâJ

duse lui Hugh Marcy ca să scape de şantaj, pe care

Hugh îl vânduse, şi pe care Brett cumpărându-l şi din du-mi-l înapoi – închisese din nou cercul! \>

— Îţi vin perfect, spusese Brett mândru, pe când în cercam să-mi ascund încurcătura bâlbâind cuvinte dei mulţumire. Am învăţat să preţuiesc perlele din India!;

Am văzut şi mai mari ca astea, dar nici unele mai firul moaşe ca culoare şi strălucire., Ş

tu

Colierul acela îmi atârna greu în jurul gâtului, ca un J lanţ de pietre reci, pe când îl sărutam pe Brett pentru cadoul său.

— Şi acum… hai să fac în planuri. Asta era plăcerea lui Brett. Se datora desigur, unui obicei. Nu putea să se gândească la o plimbare la ţară, fără să imagineze un

Ca un adevărat omagiu francez adus dragostei, Aurélie se întrecuse pe sine în confecţionarea trusoului meu, era frumos. Pe măsură ce rochiile soseau, una după alta, jroaspete şi noi din atelierul ei, le încercam – ce usu-are – acestei rochii verzi şi maron şi coralii, după jiegrul pe care-l purtasem atâta timp!

Aurélie aduse ea însăşi piesa preţioasă a trusoului – îesabille-ul nupţial era doar o foiţă subţire de voal pe culoare verde deschis până ce îl îmbrăca!; atunci eveni un lucru de subtilă seducţie.

— În lumina de lună! – exclamă Aurélie, dându-şi rhii peste cap. Madame va părea o zeiţă! Ah! Ducesa nea, niciodată nu am văzut frumuseţe că ma belle mă-iame! Pentru un bărbat înfometat de dragoste, madame plan complet cu toate amănuntele, care cuprindea îţi „tp” °, î, – oo

—”, i. – i i „ai… o LC Cd Ullillcl neranul, ce trăsura trebuia întrebuinţata, citi cai, ce T7, servitori. Când îl necăjeam pe chestia asta, spunându-i. Va p + loua oare mune, ca să nu mă pot duce la piaţă?

că el nu lasă ni-o şansă aventurii, îmi explica serios că (a + cf? te °are Prinea ™ cug6? l va înflori oare bosa trebuit întotdeauna să aibă grijă, ca copil, de un tată, de trandafiri? Pe astfel de speranţe mici erau zilele femeilor obişnuite; dar eu nu eram o fenepăsător; ca militar, de mişcările de trupe, hrana, echi

— Numii

pamentul, încărcarea vaselor. Ca funcţionar la guveraeie ot) 1Şnuitanului el avusese misiunea de a plănui ajutorarea a miji Tot a? acum există unele stânci care primesc neîntrede oameni ce mureau de foame, să trimită caravane în „P* izbiturile şi loviturile valurilor, la fel există şi suprovinciile distruse de inundaţii. Doi oameni laul lete în care răsună neîncetat furtuna pasiunilor.

picnic… < două mii de oameni în marş… două sute des Cred că sunt făcută din material solid, căci doar o mii… e acelaşi lucru. Amănuntul trebuie prevăzut până mă înainte de ziua nunţi noastre am primit prima lola ultima posibilitate – şi imposibilitatelitură; un curier sosi din Hampshire, cu un mesaj ur

— Uiţi pe visători, cum sunt eu, i-am sugerat.

— Da, cum eşti tu, spuse el cu o privire drăgăstoasa

JNoi, oamenii ţutinei, n-am putea lucra lipsiţi de visătorii care privesc fără teamă înainte. Mă îmbrăţişa atât fent din partea lui Goldie.

— Doamna mea, scria ea, pe aici se petrec lucruri câte; fiţi bună să veniţi îndată.

Curierul nu putu să-mi dea alte lămuriri. Nu venea

Srect de acolo, era doar un schimbas. Am trimis după de tare, încât aproape îmi strivi coastele.

— Dar acum am devenit şi eu visător… N-ai nevoie ştii nimic altceva decât douăzeci şi şapte iunie, decât i păru îngmdurat după ce de mesajul M am t dl Ineaţa „n°Un l astael? °văi, până când îl îndemnai iminea.a… ască. Ei bine, ca să-ţi spun adevărul, am sperat să-ţi fey Si ai & … – – ±.

ascund toate acestea până după căsătorie, înţelegi, delegatul din Winchester l-a convins pe Episcop să joace în struna moşierilor din

Hampshire, vecinii tăi. Au deschis acţiune publică contra învăţătorului tău din Holden, acuzându-l făţiş de instigare la revoltă.

— Brett! – am strigat eu, de ce mi-ai ascuns asta?

— Scumpa mea, o femeie nu poate să se ocupe cu astfel de chestiuni. Am avut grijă, ca interesele tale să fie bine apărate de prietenii mei din amândouă Camerele.

Cazul e luat acum în cercetare de un comitet al Camerei

Lorzilor. Autorităţile locale nu vor lua nicio măsură până ce nu se va anunţa hotărârea comitetului.

— Goldie spune, vino imediat, am protestat eu. Trebuie să fie ceva foarte grav, altfel n-ar fi trimis după mine.

— Scumpa mea, – vorbi Brett cu multă nerăbdare în glas.

— Voi avea posibilitatea să acţionez cu mai multă autoritate după ce ne vom căsători, având dreptul să vorbesc în numele soţiei mele.

— Dar e şcoala mea, învăţătorul meu!

— Scumpa mea, trebuie să ai răbdare; astea sunt vermuri grele, în toate părţile există nelinişti… revolte în nord, revolte în Ţara Galilor. Chiar şi aici în Londra.

nu vezi, orice pălmaş de la ţară că face acum politică?

Părerile oscilează ca acul unei busole. La Palatul Alb se joacă de-a v-aţi ascunselea… Boodles îi cedează locul lui Doodles, Doodles demisionează în favoarea lui Tootles! Va trebui să punem ordine în guvern înainte de a putea să ne ocupăm de ţară în întregimea ei.

— Eu plec imediat la Holden! – am spus, încăpăţânată.

— Kitty! Şi planurile noastre!

Mi-am aruncat braţele în jurul lui ca pentru a-l convinge prin însăşi căldura îmbrăţişării mele. Scumpule, e doar o amânare.

— Dată a fost fixată. Urăsc amânările, spuse el încăpăţânat. Disperată de insistenţa lui, voind să-l conving cu orice mijloc. Am alt plan! am strigat: Vino la Holden? Vom fugi de acolo!

Schimbarea propusă nu părea să-i displacă. Bine, spuse el gânditor, pot să-ţi spun, în cazul acesta, că nu plănuisem să ne căsătorim la Farnham. Îţi aminteşti… Farnham? Vocea i se îmblânzi,

mă mângâie pe obraz. Acolo ne-am întâlnit prima oară. Am să te aştept acolo la douăzeci şi opt. De la Farnham, vom merge la Castelul Montford să ne petrecem luna de miere. Am să te aştept, la Hanul Poştei…

CAPITOLUL XXXII

Lăsând cuferele să-mi fie trimise la Farnham, m-am repezit spre Hampshire în goana cea mai mare a celor mai buni cai pe care i-am putut găsi la staţiile de diligente de pe drum. Primele cuvinte schimbate cu Gaines m-au liniştit, când am oprit în satul Crewe: Au fost câteva tulburări înălţimea Voastră, admise el; mai mult cazuri de vandalism meschin, decât o voinţă precisă de a face rău.

— Ce numeşti dumneata, vandalism, Gaines?

— Oh, o fereastră spartă, un afiş înfipt la noi pe poartă.

— Ai vreun afiş dintre acestea?

Gaines despături o foaie subţire de hârtie, pe care era tipărit în cuvinte simple, avertismentul: ŢINEŢI-VĂ DEPARTE DE ŞCOALA! E MAI SĂNĂTOS!

— Care tipografie a primit afişele acestea? – am.

Întrebat.

Gaines mă privi surprins: Nu ştiu, înălţimea Voastră.

— Ei bine, să afli! – i-am ordonat, şi am cerut ca învăţătorul să fie trimis dis de dimineaţă la castel.

Goldie era mai puţin liniştitoare decât administratorul meu. Gaines o ia uşor, îmi explică ea, pentru că dumnealui îi convine să ascundă lucrurile. Ascultaţi-mă ce vă spun, doamna mea, tot Hampshire-ul trăncăneşte că şcoala trebuie închisă. Şi dacă n-au să poată face asta pe faţă, au să găsească ei alt mijloc…

— Trăncăneala… cum îi spui tu… n-a făcut rău nimănui, Goldie, am spus eu pe când îmi înmuiam membrele obosite de călătorie într-o baie cu apă fierbinte.

— Da! – admise Goldie, luând buretele şi frecân«ău-mi spatele cu putere, dar furcile, bâtele şi pietrele au's; a facă rău. Cetele de bătăuşi caută mereu ceartă, sparg ferestrele şi gonesc copiii, în curând mamelor le va fi frică să-şi mai trimită copiii la scoală.

— Cine-i conduce pe scandalagii aceştia? – am întrebat.

Goldie stoarse buretele, ca şi când ar fi sucit gâtul cuiva: Numai dracul ştie!

Mintea îmi era mai liniştită acum. Cunoşteam dracii de care vorbea Goldie. Nu se întâmplase încă nimic serios; voi cerceta lucrurile îndeaproape, şi dacă va fi nevoie voi apela la protecţia Şerifului din Winchester – voi pune chiar şi o pungă bine umplută într-o mână întinsă. Apoi – spre Farnham!

— O să aranjăm totul mâine dimineaţă, Goldie, am promis eu pe când ieşeam din baie. Şi acum vreau să-l văd pe Roy Douglas.

Goldie mă conduse mândră la pătucul mic, şi îndepărtă draperiile de dantelă. Nu era de mirare, că Roy Douglas câştigase inima bătrânei scoţiene şi a tuturor celor care îl îngrijeau. Părea pe jumătate înger, aşa cum dormea în patul lui, cu pumnii mici înfipţi sub bărbia, să roză, şi cu pleoapele închise, parcă hotărât să nu piardă, n. ici-o picătură din plăcerea ce i-o procura somnul.

Copilului ăsta îi va trebui o mână puternică spre a face un bărbat din el! Frumuseţea lui îi va da dreptul să calce inimi în picioare. Bogăţia lui – puterea de a îngenunchea voinţa oamenilor. Va trebui să ştie ce înseamnă umilinţa, modestia.

— Înălţimea Voastră ar trebui să-l audă pe micul

Stăpân, vorbind, spuse Goldie fericită, pe când apropia

Iwmânarea de leagăn ca să văd mai bine. Învăţătorul spune, că va fi deştept ca soarele. Oftă, în timp ce ieşeam din camera copiilor: Bietul om… învăţătorul trebuie să doarmă la scoală de teama să nu-i strice cineva cărţile lui preţioase.

— La scoală! – am, privit-o înmărmurită.

— Da, pe o bancă în spatele catedrei, înălţimea Voastră.

— Asta e stupid! Am să interzic lucrul acesta.

— Da! Doamna mea ar putea să-l invite pe bietul am la castel şi să-i dea câteva zile p mâncare mai bună. Nu ştiu „dacă în ultimele zile a apucat să mănânce ceva. Grijile îl slăbesc grozav. Poate că nici n-ar vrea să vie la castel decât dacă doamna mea i-ar spune că trebuie să-l ajute pe micul Stăpân să înveţe.

Să înveţe, m-am gândit eu tristă pe când aştepta.ro să adorm, asta nu e treabă de o zi, sau un an. Învеţi oricând şi neîncetat! Lecţiile cele mai grele sunt să te uiţi pe tine însuţi, şi să ai curajul de a iubi pe altul, mai mult decât pe tine.

Trebuie să fi fost ora două dimineaţa, când am fost trezită din somn de vocea Goldiei, care striga. Doamna; mea! Sculaţi-vă, arde şcoala.

Am alergat la fereastra deschisă unde ea şedea în picioare privind spre o lumină roşie pe râu în jos. Lumina aceea însemna cu siguranţă un incendiu. Poate că nu e şcoala, am spus eu, într-o încercare zadarnică de a-mi potoli propriile temeri.

— Cer iertare, doamna mea, dar e şcoala, în sfârşit dracii şi-au făcut treaba lor murr… rdar… ră.

— Dracii tăi! am strigat. S-ar părea că ştii cine…

— Chiar ştiu, înălţimea Voastră, răspunse ea cu că dură. Se tot şoptea, că într-o noapte întunecoasă fabric de lână ar putea să se prefacă în scrum.

— Vrei să spui… i-au dat foc?

— Da, scandalagii ameninţau mereu cu asta!

M-a durut inima la gândul că putea să existe o ură atât de neîndurătoare, o răzbunare atât de josnică.

— Doamna mea, stăm aici să ne uităm şi l-am uitat de tot pe învăţător.

— Goldie, repede! Spune-le să-mi înşeueze calul!

Adună oamenii! îmi scosei cămaşa de noapte înainte ca ea să ajungă la uşă.

Zgomot de paşi pe scări, voci strigând pe coridoare, lumini ce licăreau la ferestrele dependinţelor, îmi spuseră că Goldie dăduse alarma, în curând începu să bată şi clopotul din capela castelului.

Tremurând, m-am îmbrăcat pe fugă, legându-mi părul la spate cu o panglică, ca să nu pierd timpul, în timp ce o bonă îmi trăgea cizmele de călărie.

— Mănuşile înălţimii Voastre, strigă fata zăpăcită, pe când cobora scările în fugă în urma mea.

Servitorii şi grăjdarii, precum şi grădinarii şi pădurarii – chiar şi unii dintre pălmaşii care locuiau la castel, fură adunaţi în curtea din faţa grajdurilor. Grăjdarul meu şef, Jenkins, îmi ţinea calul pregătit, simpatizasem întotdeauna şi avusesem încredere în acest om cumpătat la vorbă, iar calmul lui îmi dădu curaj şi acum.

— Luaţi securi, sape, târnăcoape, am ordonat.

— Avem de toate, înălţimea Voastră, spuse Jenkins.

— Şi armele? – strigă vătaful pădurilor.

— Niciun fel de arme de foc. Mi-am amintit deodată de ceea ce-mi vorbise Brett despre complotul urzit contra mea pentru a dovedi că instig oamenii la revoltă.

Se auzi un cor de murmure şi câţiva dintre oameni îşi lăsară pistoalele la băieţii de la grajd.

Bătăile clopotului capelei trezise pe pălmaşi din somn.

Lumini apăreau la ferestre, capete care purtau încă bo

— Nete de noapte se zăreau prin uşile întredeschise, în timp ce galopam pe şoseaua ce duceaspre satul Holden. Pe toată lungimea drumului, ei se alăturau cavalcadei noastre.

— Noi bărbaţii vom putea potoli focul înălţimea Voas

1 tră, spuse Jenkins, care călărea scară la scară cu mine.

Domnia Voastră n-ar trebui să rişte.

Am încercat să-mi scutur teama ce mă cuprindea, în timp ce-mi îndemnam calul să fugă mai repede, învăţătorului nu i se întâmplase nimic desigur. Erau două uşi şi două ferestre prin care putea să iasă. Îl vom găsi – speriat probabil, dar neatins. Fără îndoială, că Gaines era la faţa locului, ajutând la stingerea incendiului; locuia doar aproape, într-o casă confortabilă, împreună cu soţia sa.

— Ce păcat că domnul Gaines e plecat la Winchester, spuse Jenkins, ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile.

— Ieri seară era la castel.

— Da, înălţimea Voastră, după aceea l-am văzut încălecând, şi mi-a spus că vrea să fie devreme la oraş să:

cumpere ce-i mai bun.

Străbătând o cotitură a şoselei, am trecut în galop puntea de

piatră oare traversa râul lichen. Acolo – într-o mare de flăcări, ne-a apărut şcoala! Ce întunecate păreau zidurile în lumina de iad a focului! Fum şi foc se scurgeau din ferestrele căscate, acoperişul, cu bârnele lui bătrâne de veacuri, părea un schelet gigantic, aplecat deasupra cuptorului îngrozitor.

Mi-am oţelit voinţa împotriva groazei ce mi-o inspira focul, în timp ce calul meu sărea şi dansa, apoi da înapoi, ca şi când ar fi vrut să mă arunce.

Jenkins îşi înfrână mânzul nervos şi-mi prinse f nul, potolindu-mi şalul.

— Înălţimea Voastră nu vrea să caute adăpost? Uitaţi-vă, au şi format un cordon de găleţi. Siluete întunecate erau vizibile formând o linie în jurul fabricii.

— Du-te şi vezi dacă învăţătorul e în siguranţă, spune-i să vină aici, am ordonat.

L-am privit pe Jenkins galopând până la linia de oameni, apoi întorcându-se şi călărind înapoi.

— Doamna mea, bărbaţii aceia sunt înarmaţi, şi cu feţele mascate! – strigă el. Şeful lor a spus că focul e prea înaintat… ne-a spus să nu ne apropiem.

Sătenii din Holden care ne ajunseseră pe pod începură să vorbească cu glas tare. O clipă am fost copleşită de teamă. Ce era de făcut? Trebuie oare să stau la distanţă, ascultând de ordinul acestor scandalagii? Trebuia să stau şi să văd cum arde proprietatea mea, de teama lor? Sau să-mi trimit oamenii mei neînarmaţi, contra

— Şi învăţătorul…? – i-am strigat lui Jenkins.

— Nu ştie nimeni ce-i cu el; probabil că e acasă.

— Nu, doarme în şcoală.

Prin minte mi-a trecut deodată o scenă pe care-o-văzusem pe vremuri, când o trupă din Cavaleria Regală şarjase, mulţimea; cum fugeau oamenii din faţa copitelor „cailor repeziţi în galop!

— Vom trece cu caii peste bandiţii ăştia, am strigat eu cât mă ţinea gura. Toţi călăreţii să mă urmeze.

Având lângă mine pe credinciosul Jenkins, cu oamenii mei

aproape în spate, am trecut podul în galop. Pe când mă apropiam, banda scandalagiilor începu să alerge spre noi. Le puteam vedea măştile negre; aveau bâte, chiar şi pistoale, în mâinile ridicate ameninţător. Vor ceda oare?

Am dat pinteni calului într-un galop nebun, căpătând încredere la auzul tunetului ce-l făcea copitele cailor cu care mă urmau oamenii mei.

Linia aceea neagră de oameni mascaţi rămase pe loc aproape până am intrat cu caii în ei, – atunci cedară dintr-odată, şi se risipiră ca nişte oi speriate…; Intrarăm într-o zonă de căldură care părea că ne sfredeleşte plămânii. Nu mai are niciun rost! striga Jenkins, pe când încerca să stăpânească caii noştri speriaţi.

Am sărit jos din să şi am strigat. Veniţi după mine! Lângă vechea roată cu palete a fabricii era o fereastră; înainte fusese acolo o deschizătură prin care se băga apă cu găleţile pentru alimentarea hârdaielor de spălat lână, până ce am dat eu ordin să fie închisă şi în locul ei montată o fereastră.

Din cauza umezelii, speram ca focul să nu fi cuprins încă acest zid; dar ajunşi acolo, am văzut că geamurile ferestrei se spărseseră de căldură şi prin găurile rămase ieşea un fum gros.

Jenkins smulse cerceveaua ferestrei şi-şi vârî capul înăuntru, strigând: Hei, care eşti acolo!

— Nimeni n-ar putea trăi în iadul dinăuntru! – strigă unul din oamenii de lângă mine.

— Trebuie să fim siguri, am răspuns eu aspră.

Când Jenkins începu să se caţăre pe fereastră, l-am oprit: Aşteaptă… treci sub roata de apă, udă-ţi hainele.

Mă privi îndoielnic, până când i-am dat eu exemplu i-aşezându-mă cu hotărâre sub şuvoiul de apă care curgea

* deasupra roţii. Atunci mă imită. Mi-am scos jacheta şi i i-am spus că şi-o înfăşoare pe cap; astfel împachetat în haine ude, se caţără pe fereastră şi dispăru într-un nor gros de fum străbătut de limbi de flăcări.

Gâfâind, cu ochii îndureraţi de fum, am rămas în cordaţi –

aşteptând, până când în sfârşit se auzi un strigă! înnăbusit: Ajutor, ajutor!

— Asta-i Jenkins! spuse omul de lângă mine.

— Doamne Sfinte! exclamă un altul, ce-i de făcut?

Niciun ordin al meu n-ar fi putut să trimită pe vreunul din ei în infernul acela! Mi-am aruncat fusta peste cap şi am ordonat celor doi oameni să mă ajute să intru prin fereastră.

La început căldura mă opri în loc, dar strigătele repetate ale lui Jenkins mă făcură să înaintez; podeaua era groaznic de fierbinte, scânteile se stingeau sâsâind de fusta mea umedă. Pipăind nesigură în haosul acela de fum şi foc, am dat cu mâinile de Jenkins. Mica distanţă ce ne despărţea de fereastră mi se păru nesfârşită pe când ne întorceam clătinându-ne, apoi braţe puternice ne traseră afară.

Am căzut amândoi pe pământ, lângă apă, inspirând înghiţituri lungi de aer proaspăt, înainte ca Jenkins să poată spune, gâfâind. Învăţătorul… era mort… înainte ajung eu la el.

CAPITOLUL XXXIII

— Un nasture, o perucă, un pinten de cizmă, o manşetă ruptă, numele Joshua Cather, cusut pe căptuşeala unei pălării de grăjdar. Faţa lui Jankins era ca săpată n piatră pe când aşeza fiecare dintre aceste obiecte pe masa din faţa mea. Umblase toată noaptea, căutând prin împrejurimile Holden-ului pe bandiţii care puseseră foc şcolii.

— Al cui e blazonul acesta de pe nasture? – am întrebat.

— Al Lordului Farquart, înălţimea Voastră.

— Pintenul ăsta?

— Îl cunosc pe fierarul care l-a făcut, Domnia Voastră.

— Manşeta asta?

— De la livreaua pădurarului Lordului Broghan.

— Cine-i acest Joshua Cather?

— Ochii lui Jenkins priviră drept într-ai mei. E vizitiu ia Lordul Bridden, înălţimea Voastră.

— S-a întors domnul Gaines de la Winchester?

— Nu încă, după câte ştiu eu, înălţimea Voastră.

— Ai un om în care poţi să ai încredere?

— Eu însumi, înălţimea Voastră, spuse Jenkins încruntat.

— Dar dumneata eşti obosit.

— N-are importanţă, prefer să termin eu cu toate astea, dacă-mi dă voie înălţimea Voastră.

— Atunci ia un cal şi du-te la Winchester, găseşte-l pe domnul Gaines, spune-i ce se întâmplat, şi vezi unde se duce. Şi cu cine vorbeşte. Am să-ţi dau şi un bilet pentru şerif.

Expresia de încredere se schimbă într-una de îndoială pe faţa aspră a lui Jenkins.

L-am îmbrăţişat cu o singură frază: Vreau să acuz – de crimă, de atac cu mâna înarmată, de incendiere, pe un oarecare Joshua Cather şi pe complicii săi, oricine-ar fi.

Tot Hampshire-ul bâzâia de zvonuri, minciuni sfruntate se răspândeau cu iuţeala vântului, din gură în gură Ducesa de Malminster a spus asta, Ducesa a făcut aia. Primele, printre aceşti bârfitori cu limbi otrăvite erau domniile lor doamnele Frances şi Marcia de Errington, care împrăştiau tot felul de zvonuri josnice, măcăind ca nişte raţe. Bobo de Errington nu se lăsa nici el mai prejos, împrăştiind zvonuri cum că aş fi fost o ţărancă ignorantă, pe care-o cunoscuse el odată ca servitoare în casa Lady-ei Susan!

Toată trăncăneala aceasta fu auzită până la Londra şi-l aduse pe Sir Godfrey Tennant în goana cailor la! Holden, tocmai la timp pentru a mă împiedica să asist la interogatoriile de la Judecătoria de Pace.

— Doamnă! Dar nu puteţi! – exclamă el, îngrozit.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă… ei bine… n-are niciun rost să vă explic el spuse asta cu un ton, care nu admitea replică, dar ei am continuat în ciuda lui.

— Vreau să dau adevărul la lumină! am spus eu mânioasă, nu sunt vinovaţi servitorii laşi şi complicii ne-i trebuici, ci stăpânii lor!

— Cu siguranţă că doamna nu vrea să acuze pe m^3 şteri, pe Lorzi!

— Şi de ce nu., ei sunt adevăraţii vinovaţi!

Avocatul meu străbătu odată camera în sus şi în jos înainte de a-mi răspunde; apoi – cu obrajii roşii ca focul – totuşi stăpân pe sine, el

spuse:

— N-am putea găsi o cale mai puţin primejdioasă?

— Primejdioasă pentru cine? Un om inocent a fost ars de viu… asasinat!

— Da, da! admise Sir Godfrey, dar pe de altă parte, ce probă aveţi că s-a comis o crimă? Nişte oase carbonizate nu dovedeşte nimic.

— Dar amintiţi-vă, Lorzii Farquart, Bridden şi ceilalţi n-au ameninţat, chiar aici în camera aceasta?

— Aţi avut martori la aceste ameninţări? Lorzii vor declara că v-au oferit doar sfaturi prieteneşti pentru binele întregii comunităţi.

Braţele îmi căzură, descurajată.

— Doamna are o idee cu totul nouă de a îmbunătăţit

Hampshire-ul. Sir Godfrey mă aduse unde voia el

Ca şi cei mai mulţi dintre reformatori, întâmpinaţi, rezistenţă la aplicarea ideilor dumneavoastră. Voi fi cât se poate de sincer… V-aţi gândit vreodată, că procesul acesta pe care vreţi să-l porniţi nu vă priveşte numai pe dumneavoastră, ci şi altcineva?

L-am privit surprinsă.

— Da, continuă el, vorbesc despre Lordul Mfontford!

Ştiu despre căsătoria apropiată o doamnei, a fost necesar ca Lordul Montford să mă consulte în anumite chestiuni…

— A aflat Lordul Montford despre tulburările de aici?

— Am întrebat eu repede.

— Nu cred, mie nu mi-a spus nimic, răspunse Şir

Godfrey.

M-am întors de la fereastra prin care îmi privisem fiul cu părul auriu jucându-se cu câinii în poiană, înainte de a putea răspunde, Sir Godfrey vorbi din nou: Sunt sigur că misiunea înălţimii Voastre este să accelereze reclădirea cartierelor din Londra, şi să reclădească şcoala… cu siguranţă că aceste nobile datorii preţuiesc mai mult decât răzbunarea!

— Discutam despre justiţie, nu răzbunare! – am răspuns eu, aprinsă.

Sir Godfrey zâmbi: Dacă doamna va binevoi să aibă încredere în

mine…?

Vorbea cu un glas cald, convingător, înălţimea Voastră a provocat o opoziţie crâncenă printre vecinii săi. La Londra, spre exemplu, a trebuit să obţin un ordin de evacuare pentru a-i scoate pe chiriaşii dintr-una din casele din uliţa Jumătate Lună, cartierul Sf. Botolph. Înălţimea Voastră nu cred să fie interesată de amănunte…

— Să dea, mă interesează.

— S îl

Sir Gogfrey tuşi. A fost o chestiune de drept. Chiriaşii au cerut păsuire, o cerere cu adevărat fantastică, dată fiind natura profesiunii lor.

— Ce erau: proprietari de bordel!

— Da, înălţimea Voastră, spuse Sir Godfrey cu o ex-l presie încurcată, de circumstanţă, care se schimbă într-unj zâmbet uşor pe când continuă: Am dat acolo peste o fiinţă fabuloasă, care nu e cunoscută în tot cartierul decât sub numele de bătrâna Meg. E ţinută la pat de obezitate. Ea a fost aceea, care a început lupta, pretinzind că fetele ei vor muri de foame dacă se mută! Natu-i ral, am luat măsuri aspre…

Nu-l mai ascultam. Vocea cultivată a lui Sir Godfrey! îmi răsuna în urechi ca bâzâitul unei muşte!

Aşa deci… Molly minţise când îmi spusese: I-ai făcuţi felul bătrânei Meg! Bătrâna Meg trăia.

— Înălţimea Voastră să n-aibă nicio grijă, spuse Siri

Godfrey, am obţinut un ordin de evacuare semnat în ordine. Casa va fi părăsită la ora douăsprezece, în ziuaj de 1: iunie. Apoi vom merge mai departe. Dacă doamnaj îmi va permite să aranjez eu chestiunile de aici din

Holden:

— Luaţi orice măsuri veţi crede de cuviinţă, Şir frey, am răspuns eu, capitulând…

Acţionând, rapid, înţeleptul meu sfetnic oferi o recompensă generoasă pentru informaţii cu privire la toţi Saul la unul dintre acei oameni care incendiaseră şcoala; dea-i semenea a luat măsuri pentru

urmărirea celui care ţipă-l: râse nişte foi în care eram insultată.

Aceste procedeuri legale avură rezultate stranii. Grăj-l darul Lordului Bridden, Joshua Cather, fu surprins şi: făcut prizonier, într-o carieră, la nouă mile de Holden, unde se ascundea. Se descoperi că administratorul meu, Gaines, era acel care plătise tipărirea afişelor. Amândoi fură aruncaţi în închisoare, aşteptând judecata şi pedeapsa sigură.

— Sunt mulţi mai mulţi amestecaţi! – am declarat eu.

— Da! răspunse Sir Godfrey, dar nu avem nicio probă, în plus, astea vor servi de avertisment pentru alta dezordini!

— Moarte prin accident, fu verdictul judecătorului de pace în cazul lui Aaron Stuart.

Lacrimile mele erau amestecate cu lacrimi de furie, pe când stăteam lângă mormântul bietului meu în vată – tor; dar un fel de teamă ascunsă mă făcu să urmez sfatul lui Sir Godfrey.

Brett al meu voia fericire, o soţie veselă. Puteam oare să mă duc la el cu necazurile şi supărările unor certuri cu vecinii, în chip de cadou de nuntă? Oh, da, desigur! Voi încuia uşa eului meu deasupra tuturor umbrelor trecutului şi voi arunca cheia departe – cât mai departe!

CAPITOLUL XXXIV

Un straniu fior rece mă străbătu, îmi imaginam scena-tât de bine, strada puturoasă, mărginită de case mizera-ile… şi câteva exilate ale vieţii, agăţându-se de destinul păcătos, crezând că fac bine astfel.

În zadar am încercat să gonesc aceste gânduri, citind tirile. Un articol de fond semnat Speculist mi s-a arut foarte distractiv: se întreba ce este mai folositor Pentru fericirea omenire!: o viaţă activă sau o viaţă de „editaţie?…

Nu plecase Sir Godfrey, că orele şi începură să-mi pară grele, iar zilele mai lungi. Nu mai puteam de dorul chipului lui Brett, de sunetul glasului său. Zguduită de evenimentele din Holden, aveam nevoie de liniştea şi de confortul braţelor lui.

Într-o dimineaţă m-am trezit brusc: Plec la Londra, – am hotărât eu, şi am chemat-o pe Julie, dându-i ordinele necesare.

Nici n-aş fi putut visa o zi mai frumoasă pentru călătorie!

Câmpia era înflorită, copacii înfrunziţi, coroanele îcr aruncând pete de umbră albăstruie pe păşunile unde păşteau turme de vite. Purtat de un vânt uşor, un parfum delicios venea de la florile poienilor şi gardurilor vii. Chiar şi praful avea un miros uşor, uscat, de polen.

Însoţitorii mei călări îşi ridicaseră tricourile de pe irunţile transpirate. Zăngănitul prietenos al hamurilor şi şleaurilor se amesteca cu cântecul unei păsărele.

Mi-am privit genunchii îmbrăcaţi în negru; curând iearte curând, voi arunca aceste haine de doliu – în schimbul unui trusou de mireasă.

La staţia de diligente, unde ne-am oprit ca să schimbăm caii, Julie cumpără un ziar, Cronica Londrei, care i fusese lăsat de diligentă în drum spre sud.

— E o ediţie recentă, spuse ea, doamna va găsi ultimele ştiri.

Data de pe prima pagină îmi atrase privirea. Treisprezece iunie. Astăzi era paisprezece. Pentru ziua de cincisprezece era fixată evacuarea caselor din uliţa Jumătate Lună.

O ştire din Sheffield despre o mare răscoală, cauzată e o încercare a proprietarilor minelor de cărbuni de a: dica preţul cărbunilor, îmi aminti de Jonathan; şi Jo-athan nu era de loc o amintire plăcută.

— Aceşti răsculaţi au ameninţat cu dărâmarea caselor: na articolul, dar au fost convinşi să trimită o delegaţie: Ducele de Norfolk. Aproape că-l auzeam pe primul leu soţ spunând: Pleava aceasta nemernică ar trebui ratată… aşa cum se cuvine! închisoare, lanţuri şi un imp la regim de pâine – cu apă. Asta i-ar pune la locul) r!

Hamlet se juca la teatrul din strada Drury, împreună. i o comedie numită Valetul Mincinos. Preţul cerealelor ca şapte penny la bursa cerealelor. Acţiunile Indiene râu 150V2 – 1522/3. Titlurile Indiene erau cotate 585 – 590.

Am privit la întâmplare în coloana destinată lumii moderne. La un bal deschis de Contele Folkstone şi pânnişoara Ann Duncombe, au fost văzuţi Contele şi ontesa de Radnor, Lordul Herbert, Lordul Petersham, leneralul Smith, Sir Alex Powell, precum şi mulţi alţii…

Parlamentul era ocupat cu dezbaterile asupra înapoielor.

Am citit reclama unei noi paste de dinţi numită senţă de Perle, care se lăuda cu patronajul Majestăţii ale Reginei şi al Prinţesei Amelia; reclama cu litere? un cot pentru picăturile universale antiscorbutice ale II Spilsbury, şi cea a celebrului medicament cu bază e cereale a doctorului Kennedy. Asta îmi amintiră un numit elixir, care jucase un rol în afacerile mele parulare.

Bârfeli şi bani… unguente şi alifii, deşertăciuni şi scandaluri… Cronica mă lăsă într-o dispoziţie melancolică.

— Doamna e obosită, spuse Julie, înălţimea Voastră să-mi permită să-i aranjez pernele.

M-a aranjat confortabil, aruncându-mi peste faţă o basma uşoară, ca să oprească lumina.

Dar tot zadarnic a rămas şi încercare de a dormi. Roţile ce săreau şi hurducau nu-mi dădea de loc pace. Sub cortul plăcut al vălului ce-mi acoperea faţa, eu visam. Brett… moşierii din Hampshire… misiunea ce-o aveam în faţă, lupta pentru ceea ce ştiam că e drept… apoi iarăşi Brett.

Un timp gonisem o voce răutăcioasă, care-mi şoptea ceva, neîncetat. Acum îmi vorbea tare.

— Trebuie să fii nebună ca să te marţi cu Brett.

Înnebunită, am strigat: îl iubesc prea mult ca să-l las să plece!

— Fiindcă în iubeşti, lasă-l în pace… fu răspunsul.

Am petrecut o noapte agitată în Palatul Malminster.

A doua zi de dimineaţă sosi un bilet de la Sir Godfrey Tennant căruia îi trimisesem un servitor să-i anunţe sosirea mea.

— Rog insistent pe înălţimea Voastră să rămână astăzi acasă. S-ar putea să fie tulburări în uliţa Jumătate

Lună. Anumite elemente ar putea chiar să provoace o revoltă. E de recomandat cea mai mare prudenţă…

În limbajul simplu, asta însemna: Nu vă amestecaţi!

Am ordonat să mi se pregătească o trăsură simplă şi am spus vizitiului să mă ducă spre Sf. Botolph, Poarta Episcopului.

În jos prin Ştrand, prin strada Flotei, prin Tyburn şi Lombard, în

jos prin Mlaştina Bisericii, spre Poarta „Veche.

— Opreşte aici! – am ordonat, când am ajuns în colţul uliţei Jumătate Lună. Valetul veni la fereastra pornierei. S-a întâmplat ceva pe stradă, niţel mai încolo, înălţimea Voastră, spuse el: Văd livreaua lui Sir Godfrey Tennant…

— Du-te, te rog, şi spune-i că vreau să-i vorbesc. Nu Sir Godfrey, ci Brett fu acela care se reîntoarse cu valetul. Inima mea se opri când îl văzui.

— Scumpa mea! Tu… în Londra… aici? – exclamă el.

— Ce faci tu aici? – am replicat eu, silindu-mă să zâmbesc.

— Voiam să văd chestiunea aceasta cu propriii mei ochi, spuse Brett serios. Sunt atâtea zvonuri care circulă prin amândouă Camer ele încât… trebuie să pot să le combat pe bază de realităţi văzute cu ochii mei…

— Kitty, mă mustră Brett, te rog mult, rămâi în trăsură.

— Nimeni nu mă va recunoaşte sub vălul acesta.

— Te rog insistent, scumpa mea! – exclamă Brett, ăsta nu-i un loc pentru o doamnă.

I-am privit faţa frumoasă, îngrijorată. Cât de neîndurător era în neştiinţa lui cu privire la adevărul despre mine!

Zâmbind, fără un cuvânt, am mers spre curtea bisericii Sf. Botolph. Toate astea erau lucruri vechi, familiare pentru mine: mormintele liniştite, acoperite de muşchi, duzii jegăriţi, clopotniţele joase ale bisericii, care aruncau umbre late deasupra străzii.

Printre barele de fier ale grilajului puteam zări 03»: menii Regelui masaţi la fiecare capăt al uliţei. La aproape toate ferestrele era aplecat câte un spectator curios. Femeile strigau murdării şi insulte spre oamenii legii, în van, un sergent cu faţa roşie dădea ordine cu voce tare, – Asta trebuie să fie vrăjitoarea bătrână de care vorbea Sir Gogfrey, spuse Brett. Uite-o, – e gata să se ia la bătaie cu ei!

Se vedea ceva care astupa complet uşa îngustă a bordelului… un maldăr imens de carne, înfăşurat într-o curioasă rochie sau capot de satin roşu. Deasupra acestei îmbrăcăminţi groteşti apărea o mască cleioasă făcută din nenumărate bărbii duble şi obraji căzuţi, şi

încoronată de un smoc de păr cenuşiu dezlânat. Era bătrână Meg! Soldaţii şedeau într-un semicerc în jurul ei, neîndrăzninci să se apropie.

— Drace! ţipă ea. Caraghioşilor! Neputincioşilor ce sunteţi! Aţi venit la fetele mele şi n-aţi plătit un sfanţ!

Acum scoteţi-mă de aici dacă puteţi!

— Limbajul ei e demn de Miarlowe! – spuse Brett cu zâmbetul amuzat pe care-l are un bărbat la vederea unei prostituate în conflict cu autoritate.

M-am agăţat de grilajul de fier şi mi-am ţinut respiraţia.

— În numele legii… strigă portărelul, citind ordinul de evacuare…

Deodată de la o fereastră începu să curgă o cascadă de apă murdară. Am văzut limba roşie a unei fete, scoasă într-o strâmbătură provocatoare. Asta a pus însă capăt răbdării celor de jos. Oamenii Regelui şi Portăreii s-au repezi la bătrâna Meg şi au târât-o ca pe o scroafă mare, guiţând. O jumătate de duzină de prostituate au fost scoase târâş din casă. Am avut o clipă impresia, că recunosc faţa faimoasă a lui Molly… se îngrăşase aproape la fel de tare ca şi stăpâna ei.

Clopotul ceasului din turla bisericii Şi. Botolph amiaza.

— Ora douăsprezece, aşa cum a plănuit Sir Godfre} exclamă Brett în timp ce controla ora de la ceasornici său, şi până la urmă s-a terminat fără capete spartei Mergem, Kitty? Am să mă întorc cu tine.

Mulţimea se scurgea repede spre Poarta Veche, suuetul vocilor lor slăbi şi se pierdu în depărtare, în cele din urmă nu mai rămaseră decât trei băieţaşi care priveau un portărel cum fixa sigiliile pe uşa bordelului bătrânei Meg.

— Kitty! spuse Brett, prinzându-mi braţul, ca să mă ia cu el.

— Aşteaptă! am şoptit eu.

Cu paşi siliţi mă urmă prin aleile înguste şi cotite dintre morminte.

Am ajuns la o piatră funerară, lungă şi lată, în care erau săpate cu litere vechi un nume şi o dată, şi acoperită cu licheni verzi-cenuşii.

Îmi aminteam piatra aceasta din vremurile dinainte, în nopţile frumoase de vară obisnuiam să mă întind pe ea şi să privesc stelele.

— Brett, scumpul meu, stai jos o clipă. Puteam să

— Văd din felul cum şedeau picioarele lui pe aleea pietruită, că nu aproba capriciul meu. E ceva pe care trebuie să li-l spun, Brett, am murmurat eu; Am crezut că voi putea să tac… dar…

— Ei bine, spuse el glumeţ, ai să-mi spui după masă.

— Te rog! – am strigat eu când a vrut să se scoale.

— Trebuie să-ţi spun aici… şi acum!

Mirat, puţin nerăbdător, se aşează la loc. Timp de o clipă, în care mă cuprinsese teama, am fost tentată să-i spun un fleac oarecare şi să-l fac să mă conducă acasă. Dar dacă lăsam să-mi scape prilejul acesta, când aş mai pstea găsi din nou curajul ca să-i spun?

— Brett, am început eu… în afară de faptul că am fost protejata Lady-ei Susan Dowett şi soţia lui Jonathan, tu ştii foarte puţin despre mine.

Ei nu spuse nimic, dar mă ascultă. Eram fericită că faţa îmi era ascunsă de un voal, când am pronunţat cuvintele următoare. A fost o vreme… când… nu aveam nici prieteni, nici familie… o vreme… Aici m-am oprit Cuvintele mele de compătimire faţă de mine însumi erau nedemne de Brett.

— Oh, ce rost are, am strigat, mai bine să-ţi spun totul pe şleau! Adevărul este, am fost o fată din flori…

un copil găsit. Am locuit în casa din uliţa asta.

I Brett fu agitat de un tremur interior, pe care ai şaselea simţ al dragostei mele H putea simţi. Kitty, scumpa tnea, spuse el cu o voce stranie, fără viaţă, eşti obosită… extenuată. Te rog, hai acasă!

— Nu! am strigat eu, îngrozită că lipsa lui de bunăvoinţă de am a asculta până la sfârşit ar putea să-mi slăbească hotărârea de a-i spune tot adevărul. Trebuie să mă asculţi. Trebuie!

Se ridică în picioare. Kitty… nu vreau să aud nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu mă chinui!

— I-am prins mâinile şi mi-am lipit obrazul de ele.

Trebuie! am murmurat. De asta depinde… fericirea sau

nenorocirea noastră a amândurora. Oh, Brett! Ascultă-mă! Am… am trăit în casa aceea de acolo. Bătrâna Meg era patroana mea.

Acum că partea cea mai grea fusese spusă, restul vor mai uşor. M-am agăţat de mâinile lui, şi am vorbit repede… mai repede…

— Nu eram stricată, Brett! N-am ştiut ce fac „Nimănui nu i-a păsat, până când Hugh… până când l-am întâlnit pe Hugh. Asta a fost în ziua când i-am pozat lui Tom

Gainsborough. Hugh a venit la studio, să cumpere portretul tău… Acela pe care-l numesc eu Băiatul Albastru, în ziua aceea… ceva s-a întâmplat cu mine. A fost oare baia… hainele curate, tratamentul frumos?… Nu ştiu, dar m-am schimbat. Poate că faţa ta a însemnat mult în schimbarea asta. Nu mai văzusem niciodată ceva ameninţător! Oh, Brett! Era pentru întâia oară în viaţa mea, când vedeam o faţă atât de frumoasă şi de plăcută.

— Şi Hugh? – întrebă încet Brett.

Inima mea bătu odată tare, tare de tot, îndurerindu-mi pieptul. A fost bun cu mine, Brett! încercă să înţelegi… eu nu eram nimic… şi el cu Lady Susan m-au transformat în ceva. Ei m-au învăţat tot ceea ce ştiu, Fără ei… fără ocazia pe care mi-au dat-o, aş fi fost doar una dintre femeile acelea pe care le-ai văzut târâte afară din casă de către portărei.

Se smulse din strânsoarea braţelor mele. Tu… o, doamnă, spuse el aspru, nu e posibil.

O clipă n-am fost în stare să răspund. M-aş fi gândit la orice, afară de faptul că s-ar pulea să nu mă creadă.

Căzu în genunchi şi-mi prinse umerii. Spune-mi că nu e adevărat! – strigă el, – spune-mi că e dbar o glumă oribilă…

Mi-am aruncat voalul pe spate ca pentru a nu-i ascunde nimic.

— Intră în casa aceea! Convinge-te singur. E o pivniţa unde obişnuiam să dorm pe un pat de paie. E un cămin, şi o pompă de apă şi un ceaun de gătit. Poate că în clipa asta chiar fierb măruntaie de porc în el. În prima cameră spre uliţă, ai să găseşti o masă şi în sertar nişte cărţi unsuroase de ghicit. Du-te! Convinge-te!

Faţa lui Brett era speriată. Sări în picioare. Cu raâînile lipite de

ochii mei uscaţi, arzători, am ascultat zgomoţul repede, clătinat, al paşilor lui. Când după mult timp m-am uitat din nou, el plecase prin poarta cimitirului.

Acelaşi instinct care conduce un animal rătăcit spre vizuina sa, mă îndemnă să caut ajutor şi consolare la singurul prieten adevărat care-mi mai rămăsese pe lume. Am ordonat vizitiului să mă ducă în Pall Mall.

Tom Gainsborough îmi aruncă o privire – şi mă conduse spre un scaun.

— Ce s-a întâmplat, Kitty? – spuse el pe când mă forţa să beau un pahar de vin.

— Nu acum, am murmurat eu.

Îndemnat de minunatul său simţ de înţelegere a situaţiilor, se îndreptă spre clavecin şi cântă câteva acorduri ale unei melodii plăcute. Muzica îmi aduse lacrimile în ochi. Durerea mea se topi în plâns.

— Kitty… e vorba de Lordul Miontford? – întrebă

Tom, răsucindu-se pe scaunul de la clavecin. Am dat din cap.

— Nu pune chiar aşa la inimă, mă rugă el, trăgând un taburet aproape de scaunul meu.

— Oh, Tom, am strigat cu o voce tremurătoare, e atât de dureros!

— I-ai spus? – mă întrebă el blând. Am afirmat din cap.

— Fată bună, murmură el, fată bună! Ai jucat cinstit.

CAPITOLUL XXXV

Timp de douăsprezece zile nesfârşite, după scena dirs uliţa Jumătate Lună, m-am încuiat în camerele mele particulare din casa Malminster şi am lăsat disperarea să mă pătrundă şi să mă roadă.

Niciun cuvânt nu veni de la Brett. Nici nu aşteptam; vreunul. Aceeaşi durere sălbatică, aceeaşi furie, care mă cuprinsese ca un farmec vrăjitoresc, trebuie să-l chinuiască şi pe el. Era un bărbat, şi mă iubea, şi ne pierdusem unul pe celălalt.

— Rog pe înălţimea Voastră să-mi dea voie să chem un doctor,

pleda Julie.

— Nu sunt bolnavă, am răspuns.

Dar ea era de altă părere.

— Madame Aurélie a venit şi a adus cele două pălării pe care le-a comandat doamna. A spus că va reveni mâine…"

— Nu pot s-o primesc pe madame Aurélie.

— Dar „doamnă! strigă Julie, poimâine e ziua nunţii

Înălţimii Voastre!

— Nu va fi nicio nuntă, am răspuns eu tristă.

Julie tresări puternic şi mă privi disperată. Nu va fi nicio nuntă, doamnă?

— Lasă-mă singură! – am strigat nerăbdătoare.

În ajunul zilei de douăzeci şi şapte iunie scrisoarea lui Brett sosi de la castelul Montford împreună cu un buchet mare de trandafiri albi.

— Scumpa mea! Iartă-mă. Ştii cât am fost de tulburat, întreaga mea imagine despre tine părea ea se schimbă, aşa, în spaţiul câtorva clipe îngrozitoare. Dar acum ştiu; că nimic nu s-a schimbat – nici frumuseţea ta, nici veselia sau bunătatea ta, nici nevoia mea de tine, nici dragostea mea pentru tine. Iartă-mă, Kitty – cred că acum te iubesc mai mult decât oricând – pentru curajul şi cinstea ta.

— Mlâine e douăzeci şi opt – îţi aminteşti? Am să te aştept la Farnham aşa cum am plănuit. Bre 11.

…Am izbucnit într-un torent de lacrimi şi am strâns Trandafirii la piept şi mi-am lipit de ei buzele înfierbântate. Veselia îmi curgea prin vine, izgonind orice durere. Am tras cu putere de cordonul clopoţelului.

— Doamnă – strigă Julie intrând în grabă – ce s-a întâmplat?

— Totul e minunat! – am strigat. Oh, Julie! Deliful meu era contagios.

— Domnul Lord! strigă ea. Nunta se va face?

— Se va face, am răspuns eu.

Îmi luă mâna, mi-o sărută şi plânse câteva lacrimi împreună cu mine. Oh! Doamnă! Şi eu sunt fericită.

— Repede! – am grăbit-o eu – cheamă coaforul.

Împachetează imediat. Spune să fie gata caleaşca mâine dimineaţă la ora opt. Plec la Farnham să mă căsătoresc.

O mie de draci urlau la ferestrele caleştei mele, pe când călătoream spre Londra, străbătând una dintre cele mai puternice furtuni pe care le văzusem vreodată. Trăsnetele străbăteau cerul ca nişte lănci frânte, tunetele pocneau şi bubuiau şi mormăiau.

— Să ne adăpostim într-un han, doamnă! – strigă Ifulie, care se temea de trăsnete. Bieţii cai! Bieţii oameni!

Azi nu-mi păsa nici de oameni, nici de cai. Îmi plăcea furtuna şi trăsnetul şi tunetul. Fiecare învârtitură de inată, fiecare pocnitură de potcoavă pe şosea mă ducea mai aproape de Brett!

Dar vai… la Alton ni s-a rupt o spiţa la o roată şi am pierdut trei ore plictisitoare, ca s-o reparăm. La încrurişarea de la Chawton, unul dintre cai a pierdut o pot-i oavă – altă oră pierdută. Fiecare întârziere mă umplea de presimţiri rele. Putea oare o spiţă ruptă să fie un semn rău? Putea oare o potcoavă pierdută să însemne: Opreşte-te!

Adevărul e, că eram foarte neliniştită! Prima mea reacţie faţă de scrisoarea de iertare şi înţelegere a lui Brett fusese strigătul natural de bucurie al unei inimi scăpate brusc din ghearele durerii. Dar acum, pe măsură ce ziua trecea, obositoare, am început să gândesc mai clar.

Nimic nu era cu adevărat schimbat. Eu eram tot Kitty, iar Brett era tot frumosul, ambiţiosul meu iubit într-adevăr, dacă era ceva schimbat, era schimbat în rău, acum când Brett ştie totul în ciuda cuvintelor sale, mă va putea el oare vedea vreodată prezidând la masa sa, primindu-i prietenii, fără să-şi amintească cu neplăcere ce fusesem eu odată?

Ploaia cădea neîncetat… mi se părea să-l desluşesc faţa pe geamul pe care şiroia apa… i-am văzut-o aşa cum arăta acolo… în curtea bisericii Sf. Botolph… Mă va mai privi oare vreodată aşa? Şi dacă odată, într-o clipă de tandreţe, îl voi vedea privindu-mă fix, cu ochii aceia de piatră? N-aş putea să suport!

Şi după tot ce i-ai mărturisit, m-am gândit eu, n-ai. Îndrăznit să-i spui cine e adevăratul tată al fiului tău.

Noaptea cădea repede, ploua neîncetat. Deodată ne-am oprit pe

neaşteptate. Unul dintre vizitii privi prin fereastră. Podul e rupt, înălţimea Voastră, spuse el. Va i trebui să facem un ocol mare înspre Coverton. O să ajungem la Farnham foarte târziu. Ce ordonă înălţimea Voastră? Mergem mai departe sau înnoptăm la cel mai apropiat han?

— Mergem mai departe, am răspuns.

— Doamnă! Ploaia! – strigă Julie. Intră prin portieră.

Picăturile reci îmi răcoriră obrajii fierbinţi. Simţeam o linişte nouă cuprinzându-mă… Tom spusese: Ai jucat cinstit…

Nu, Tom dragă, m-am gândit, n-am jucat cinstit. Dar acum o voi face.

Dimineaţa, îl voi vedea pe Brett, şi-i voi spune, cu blândeţe, dar cu o hotărâre nestrămutată, că nu voi fi niciodată soţia sa.

Pe când intram în Farnham, spre ora două dimineaţa, vremea se înseninã şi o lună frumoasă răsărea.

Hanul Poştei era întunecat, dar hangiul ieşi afară la zgomotul sosirii noastre.

— Ah! Înălţimea Voastră… în sfârşit! – exclamă el, radiind de bucurie, când mă recunoscu. Lordul Montford va fi liniştit! De ieri de la prânz aşteaptă aici. Reverendul Notting a rămas până la miezul nopţii. Atunci s-a dus acasă. Dar se va întoarce mâine de dimineaţă să căsătorească pe înălţimea Voastră cu domnia sa Lordul.

Dumnealui s-a retras să se odihnească. Domnia sa a ordonat să fie chemat imediat ce înălţimea Voastră va sosi.

— Te rog, nu-l deranja pe Lordul Montford. Condu-mă doar la camerele mele.

Hangiul îmi arătă drumul pe scară în sus, unde mirosurile obişnuite de cârciumă, bere, friptură şi tutun persistau încă. Julie şi un valet încheiau cortegiul, aducându-mi valizele.

— Lordul Mlontford doarme acolo, spuse hangiul, arătând spre o uşă aşezată peste drum de a mea, pe acelaşi culoar. Cu o tresărire a inimii am recunoscut cişmele frumos lustruite ale lui Brett.

Hangiul deschise larg uşa apartamentului rezervat pentru mine. Apartamentul nupţial! – spuse el mândru. Domnia sa a plănuit singur toate decoraţiile interiorului. Flori cu căruţa!

Salonul fusese transformat în budoar. Trandafiri şi crini erau împletiţi frumos cu buchete de ferigi întunecate ce ascundeau toţi pereţii.

— Am să trimit apă caldă înălţimii Voastre, spuse hangiul.

— Nicio grijă! – spuse Julie. Valetul nostru aduce chiar acum o cană de la bucătărie.

Închise uşa trântind-o uşor. Afurisitul! Moare de curiozitate! Şi nu-i de mirare! Nu se întâmplă în fiecare zi, ca o Ducesă să-i aleagă hanul lui sărăcăcios ca loc de nuntă.

Repede, îndemânarecă, mă pregăti pentru noapte. După ce plecă, m-am plimbat prin camere, privind florile. Cât, de făcută era noaptea! Nu se auzea nici măcar trosnetul unei scări… Lumina lunii arginta grădiniţa de sub feres – tra mea.

— Parfumul de verbină se ridica dintr-un răzor de lângă zid. Cum aş fi putut să dorm, ştiindu-mi iubitul atât de aproape? M-am plimbat prin frumosul meu budoar, încercând să-mi imaginez ce-i vor spune mâine dimineaţă. Brett… e mai bine pentru amândoi… său, poate: Scumpul meu, să fim serioşi şi să judecăm ca nişte oameni mari. Cuvinte! Cuvinte! Cuvinte!

Brett era în întregime bărbat. Cuvintele nu-i vor putea potoli dorul lui de îndrăgostit sau să-i mulţumească înfocarea de mire. Pe masa de toaletă era o rochie nouăt aurie, brodată cu iniţialele K.M. sub o coroană. Kitty Montford – Kitty de Malminster – putea însemna oricare dintre aceste două nume.

Am luat o perie şi mi-am trecut-o prin păr. Scântei, pocniră în camera slab luminată. Oglinda îmi înapoia imaginea – bucle strălucitoare, obraji cu două pete roşii – o gură tremurătoare.

Ce spusese oare odată madame Aurélie?

— Pentru un bărbat înfometat de dragoste, madame este ca-o pune caldă.

Nu puteam fi soţia iubitului meu… dar… Mi-am scos cămaşa de noapte şi am îmbrăcat voalul subţire, verde deschis, deshabille-ul pentru noaptea nunţii…

În culoarul albit de lumina lunii, o pereche de cizm?. sta de

gardă. Sprintenă, în picioarele goale, am alergat la dragostea mea.